



LEOBRANDAS

Laiškai apie

Gyvąją Etiką

Įvadas į Agni Jogą

29. Universalioji Dievo samprata

Turinys:

1. Dievo sampratos evoliucija	3
2. Absoliutas arba Dieviškasis Principas	4
3. Monoteizmas (tikėjimas viena Dieva)	6
4. Dievas ir Jo painiojimas su karmos dėsniu	9
5. Politeizmas: dievai-asmenys, Avatarai ir Logosai	9
6. Panteizmas: tikėjimas, kad visa yra Dievas	10
7. Kristus ir Dievas-Tėvas	11
8. Dievo įrodymai	11
9. Dangūs šlovina Amžinąjį	12
10. Šventosios Dvasios simbolio atradimas	12
11. UNIVERALO – naujoji, universalioji Dievo sąvoka	13
12. Trejybė	20
13. UNIVERALO – visų širdžių Širdis ir visų saulių Saulė	20
14. Universalioji Dievo samprata	24
Begalybė	26
Beribiškumas	27
Visata ir kosmosai	28
15. Šventoji Dvasia = kosminė elektra	29
16. Dievo arba UNIVERALO Akis	30
17. Žmogaus evoliucija išilgai logaritminės spiralės	32
18. Viršelio iliustracijos paaiškinimas	34
19. Ar Dievas turi vardą?	35

Viršelio iliustracija:

„UNIVERALO“, Rolando Frajaus paveikslas pagal Leobrando idėją.

Naujoji, universalioji Dievo samprata

1. Dievo sampratos evoliucija

Žmonėms išmokus mąstyti apie aukštesnius dalykus, iškilo klausimas apie Dievo esmę. Tačiau žmonija į jį niekada negalės pateikti visiškai išsamaus ir patenkinamo atsakymo, o tik santykinai teisingą, kadangi Dievo samprata priklauso nuo mąstančio žmogaus gebėjimo pažinti ir jo sąmonės lygio.

Kaip žinia, šiandien mes stovime ant didelių dvasinių permainų slenksčio, todėl ir Dievo sampratą būtina iš esmės pagilinti, o Dievo sąvoką – praplėsti. Jei šis žingsnis dvasios evoliucijoje nepasiseks, tai žmonijai atsilieps itin neigiamai, nes tokiu atveju prieštaravimai tarp gamtos mokslų ir religijos taps dar didesni. Pirmąsčiai žmonės Dievą suvokė kaip dinamišką, tiek teigiamą, tiek neigiamą jėgą, kaip duodantį ir atimantį principą, tuo pat metu ir gėrį, ir blogį: Dievas jiems reiškė nepažįstamas gamtos jėgas, kurioms laikui bėgant buvo suteikti žmogiški pavidalai, turėję padėti joms persmelkti žmonių sąmonę. Aukojimas Dievybei, pirmųjų tautų supratimu, turėjo lemiamą reikšmę, todėl aukos buvo atnašaujamos per didžiausias šventes. Pagonišką dievų numaldymo idėją perėmė ir krikščionybė – ji šiandien atsispindi mišių aukoje. Taip pat ir sakramentai tarnauja tam, kad žmogus galėtų užsitikrinti Dievo malonę.

Savaime suprantama, kad klestinti kultūrai ir civilizacijai turi keistis ir Dievo samprata: plečiantis mąstančio ir suvokiančio žmogaus sąmonei, senosios sampratos jam nebepakanka. Kai bažnyčios arba religinės institucijos nebegali pateikti patenkinamo atsakymo į klausimą apie pasaulio kilmę ir vadovavimą jam, nes pačios priešinasi bet kokiam dvasiniam atsinaujinimui, vis daugiau žmonių atsimeta nuo tikėjimo ir neretai tampa bedieviais. Tačiau Kosminiui Magnetui kartą nustačius momentą, kada žmogaus sąmonei lemta prasiplobti, šio proceso sulaikyti neįmanoma jokiais būdais. Žmonės laisvinasi iš konfesinių suvaržymų ir ankstesnių idėjų, kurios, bažnyčių vyresnybės pageidavimu, turėjo būti laikomos teisingomis amžinai. Nors tokie procesai trunka ne vieną šimtmetį, senosioms sampratoms lemta visiškai išnykti, kaip kad, tarkime, krikščionybė pakeitė senovės graikų, romėnų ir germanų tikėjimą dievais. Taip buvo visais laikais ir taip bus visada, nes žmogaus mąstymas turi prisitaikyti prie kosminės evoliucijos planų, duodamų iš viršaus. Šiandien gilesnės tiesos šviesoje matome, kad visos Dievo sampratos, jei tik teisingai suvoktos ir interpretuotos, yra santykinai teisingos: ne tik monoteizmas (tikėjimas viena Dievą, jei jį suvokiame ne kaip asmenį), bet ir politeizmas (tikėjimas daug dievų), paminint tik svarbiausias iš jų. Keista, tačiau tik monoteizme randame tą lemtingą klaidą – Visadiėvybės, Absoliuto ir Dieviškojo Principo, sužmoginimą, kuris žmogaus sąmonėje virto vieninteliu visai Visatai Dievo-Tėvo asmeniu. Toks išivaizdavimas galėjo būti iš dalies pateisinamas tik iki Koperniko laikų, nes iki tol žmonės dar mąstė ptolemėjiškai ir tarėsi esą Visatos centras. Tačiau nuo tada, kai sužinojome, jog Žemė Visatos mechanizme tėra mažutis sraigtelis, vienintelio personifikuoto Dievo, dar turinčio būti ir visagaliu, visaziniu, visiems teisingu ir gailestingu, idėja pridarė daug žalos ir, galima sakyti, išprovokavo ateizmo atsiradimą.

Šiandien niekam neturėtų būti paslaptis, kad Dievo sąvoka žmonijai vystantis kinta, netgi privalo kisti. Nekintamos Priežasties (t. y. paties Absoliuto arba Dieviškojo Principo) esmė nuo to, kad mes Ją suvoksime giliau ir plačiau, nepasikeis. Taigi žmogus pats susikuria savo dievą. Pirmąsčiai žmogus buvo pasirengęs pripažinti Dievą esant visa, kas jį pakylėja ir netelpa į jo ribotos pasaulėžiūros rėmus. Visus nesuvokiamus ir nepaaiškinamus gamtos reiškinius jis laikė Dievo apraiškomis. Poreikis rasti ryšį su Dievu, jį pajusti ir matyti jo atvaizdą skatino žmogų kurti Dievo ir dievų skulptūras iš medžio, akmens ar metalo arba tapyti jų atvaizdus tam, kad tokiu būdu galėtų melstis ir tarnauti Aukščiausiam.

Kaip žmogus išivaizduoja Dievą ir vadovavimą pasauliui, priklauso nuo jo sąmonės lygio. Todėl nenuostabu, kad laukinės ar pusiau civilizuotos tautos, sužmoginusios jas valdančias gamtos jėgas, meldžiasi netgi demonams – laukinė šių žmonių prigimtis geresnių dievų dar negalėjo išivaizduoti. Laikui bėgant, abstraktūs vaizdiniai tapo vis konkretesni ir ilgainiui atsirado dievai, turintys tam tikrus vardus bei funkcijas. Galiausiai Eladoje, senovės

Graikijoje, susiformavo nuosavas dievų olimpas. Buvo manoma, kad Olimpo kalne gyvena galingi dievai ir deivės, o jų statulos ligi šių dienų garsėja savo nepranokstama formų bei linijų harmonija ir grožiu.

Olimpe žmogiškasis pradas sumišo su dieviškuoju, jie abu susiliejo. Dievai kadaise patys buvo žmonės, o žmonės – būsimieji dievai. Čia slypi gili tiesa ir dieviška išmintis, čia matome žmonių vilčių, siekių ir visokeriopų ieškojimų sintezę. Jokia kita tauta neišlaikė gražesnio, tobulesnio ir teisingesnio požiūrio į žmogaus evoliuciją iki dievažmogio. Tai – gryniausią politeizmo arba tikėjimo į daug dievų formą. Dievas, o tiksliau – tikėjimas viena Dievą-asmenį arba pirminis monoteizmas, religijų istorijoje pasirodo labai vėlai. Priešistorinis arba pirmykštis tikėjimas, kuriame, klaidingu teologų supratimu, Dievas dar nevaidino jokio vaidmens, buvo tikėjimas į vieną ar keletą jėgų, dar nesuvokiamų kaip asmenys. Dievai ir dievybės radosi tik suteikus pavidalus nesuvokiamoms ir nepažįstamoms jėgoms bei priskyrus joms valią.

Kitose tautose ir kitomis geografinėmis sąlygomis Aukštesniojo Prado garbinimas vėlgi įgavo kitokią išraišką. Taip senovės Egipte matome aiškius panteizmo bruožus: visi gamtos reiškiniai ir būtybės yra Dievuje, todėl Dievą galima garbinti visame kame. Ši idėja senovės Egipte pasireiškia Trejybės – Izidės, Ozyrio ir Horo – kultu bei šalia jo egzistavusiu gyvūnų garbinimu, kadangi ir gyvūnai, ir netgi akmenys, yra dieviškosios kūrybos vaisiai. Žinoma, senieji šventikai ne meldėsi gyvūnams, o tarnavo tam tikram naudingam tikslui.

Žvelgiant per šiuolaikinės sąmonės prizmę, savitas Dievo garbinimas gyvūne iš principo yra lygiai toks pat pagrįstas, kaip ir bet kuri kita Dievo samprata. Pradžią Pradžia arba Absoliutas yra vientisas ir aprėpia visą Visatą – dvasią ir materiją, visa, kas bus, kas yra ir kas praeis. Nejaugi ne vis tiek, kokią Pradžią Pradžios išraišką žmogus garbina: ar atomą – tą nuostabų mikrokosmoso struktūros elementą, ar gėlę, ar gražų paukštį, ar Atėnės Paladės ar Dievo-Tėvo statulą ar, galų gale, medinį kryžių su Kristaus figūra? Be to, šių laikų žmogus vis tiek mieliau grožisi gamta, nes ten kiekviename žingsnyje galima sutikti įstabiausių Dievo įrodymus, kurių ligšiol per savo aklumą nepastebėjo ne tik ateistai, bet ir monoteistai.

Visais laikais tautoms buvo duodama tik tiek, kiek jos pagal savo sąmonės lygį galėdavo priimti. Bhagavad Gitoje, senajame indų šventraštyje, Mokytojas kalba: *„Žmonės artinasi prie Manęs skirtingais keliais, bet kad ir koku keliu žmogus pas Mane bekeliautų, aš jį pasveikinsiu, nes visi keliai veda pas Mane.“* Šioje nuostabioje sentencijoje glūdi raktas į tiesos suvokimą: kad svarbu ne tai, koku būdu garbinama Aukščiausioji Pradžią Pradžia, o pati Jos idėja, kad ir kokią formą ji bebūtų įgavusi.

2. Absoliutas arba Dieviškasis Principas

Indijos filosofijoje ir ezoterikoje jau tūkstančius metų žinoma Didžiosios Vienatinės Pradžią Pradžios idėja, kurią vakariečiai vadina Dievu. Dominuojančiu Būties pagrindu jose pripažįstama Vienintelė Tikrovė, egzistuojanti reiškinų pasaulyje ir už jo ribų, tačiau konceptualiam žmogaus mąstymui nepasiekiamą.

Kalba eina apie beprįžastinę priežastį, apie tai, kas nesuvokiama, neišivaizduojama. Šių sąvokų atitiksmu Vakaruose būtų „Absoliutas“. Visa Visata ir visa, kas joje gyvuoja, yra To apraiška. „Tai yra viskas, ir viskas yra Tai.“ Omeny turimas nepažinutis „Tai“ (gr. „TO“), aprėpiantis dvasią ir materiją, energiją, judėjimą ir erdvę. Nejudri materija neegzistuoja. Iš tokios materijos negalėtų rasti būtybės ir pasauliai. Todėl galima teigti, kad judėjimas ir yra šis „TAI“. Tačiau iš judėjimo, kuriam nevadovauja protas ir kuris yra nepavaldu jokiems dėsniams, negalėtų rasti Visata. Iš to galima daryti išvadą, jog „TAI“ ir yra kosminis Protas ir kosminis Dėsnis; trumpai tariant: viskas yra „TAI“, ir „TAI“ yra viskas. Ši Neapsakomybė, Neįvardijamybė, kuriai Rytuose lenkiamasi tyliame susikaupime ir su gilia pagarba, žmogaus protui visuomet liks didelė neįmenama mįslė – tai, kas nepažinu.

Didžioji Nepažinomybė, Pradžią Pradžia ir pabaiga žmogaus protui atsiskleisti negali, nes joje slypi didžiausia misterija. Privalo egzistuoti kas nors, ko žmogaus intelektas aprėpti negali, kad savo paslapčių gausa ir nepažinumu visuomet trauktų žmogų link savęs; nes tik tai, kas dar neatrasta, kas paslaptinga, masina žmogų. Atskleidus paslaptį, ji nustotų savo traukos, ir žmonės ją sumenkintų iki kasdienybės lygmens.

Veržimasis pažinti tai, kas nepažinu, yra privalomas, nes tai – evoliucijos garantija, aukščiausias tikslas ir gyvenimo prasmė. Pažintas Dievas liautųsi būti Dievu. Galimybė pažinti tai, kas nepažinu, reikštų evoliucijos pabaigą, gyvybės Visatoje bei pačios Visatos pabaigą; vis dėlto Visata yra nesunaikinama, todėl ir Nepasiekiamybė visada egzistuos ir bus paslėpta nuo žmonių akių.

Pasak apaštalo Pauliaus, jau senovės graikai garbino didįjį nepažįstamą Dievą ir buvo paskyrę jam altorių. Tačiau jie taip pat nesugebėjo suvokti JO protu, nes JĮ galima pajauti tik širdimi. Jis – tai regimoji ir neregimoji gamta, jis yra viskas visame.

Absoliutą, aprėpiančią viską – tiek regimą, tiek neregimą tikrovę – indai vadina Parabrahmanu arba Mulaprakriti. Žvelgiant iš aukštesnės perspektyvos, dvasia ir materija yra viena. Šie du elementai yra susilieję ir kartu sudaro vieną pirmąpradį elementą. Taigi į viską galime žvelgti tiek iš dvasios, tiek iš materijos perspektyvos, tik pastarojoje, žinoma, reikia turėti omenyje visą begalinį jos apraiškų spektrą arba būsenų gradaciją. Ir kaip kad galime sakyti, jog dvasia be materijos yra niekas, lygiai taip pat galime teigti, jog materijos nėra, o yra tik energija. Parabrahmanas yra tai, kas toli pranoksta Brahma. Brahma – tai jau sutvertas Dievas, pasirodantis periodiškai ir vėl pranykstantis ir todėl traktuojamas kaip asmuo. Brahma kaip apreikštasis Dievas turi du aspektus – vyriškąjį ir moteriškąjį pradus, du polius, kuriems Parabrahmane glūdintis universalusis visų minčių potencialas suteikia pamatą amžinai reikšintis regimojoje gamtoje.

Kadangi Absoliutas yra viskas, vadinasi, jis – ne tik priežastis, bet ir pasekmė. Šios visa apimančios sąvokos žmogaus sąmonė niekada negalės pasiekti ir galutinai atskleisti. Juk mums savo vaizduotėje pradėjus riboti Absoliutą, jis tuoj pat nustoja būti absoliutus ir beribis. Nepasiekiamas yra vien tik Absoliutas. Dėl šios priežasties galime suvokti tik skirtingus Absoliuto aspektus ir apraiškas, o kadangi patys esame dalelės šio Absoliuto (o kiekvienoje visumos dalelėje glūdi visas visumos savybių potencialas), galime kiekvienas savyje pamažu išvystyti šį potencialą nesuskaičiuojamų, begalybėn nusidriekusių persikūnijimų tėkmėje.

Parabrahmanas yra beasmenė Visadiėvybė. Jis yra nepažinusias „TAI“ arba gr. „TO“, nepažinioji visos Esaties priežastis, vienintelė tikrovė, apreikštoji ir neapreikštoji Visata, beribė abstrakti erdvė, apimanti ir potencialią erdvę – taip vadinamą „Aditi“. Aditi – tai pirmoji diferenciacija periodiškame amžinosios gamtos apraiškų cikle. Sekanti manifestacija įvyksta, šiam „TAI“ pasirodžius nepriekaištingos, dieviškos Motinos-Gamtos, egzistuojančios visa apimančiame, absoliučiam Beribiškume, pavidalu. Todėl erdvė, dar nepradėjusi savo kosminės veiklos, vadinama Motina, o pirmoje atbudimo stadijoje – Tėvu-Motina.

„TO“ – Neapsakomybės, Slėpiningojo, be priežastinės priežasties, bešaknės šaknies arba Absoliuto – negalima laikyti individualybe, kadangi kiekviena individualizacija – tai jau apribojimas. Absoliutas negali būti apribotas, Jis amžinai liks neatskleista paslaptis. Neįvardinamoji dievybė yra slaptingas, gyvas ir pats save judinantis jėgos laukas, o amžinieji šio neregimo buvimo liudininkai yra šviesa, šiluma ir drėgmė. Ši trejybė talpina savyje viską ir yra visų gamtos fenomenų priežastis. „...Intrakosminis (visuotinis) judėjimas yra amžinas ir nepaliaujamas; regimas ir jauslėmis juntamas kosminis judėjimas yra baigtinis ir periodiškas. ...“ („Slaptoji doktrina“, I tomas)

Reikia išsąmoninti dvi esmines slaptųjų mokymų išvadas. Pirma – tai Visadiėvybės arba Dieviškojo Principo nedalumas, antra – tai visiška dvasios ir materijos vienovė. Jūdviejų atskirti negalima. Dėl šio pagrindinio okultinio teiginio nesuvokimo kyla visi nesusipratimai ir klydimai Dievo sampratos klausimu. Visa Visata yra persmelkta Dieviškųjų Principų, regimosios ir neregimosios Būties, besireiškiančios amžinu, nenutrūkstamu judėjimu. Visos naujos apraiškos ir kombinacijos gimsta iš šio judėjimo, vykstančio begalinėje kaitoje, bandant atskleisti šią nesuvokiamą ir neapsakomą paslaptį.

Didysis impulsas tapti arba siekis įgauti išraišką yra amžinas visos Visatos pagrindas. Troškimas gyventi, genantis žmogų iš vieno išikūnijimo į kitą ir suteikiantis varomąją jėgą sąmonės evoliucijai, taip pat kyla iš šio impulso.

Apreikštasis pasaulis yra paremtas visko, kas egzistuoja, dvipoliškumu (priešingų polių arba priešingybių buvimu), todėl yra visiškai natūralu, kad ribotas žmogaus protas, klausdamas, iš kur kyla ir kodėl egzistuoja priešingybės, neišvengiamai turi priimti faktą, kad egzistuoja du amžinai vienas su kitu „kovojuantys“ principai – Dievas ir Velnias. Taip „mūsų

pasaulio kunigaikščio“ (Velnio) dvasia tapo viso, kas gamtoje bloga ir netobula, išikūnijimu. Tačiau giliai mąstantieji jau seniai išsprendė gėrio ir blogio gyvavimo būtinybės klausimą.

Vienatinis elementas, vienatinis Dieviškasis Principas arba Absoliutas, talpina savyje visas egzistencijos galimybes – taigi ir priešingybes, kurios privalo egzistuoti, kadangi be priešingų polių negali atsirasti įtampa, be įtampos – judėjimas, be judėjimo – gyvenimas, o be gyvenimo nebus tobulėjimo. Tik šiuo dvipoliškumo ir įtampos pagrindu gali gyvuoti Visata – tiek dvasinėje, tiek materialioje sferoje. Todėl ir blogis turi teisę egzistuoti ir yra Absoliuto arba Dieviškojo Principo dalis. Jei Dievas būtų visagalis individualus asmuo, tai jis turėtų turėti galios bet kuriuo metu išvyti blogį iš šio pasaulio. Tačiau tiesa ta, kad žmonės patys turi nugalėti blogį – ir tai yra netgi būtina jų tobulėjimui: tam, kad atpažintų gėrį ir jo pranašumus bei galų gale atsigręžtų į gėrį – juk išmintingam žmogui priežasties ir pasekmės dėnis kito pasirinkimo ir nepalieka.

Visos apraiškos bei pati evoliucija remiasi judėjimo principu. Pats judėjimas – tai evoliucija arba involiucija. Čia slypi visų sąvokų realumas, iš kurio kyla žmogiškosios priešingybės. Tik dėl amžinos kaitos ir tik gretinant priešingybes sovokiame tikrovę. Dvasia vystosi atgal (involiucionuoja) į materiją, o materija evoliucionuoja į dvasią.

Suvokti, kodėl, nepaisant geros pradžios, egzistuoja blogis, sunku dėl to, kad žmonės sužmogino Neapsakomybę, Dieviškąjį Principą. Todėl dabar jie, matydami visus apreišktojos gamtos netobulumus, būtinus kiekvienam tobulėjimo procesui ir gyvenimui apskritai, yra priblokšti, kad jų susikurtas vienatinis Dievas, kurį jie „aprūpino“ pačiomis geriausiomis žmogiškomis savybėmis, nepaisant jam priskirtos visagalybės, visąžinybės ir gailestingumo, leidžia egzistuoti tokiai daugybei nusikaltimų, siaubingų katastrofų bei kančių, lydinčių kiekvieną sunkų žmogaus likimą. Ir čia ribotas protas ima įsivaizduoti lygiai tokią pat stiprią blogio jėgą – Dievo priešininko, Šėtono, pavidalų. Tačiau atsisakius nenusakomos Galios apribojimo bei sužmoginimo ir priėmus didingą antikios panteizmo, kurio pėdsakų randame visų didžiųjų Mokytojų palikimuose, viskas vėl stoja į savo vietas.

Dieve, suvokiamame kaip Absoliutas, telpa visos būties galybės. Absoliute arba aukščiausioje tikrovėje toks dalykas kaip blogis, žinoma, neegzistuoja – nebent tik gėrio trūkumas; nes net pats didžiausias gėris Žemėje, palyginti su gėriu Aukštesniame Pasaulyje, turi dar daug trūkumų. Vis dėlto apreiškstajame pasaulyje, kuris yra didelės įvairovės pasekmė, privalo gyvuoti priešingybės – šviesa ir tamsa.

Daugumoje pasaulio religijų šiandien „Dievo“ sąvokos pagrindą sudaro antropomorfizmas, t. y. žmogišką pavidalą turinčio Dievo įvaizdis. Dėl to iš tiesų labai gaila, nes, kalbant apie Dievą, paprastai tegalima turėti omenyje absoliutų, nesuvokiamą, neišivaizduojamą „TAI“, apimančią visą regimąją ir neregimąją Visatą. Todėl ateityje žodį „DIEVAS“ turėtų pakeisti „UNIVERALO“ sąvoka (žr. 11-ą skirsnį). Žmonių mąstymas turi prasitęsti atpažįstant didingą ir beribį visos Esaties principą bei suvokiant savo, kaip šio principo nešėjo, atsakomybę. Šventraščiuose žmonės skaito apie Nesuvokiamąjį ir vis tiek tuo pat metu priskiria jam žmogiškas savybes, jausmus bei veiksmus.

Visadievybę – UNIVERALO – reikia įsivaizduoti ne kaip asmenį. Ji nėra gimusi, o egzistuoja be pradžios ir be pabaigos. Dievas-Tėvas-asmuo, priešingai, turėtų būti kada nors gimęs ir taip pat turėti tėvą. Dievas kaip viso ko pirminis iniciatorius, negalėjo sukurti savęs paties. Tačiau visaesantis Dievas neturi nei pradžios, nei pabaigos, nežino nei gimimo, nei mirties, Jis – nei jaunas, nei senas, taigi ir ne asmuo, o amžinas kaip pasaulis – ir netgi identiškas pasauliui, dvasiai ir materijai; Jis yra viskas visame – šitą faktą reikėtų galų gale suvokti. Nėra jokio vienatinio Dievo-asmens, kuriam dar būtų būdingos ir žmogiškos savybės. **Lygiai taip pat nėra ir Dievo anapus Visatos, ir nėra materijos, kurioje viena ar kita forma neatsispindėtų dvasios pėdsakai, nes ten, kur reiškiasi gyvybė, yra ir dvasia. Negyva materija neegzistuoja – lygiai kaip neegzistuoja ir bedvasė.**

3. Monoteizmas (tikėjimas viena Dievą)

Tikėjimas vienintelį Dievą teisingas tik tuomet, jei jis suvokiamas panteistiškai, o ne personifikuotai. Tuo tarpu įsivaizdavimas, kad gigantišką, beribę Visatą sukūrė vienintelis Dievas-asmuo, dargi neturintis moteriškojo principo, būtino jam kaip priešingas polius, yra visiškai nepriimtinas.

„Dievo niekas niekada nėra matęs“ (Jn 1, 18). Taip evangelistas Jonas išreiškė, jog Dievas savo prigimtimi negali būti regimas. Toliau šv. Jonas kalba: „Dievas yra Dvasia, ir Jį garbinantys turi garbinti dvasioje ir tiesoje“ (Jn 4, 24).

Nepaisant šio aiškaus geriausio Jėzaus mokinio liudijimo, kad Dievas yra dvasia ir todėl negali būti asmuo, vėlesni Bažnyčios Tėvai visaesantį Dievą sužmogino, kadangi nebesuprato gilesnės to prasmės. Bendrasis Dievo suvokimas turi išsilaisvinti nuo Dievo-asmens sąvokos, perimtos iš žydų Senojo Testamento, o juo labiau nuo supratimo, kad Dievas yra rūstus, žiaurus ir neteisingas, kitatikius baudžiantis amžinu prakeiksmu, o bažnytinius, t. y. jo vardu padarytus, nusikaltimus pateisinantys ir dangun įleidžiantys tik tuos, kurie tiki Kristumi ir jo kraujo auka žmonijai. Tai būtų didžiausia neteisybė, nes daugiau nei du trečdalius žmonijos sudaro nekrikščionys. Kodėl gi reikėtų juos prakeikti, jei jie apie Kristų nieko nežino ir net nėra turėję galimybės susipažinti su jo mokymu, tačiau yra dori ir geri žmonės, siekiantys tobulėti pagal kitą mokymą? Be to, visi tikri pasaulio Mokytojai yra kilę iš vieno ir to paties šaltinio.

Monoteistinė vienintelio Dievo visai Visatai samprata, dar ir šiandien atsispindinti tikėjimo išpažinime („Tikiu į Dievą Tėvą visagalį, dangaus ir žemės Sutvėrėją; ir į Jėzų Kristų, vienatinį jo Sūnų...“), ateičiai yra visiškai netinkama ir nepriimtina. Jau 25-oje paskaitoje apie „Visatos ir kosmosų sąrangą“ atkreipėme dėmesį į neišmatuojamą, gigantišką Visatos dydį, stebimą ir apskaičiuojamą modernių teleskopų. Reikėtų paklausti krikščionių teologų, kodėl jie priskiria Dievui žmogišką pavidalą, nors apaštalas Jonas vienareikšmiškai liudijo priešingai? Ar gali jie suteikti informacijos, kur jų Dievas yra, kur gyvena, kokio jis dydžio, ar jo kūnas plyti visoje Saulės sistemoje, ar visoje galaktikoje, o gal siekia net ir kitas nepažįstamas galaktikas? Kaip jis atrodo, ar jis jaunuolis, ar senis, šviesiaplaukis, tamsiaplaukis, o gal žilas? Jei jis yra tėvas ir sukūrė sūnų, tai kur gi jo žmona? Kur jo senelis, prosenelis ir t. t.? Juk negalėjo jis pats savęs sukurti – tai visiškai neįmanoma. Jei jis vos prieš 6000 metų sukūrė pasaulį iš nieko, kaip kad teigia neišmanėlis Bažnyčios mokytojas Tomas Akvinietis, tai kas buvo prieš tai ir ką veikė Dievas tą begalinį laiką prieš sukūrimą? Be to, joks dievas negali nieko sukurti iš nieko, o juo labiau savęs paties.

Dar daugiau, jei šis krikščionių teologų išrastas Dievas yra visagalis, kaip kad jie teigia, tai jis turėtų sugebėti sunaikinti net save. Bet to jis tikrai negali: juk jis net nesugeba užkirsti kelio nusikaltimams ir karams ar atominių bombų gamybai, kadangi turi gerbti žmogaus laisvą valią. Taigi, žmogaus laisva valia yra stipresnė nei teologų Dievas. Be to, neįmanoma šis gailestingas Dievas nemato, kad žmonės nuo neatmenamų laikų vienas kito nekenčia ir stengiasi vienas kitą sunaikinti ir kad beatodairiškai skerdžia taip pat ir savo jaunesnius brolius – gyvūnus? Neįmanoma, kad žemėje stipresnis išnaudoja silpnesnį ir visur akivaizdžiai karaliauja negailestingumas ir žiaurumas? Ar gi jis, gyvūnų ir žmonių sutvėrėjas, nėra visų pirma už tai atsakingas?

Savybėse, kurias krikščionių teologai priskiria savo Dievui, yra galybė loginių klaidų ir prieštaravimų, kurių patys teologai, šiaip jau garsėjantys savo išradingumu, vis dar nepasitebėjo. Jie teigia, Dievas esąs visagalis, visažinis, visur esantis, ypatingai išmintingas, gailestingas, be galo geras, teisingas ir t. t. Šie požymiai didžia dalimi prieštarauja arba tiesiog neleidžia vienas kitam egzistuoti. Pavyzdžiui, visažinis Dievas turėtų iš anksto žinoti apie visus nusikaltimus ir karus, antraip jis nebūtų visažinis; o būdamas visagalis jis turėtų sugebėti užkirsti kelią visiems nusikaltimams ir karams. Gero ir gailestingo Dievo pareiga, visų pirma, turėtų būti visų nekaltai bei pelnytai kenčiančių žmonių labai neleisti vykti nusikaltimams – antraip jis nebūtų geras ir gailestingas. Tačiau tiesa ta, kad šis visagalis teologų Dievas leidžia vykti karams ir nusikaltimams, kad jo vardu krikščionių bažnyčios netgi skelbė kruvinus karus, o daugybė žmonių buvo išžudyta iš neapykantos kitiems tikėjimams. Šie faktai įrodo, kad šis žmogiško pavidalo Dievas neegzistuoja ir kad jam priskiriamos savybės viena kitai prieštarauja, kadangi niekas, net ir Dievas, pagalvojus logiškai, negali būti vienu metu ir visagalis, ir visažinis, ir be galo gailestingas, ir be galo teisingas.

Šių dieviškų požymių suteikimas jam – tai tipiškas pavyzdys to, kaip Vakarų teologai visas geriausias savybes, kokias tik rado žmoguje, aukščiausiu laipsniu priskyrė Dievui, kuris buvo jų pačių fantazijos vaisius. Įsivaizdavimas, kad Dievas – vienintelis patvaldys, kartą sukuręs pasaulį ir dabar besiilsintis ant laurų ir tenorintis, kad žmonės bei angelai jam mels-tųsi, jokių būdu negali gyvuoti toliau.

Krikščionių teologams pro akis praslydo dar vienas svarbus faktas: jei jau jų visagalis Dievas sukūrė visą Visatą, tai, vadinasi, per jį į pasaulį atėjo ir blogis, nes jis sukūrė ir vėliau puolusius angelus, o tarp jų ir Šėtoną. Ar jis, visažinis, nežinojo, kad šie puls, ir kodėl jis, visagalis, tam nesukliudė? Taigi, ir velniai yra Dievo kurinys, o taip pat ir pragaras bei neteisybė pasaulyje. Iš tiesų, toks Dievas, jei tikrai egzistuotų, būtų didžiausias sadistas ir nusikaltėlis: jis būtų pirminė priežastis to, kad pasaulyje atsirado blogų žmonių, nusikaltėlių, velnių ir demonų, kad pasaulį apėmė baisus žiaurumas, neapykanta, neteisybė, niekšiškumas, beširdiškumas, žudymai ir karas. Net ir pats patikliausias žmogus, pasitelkęs šiek tiek logikos, turėtų įžvelgti, kad visa tai sukūręs Dievas iš tiesų neegzistuoja, o tėra neišmanėlių teologų fantazijos vaisius. Reikia suvokti, kad tokia pasaulio būklė, kurios niekas negali nuveikti, kadangi mes patys kasdien ją išgyvename, negalėjo būti sukurta visažinio gailėstingo Dievo. Iš tiesų, turime suprasti, jog šis pasaulis neturi pradžios, jis buvo visada: visas pasaulio gėris ir blogis, kurį regime šiandien, visi jo privalumai bei trūkumai, o besivystančios būtybės užduotis – tobulėti šiame įtampos lauke ir reguliuoti šį chaosą.

Dėl įtampos tarp dviejų polių atsiranda judėjimas, iš judėjimo kyla gyvybė, o gyvybė leidžia atsirasti būtybėms ir individualybėms. Šioms vėlgi reikalingas netobulumas tam, kad galėtų vystytis: evoliucija tobulame pasaulyje būtų neįmanoma. Individualizacijos procesas veda per gyvūnų karalystę į žmonių karalystę. Žmonės taip pat nenustoja vystytis: gyvybė jiems teikia jų dvasia-siela, kuri pergyvena mirtį ir kurią sunaikinti gali nebent tik priešinimasis evoliucijos dėsniams.

Judant normaliu raidos keliu, žmogaus dvasia vis labiau kilnėja ir tobulėja, ir tai gali vykti įvairių vystymosi ciklų metu keletose planetų. Tokiu būdu žmogaus ego per milijonus metų tampa dievažmogiū. Dievažmogiai tampa dievais, arba, kitaip tariant, planetų Logosais, o šie galiausiai – saulės Logosais. Šių dievų užduotis – tvarkyti ir transformuoti amžiną pasaulio chaosą, kas mums, žmonėms, reiškia kūrybinį aktą.

Taigi, politeizmo samprata yra lygiai tokia pat teisinga, kaip ir panteizmo bei monoizmo, jeigu tik pastarąjį suvoksime panteistiškai. Iš Dieviškojo Principo, iš Visaesančiojo, amžiname įtampos lauke išsivysto pasaulių ir saulės sistemų statytojai ir pertvarkytojai – atskirų Visatos dalių kūrėjai. Tačiau jie nieko nekuria iš nieko, o performuoja esamą ir vis naujai besirandantį chaosą – t. y. materiją, egzistuojančią įvairiais laipsniais – nuo tankiausių iki subtiliausių jos virpesių formų. Taigi, iš beasmenės dievybės, iš Visaesančiojo, per eonus randasi nesuskaičiuojami dievai-asmenys, kurie iš didžiausios meilės aukojasi, kad galėtų gyvuoti ir vystytis po jų ateisiančios būtybės.

Taigi, gamtoje netobulumas turi egzistuoti lygiai taip pat, kaip ir tobulumas, antraip pasaulyje negalėtų vykti raida, ir jį apimtų stagnacija. Čia glūdi svarbiausias raidos dėsnis: pasaulis negali ir neturi būti ar tapti tobulas (net jei atskiros jo dalys ir rodosi užbaigtos ir nepriekaištingos), kadangi būtina gyvybės egzistencijos sąlyga yra galimybė vystytis, o kad tai vyktų, vėlgi turi egzistuoti netobulumas, kad dirbdami ir verždamiesi aukštyne galėtume pasiekti tobulybę. Geriui blogis reikalingas kaip priešingas polius – tik tuomet yra įmanomi išmėginimai bei raida, kadangi tik šių dviejų polių įtampos per kančią ir pažinimą gali išsiskleisti žmonijos potencialai. Bet visažinis Dievas turėtų būti žinojęs apie visas šias aplinkybes dar prieš sukurdamas pasaulį, taip pat ir apie pačias graudžiausias, ir iš didžio gailėstingumo tokio pasaulio nebūtų sukūręs. Jo širdis būtų plyšusi iš skausmo vien nuo minties apie visas skriaudas, kurias padarė Dievo atstovai Žemėje prieš ir po Kristaus gimimo, jau nekalbant apie vargus, kančias ir neteisybę, viešpataujančius Žemėje tūkstančius metų.

Jėzus nera Dievo įsikūnijimas ir niekada nebuvo vienintelis Dievo sūnus, o vienas iš daugelio Dievo sūnų arba Išminties Mokytojų, vienas iš Kumarų, Avatarų arba Atpirkėjų – Vyresniųjų žmonijos Brolių, kurie savo raidoje yra pirmiau mūsų, ir, žmonijai vystantis, savanoriškai įsikūnydavo tam, kad pagal Aukos dėsnių globotų ir mokytų neišmanančius žmones bei rodytų jiems kelią vis aukštesnio tobulumo link.

Šiuos Kumarus ir Avatarus galima laikyti Dievo sūnumis. Iš tiesų, tarnaudami įvairiose tautose Mokytojais ir vadovais, jie neretai būdavo išaukštinami iki dievų. Kadangi jie yra pasiekę aukštą tobulumo laipsnį, jiems priskirtinos daugybė teigiamų savybių. Beasmenėje Visadievybėje kaip vystymosi potencialas taip pat glūdi ir netobulos, neigiamos savybės.

Todėl yra klaidinga visaesančiai Dievybei, kurios mes visai nepažįstame, primesti visokias žmogiškas savybes: Absoliutas ir Neapsakomybė mums – nesuvokiama. Mūsų išivaizdavimas apie dievus-asmenis siekia tik dievus-kūrėjus arba atskirų saulės sistemų Logosus, kurių skaičius žmogiškais masteliais nesuskaičiuojamas. Vis dėlto jie kuria ne vieni, o turi daugybę talentingų bendradarbių, kuriems, priklausomai nuo sugebėjimų, skiriamos didelės užduotys. Jiems priklauso ir prižiūrėti evoliuciją, pradedant nuo mikrokosmoso ir baigiant makrokosmosu. Tokiu būdu jie kartu kreipia ir pasaulio įvykius. Jie verčia blogi gėriu, o bjaurumą – grožiu. O galiausiai visados laimi teigiamos, t. y. konstruktyvios vertybės, kadangi pagal priežasties-pasekmės dėsnį kitaip būti ir negali. Todėl karmos požiūriu teisingas posakis: „*Dievo girnos mala lėtai, bet labai patikimai.*“ Karmos dėsnio veikimas kai kuriais atvejais pasimato iš karto, o kai kada tai gali užtrukti tūkstantmečius.

Taigi, Dievas yra ne būtybė, o beasmenis gyvybės principas, kurį reikia griežtai atskirti nuo dievų-asmenų, kadaise taip pat buvusių žmonėmis ir per milijardus metų evoliucijos tapusių dievais. Nes pasaulis neturi nei absoliučios pradžios, nei absoliučios pabaigos. Jis taip pat niekada nebuvo Dievo visagalybės sukurtas iš nieko, o egzistavo visada, nors jo apreištosios dalys ir yra pavaldžios tapsmui ir nyksmui. Būdama gyva ir judėdama, visa Visata nuolatos nepaliaujamai kinta, ir šis kismas suteikia būtybėms galimybę vystytis iki žmonijai neišivaizduojamo laipsnio, kurį pasiekusios jos galiausiai iš didžiausios meilės paaukoja save naujos gyvybės vardan.

4. Dievas ir Jo painiojimas su karmos dėsniu

Vakarų teologai nesupranta karmos dėsnio ir todėl nenori jo pripažinti. Priežasties-pasekmės dėsnio padarinius – apdovanojimą ir bausmę, kurie žmogų užklumpa kaip likimas – jie priskiria visagaliui Dievui. Kad tai yra klaidinga, jau buvo įrodyta paskaitoje apie karmos dėsnį. Joks Dievas nebaudžia ir neapdovanoja žmonių. Priešingai: to priežastis – aklas, nepamaldaujamas įstatymas, nieko bendro neturintis su asmeniškumu. Dėl to ir Teisingumas alegoriškai vaizduojamas užrištomis akimis.

Vis dėlto karmos dėsnį galima ištirti ir prisitaikyti prie šio dėsningumo bei tokiu būdu valdyti savo likimą ir pačiam iš anksto nulemti apdovanojimą arba bausmę. Tačiau vakaruose šio dėsnio veikimas, deja, priskiriamas visagaliui Dievui.

Karmos dėsnis kiekvienam žmogui suteikia galimybę pasiekti aukščiausią tobulumo laipsnį ir garantuoja kiekvienai būtybei besąlygišką teisingumą. Pagal šį dėsnį kiekviena klaida gali būti iki tam tikros ribos ištaisyta – tik tam, žinoma, reikia įdėti atitinkamai daugiau pastangų.

Nuodėmių atleidimas per išpažintį neegzistuoja – klaidas atitaisyti galima tik pačiam ir tik atitinkamai stengiantis. Dažnai vieno gyvenimo klaidai ištaisyti neužtenka, todėl žmogui duodama galimybė (o tiksliau – dėsninga pareiga) tai padaryti kitame gyvenime dėka dar vieno gamtos dėsnio – persikūnijimo dėsnio. Tik neasmenišką ir objektyvų dėsnį gali būti visiškai teisingas, t. y. teisingai atlyginti neatsižvelgiant į asmenį. Jei bausti ir apdovanoti būtų patikėta be galo geram ir gailestingam Dievui, jis turėtų atleisti kiekvienam, net ir didžiausiam nusikaltėliui, jei tik šis paprašytų kalčių atleidimo. Tačiau kitų žmonių, nuoširdžiai besisten-giančių tobulėti, atžvilgiu tai būtų baisiai neteisinga: juk tai reikėtų, kad sunkus nusikaltėlis gali lygiai taip pat greitai papulti į dangų kaip ir šventasis. Ir kam gi tada stengtis?! Visame tame ir glūdi didžioji dvasinė nuodėmių atleidimo (kuris iš tiesų neegzistuoja) žala.

Kita vertus, pasmerkimas amžinoms kančioms pragare būtų taip pat visiškai neteisingas, jei Dievas jį paskirtų neduodamas galimybės pasitaisyti. Tačiau išpažintis nereiškia pasitaisymo, o, geriausiu atveju, tegali suteikti vidinį palengvėjimą. Žmogaus gyvenimas, palyginti su amžinybe, trunka labai trumpai, todėl neišivaizduojama, kad žmogus galėtų per keletą sekundžių apspręsti savo likimą amžinybei, negaudamas galimybės pačiam ištaisyti savo klaidas.

5. Politeizmas: dievai-asmenys, Avatarai ir Logosai

Politeizmas – idėja apie daugelio dievų egzistavimą – kilo, viena vertus, sudievinus gamtos jėgas bei kosminius aspektus, kita vertus, iš okultinio fakto, kad aukštosios dvasios – Išminties Mokytojai – įsikūnija tarp žmonių kaip žmonijos vadovai ir mokytojai, kuriuos jų pasekėjai sudiegina dėl jų nepaprastų žinių bei sugebėjimų. Tai, visų pirma, galioja Kristui

Jėzui, kuris savęs niekada nevadino Dievo sūnumi, o tik žmogaus sūnumi. Be to, pati krikščionybė niekada nebuvo griežtai monoteistinė, o labiau politeistinė religija. Tai pirmiausia rodo iš senovės egiptiečių perimta Trejybės sąvoka, tačiau joje Dievės-Motinos įvaizdį patriarchato epochoje per klaidą išstūmė Šventoji Dvasia, traktuojama kaip trečias dieviškasis asmuo. Be to, krikščionybėje egzistuoja ir Jokūbo kopėčių vaizdinys – angelų ir arkangelų hierarchija. Dėl šių priežasčių ir krikščionybėje negalima nubrėžti griežtos ribos tarp monoteizmo ir politeizmo. Aukščiausios dvasios, apsireiškusių žmonių, visais laikais buvo aukščiausių idėjų išikūnijimai: septyni Kumarai, septynios ugnys arba liepsnos, septyni Išminties Sūnūs, septyni Brahmos sūnūs bei kiti dievų sūnūs. Visi jie – tai didieji Mokytojai, kurie, kaip ir Avatarai, t. y. žmonijai apsireiškę Išganytojai ir Atpirkėjai, apsivilko žemišką rūbą, kad žadintų ir keltų žmonių sąmonę ir priartintų juos prie dieviškosios prigimties.

Taip pat ir apie Jėzaus pasirodymą Žemėje, kuris, kaip ezoterikoje žinoma, buvo ne pirmas, galima pasakyti: „Dievas tapo žmogumi, kad mes, žmonės, taptume dievais.“ Kiekvienas Išminties Mokytojas, kaip ir Jėzus, – tai slenkstis į dvasią ir tobulumą. Joks žmogus nepasieks Dievybės, t. y. aukštesniojo pasaulio, neprisijungęs prie kurio nors iš Išminties Mokytojų, kurio dvasinėje raidoje pralenkti neįmanoma. Kristus Jėzus, kaip ir kiekvienas kitas tikras Išminties Mokytojas, yra dieviška būtybė, o žmonėms – dieviškojo principo išikūnijimas. Rytuose jau seniai žinomas okultinis teiginys, kad nėra dievo, prieš tai nepabuvojusio žmogumi. Kilniosios asmenybės, nužengusios į Žemę iš aukštųjų pasaulių trečios pagrindinės (šakninės) rasės pabaigoje, ir toliau duoda kryptį žmonių judėjimui ir sąmonės augimui. Laikyti Jėzų vieninteliu Dievo sūnumi Žemėje ar net visoje Visatoje – tai neišmanymo ženklas.

Politeizmas, žinoma, pasižymi ir tuo, kad pripažįsta ne tik dievus, bet ir deives. Žilos senovės mokymai moteriškąjį pradą vertino netgi aukščiau nei vyriškąjį. Šios sampratos likučių galima net ir šiandien rasti kai kuriose tautose, pavyzdžiui, tarp indėnų. Ir netgi Indijoje, nepaisant ten karaliaujančio patriarchato, dievės Kali kultas vis dar labai populiarus.

Visi senovės dievai turėjo savo sutuoktines, ikūnijusias kosminę energiją. Viesiems gyvenimo reiškiniams būtini du pradai, kad būtų išlaikyta kosmoso pusiausvyra. Todėl dabar išaušo laikas, pusiausvyros tarp vyro ir moters vardan, ir Žemėje nauju, platesniu supratimu atkurti Pasaulio Motinos garbinimą (daugiau apie tai 30-oje paskaitoje „Pasaulio Motina“).

Dviejų pradų susiliejimas yra pirminio kosminio dėsnių dalis. Ši didi paslaptis buvo ligšiol sąmoningai slepiama, nes žmonija dar nebuvo pakankamai subrendusi priimti visą tyrą šio kosminio dėsnių grožį. Tačiau dabar žmonės pasiekė lūžio tašką, kai triumfuoti turi dvasia, antraip planetai gresia pražūti. Todėl ir šis slaptas kosminis dėsnis turi pamažu persmelkti žmonijos sąmonę. Dviejų pradų susiliejimas – tai didžiausias grožis.

6. Panteizmas: tikėjimas, kad visa yra Dievas

Dievas – tai pati Visata. Ši idėja dar nėra labai sena, nors didžiausi visų laikų išminčiai, o taip pat ir tautos, ir buvo panteistai. Visetas, pasaulis arba gamta yra identiškai Dievui. Vis dėlto neturėtume pamiršti, kad mes, žmonės, galime suvokti tik materialiąją Visatos dalį, o subtiliosios – ne, jau nekalbant apie ugninę, dvasinę sferą. Čia turimos omenyje visos psichinės energijos formos, įskaitant ir taip vadinamąją Šventąją Dvasią – aukštesniąją, neindividualizuotą dvasinę protą.

Visos Visatos suvokimą kaip Dievą taikliau galima pavadinti „teopanizmu“. Tačiau jei, priešingai, Visata yra išaukštinama iki Dievo, panteizmui kyla pavojus virsti ateistiniu natūralizmu ir materializmu: jei mąstantys žmonės neturi aukštesnių okultinių žinių, o remiasi tik bažnytiniu antropomorfiniu monoteizmu, jų kelias bet koku atveju atves prie ateizmo. Liovusis personifikuoti Dievą, tikrasis monoteizmas ir panteizmas tampa viena.

DIEVAS yra viskas ir viskas yra DIEVAS. Todėl visiškai nesvarbu, kokiai religijai žmogus priklauso: ar jis krikščionis, budistas, musulmonas, ar induistas. Visi keliai veda į Dievą, jei žmogus nuoširdžiai siekia tobulumo ir tarnauja Šviesos Hierarchijai. Kai pripažinsime vieni kitų dievus arba „apsikeisime“ jais, visi pasieksime Visaesantįjį. Visi keliai veda taip pat ir pas palaimą skleidžiančius Dievo sūnus – pas vyresnius žmonių Brolius, einančius pirma žmonių ir dėl užimamos aukštesnės evoliucijos pakopos vadinamus Dievo sūnumis. Niekas negali pasiekti aukštos išsivystymo pakopos, nebūdamas priimtas ir vedamas vieno iš Išminties Mokytojų, kadangi išventinimai į aukštąsias, slaptas žinias gaunami tik tokiu būdu.

Dievą arba Dieviškąjį Principą galima garbinti visame kame: atome, kristale, gėleje, gyvūne, žmoguje, Išminties Mokytojuje arba Dievažmogyje, arba žmogui nepasiekiamame Logose. Dievas yra visur, ir Jį kaip Kūrėją, kūrybinę ar amžinąją pirmąją energiją, galime pažinti bet kurioje iš Jo apraiškų. Dieviškasis Principas yra pradžios priežastis ir visos Būties gyvybinis impulsas.

7. Kristus ir Dievas-Tėvas

Krikščionių teologai mano, kad Dievas yra būtybė-asmuo todėl, kad ir Kristus, kurį jie pateikia kaip vienintelį Jo Sūnų tam, kad galėtų visai žmonijai pareikšti savo soteriologinio pobūdžio pretenzijas, buvo būtybė ir ne kartą kalbėjo apie Savo Tėvą, čia, greičiausiai, turėdamas omenyje Planetos Logosą.

Kaip kad krikščioniškasis pasaulis niekada taip teisingai ir nesuprato Dievo-Tėvo, o tik pavertė Dieviškąjį Principą seno valdovo įvaizdžiu, taip ir Sūnaus jis niekad iš tiesų nepažino, o tik paskleidė apie jį klaidingas pažiūras. Krikščionių išivaizdavimas apie vienatinį Dievo sūnų, kuriuo jie laiko Kristų, yra miglotas ir fantastinis. Galima teigti, kad šis krikščioniškas, nikėjiškas tikėjimo simbolis yra visiškas paklydimas ir teologų fantazijos produktas. Kai praėjus vos keletui šimtmečių po Kristaus mirties visi pašvęstieji buvo išgalaboti ir taip prauvo okultinės žinios Bažnyčios Tėvų tarpe, anuometiniai krikščionių bažnyčios atstovai išrado šią dogmą, o krikščionių Bažnyčios doktriną iki dabar formuoja prieštaros galia. Net didieji šventieji nebegalėjo iškelti aiškių tiesos. Praėjus vos keletui šimtmečių po Kristaus mirties, jo mokymas buvo taip „atskiestas“, kad net didis pašvęstasis Bažnyčios mokytojas Origenas nesugebėjo pasipriešinti Bažnyčios Tėvų neišmanymui ir atstatyti Kristaus mokymo grynumo.

Evoliucijos dėsnių numato periodišką aukštesniųjų žmonijos Mokytojų pasirodymo būtinybę, kurie visad ateina skatinti evoliucijos tikslų ir duoti žmonijai naują impulsą tolimesniame vystymuisi. Tokių Išminties Mokytojų yra ne vienas, o Kristus – vienas iš jų. Tačiau krikščionių teologai savo Viešpatį ir Mokytoją paskelbė vienatiniu Dievo sūnumi, o patį Dievą – visagaliu visos Visatos Valdovu, taip padarydami didelę klaidą, kurią šiandien gina dar ir grasindami amžinomais kančiomis pragare.

Jeigu šios idėjos sumanytojai būtų bent šį tą nutuokę apie pasaulių sąrangą ir žinoję, kaip atsiranda pasauliai bei kaip jiems vadovaujama, jie niekaip nebūtų galėję tokio milžiniško uždavinio, toli gražu pranokstančio vienos būtybės galias, priskirti Kristui ir vienam personifikuotam Dievui-Tėvui. Jau nekalbant apie tai, kad Kristus Žemėje tepraleido šiek tiek daugiau nei trisdešimt metų. O gyvenamų planetų skaičius apreiškė kosmose neišreikšiamas net trilijonais. Tad jei Kristui tektų asmeniškai mokyti ir išganyti žmoniją kiekvienoje iš šių planetų, tai didžioji dalis šių pasaulių kartu su visais savo gyventojais būtų vėl pranykusi arba, kitaip tariant, pakeitusi egzistencijos formą, Kristui dar net nespėjus tenai pasirodyti. Tad išivaizduoti, kad vienatinis vienintelio Visatos Dievo Sūnus nusileido būtent į šią smėlio kruopelę Žemę ir leidosi prikalamas prie kryžiaus kaip nusikaltėlis (o mirtis ant kryžiaus senovėje buvo pati gėdingiausia), yra didelės puikybės ženklas.

Taigi tokia idėja tegalėjo atsirasti laikais, kai žmonės dar mąstė ptolemėjiškai, t. y. tarėsi esantys Visatos centras.

8. Dievo įrodymai

Dievo neigėjai yra dvasiškai visiškai akli. Jie ne tik nemato, kad pats žmogus yra Dievo dalis, bet ir nepastebi kiekviename žingsnyje sutinkamų Dievo kūrinijos egzempliorių, kuriuos dar gi ir sutrypia kojomis. Dievas yra viskas, visa, kas gyva – o gyva yra viskas, nes negyvų dalykų nėra: regima ar neregima – viskas yra dieviškų būtybių kūriniai.

Atsisėskite kartą po medžiu ir apžiūrėkite jį. Tai – tikras stebuklas, kokio joks žmogus niekada nesukurtų, nebent taptų dievažmogių. Kol kas žmonės gyvybę, kurią patys yra gavę iš dieviškų būtybių, pagal egzistuojančius gamtos dėsnius tegali perduoti, o ne patys sukurti. Viskas,



Saulėgražos sėklalizdis

ką gebame sukurti, dar neturi gyvybės, net jei ir yra paženklinta dvasios ir formos. Joks žmogus negali sukurti vabalo ar skruzdės, jau nekalbant apie nuostabią gėlę. Mes netgi nesame iki galo ištyrinėję šių būtybių raidos dėsnių, ir jokiame mokslininkui iki šiol nėra pavykę savo idėjų galia ar valios pastangomis įkvėpti kam nors gyvybę. Kas neigia Dievo buvimą, tegali neigti tik monoteistinę teologų fantazijos vaisių, o ne Visadievybę ir daugybę didžiųjų Visatos Logosų. Tai neigti yra aklumo arba piktavališkumo ženklas.

9. Dangūs šlovina Amžinąjį

Geriau jau išsaugoti bent keletą Šviesos Hierarchijos sukaupytų patyrimų ir atradimų, kad ir senovine jų forma, nei nugarmėti į bedievyستės prarają. Vos išgirdę apie Aukščiausiojo nepasiekiamumą, žmonės apskritai ėmė atmetinėti viską, kas neregima. Todėl bedieviškumą reikia smerkti, nes jis akivaizdžiai veda į satanizmą.

Religijos praradimas privertė susvyruoti evoliucijos eigą. Be Dievo tikros raidos kelias – neįmanomas. Kad ir kaip jį bepavadintume, aukščiausiojo hierarchijos principo reikia paisyti bet kokiame atveju, kadangi tik jis suteikia žmogui atspirties tašką ir tik jis leidžia suvokti, kad valia stiebtis aukštyn gaubia visą planetą kaip apsauginis spindulių tinklas.

*„Šlovė Amžinajam!“ – suskambo padangės,
Ir aidi Jo vardas džiaugsmingai dausom.
Jį garbina Žemė, Jį šlovina marios –
Išgirski, žmogau, žodį šventą gamtos.
Kas laiko ant delno žvaigždžių begalybę?
Kas Saulę palydi ugniniu skliautu?
Ji šviečia ir šypsos, pamynus tamsybę,
Ir kelią sau tiesia didvyrio žingsniu.“*

(Iš Christiano Fürchtegott Gellerto eilėraščio „Dievo šlovė gamtoje“.)

10. Šventosios Dvasios simbolio atradimas

Leobrandas, 1963 m. rugpjūtis

Vieną iš lemiamų auštančios dvasios eros momentų žymi paslaptingo ir ligšiol plačiajai visuomenei dar nežinomo Šventosios Dvasios judėjimo simbolio atradimas. Jis buvo atskleistas jau pirmojoje knygos „Psichinė energija“ („Spiralės“ leidykla, Lincas) dalyje 1955-aisiais metais – tiesa, tais laikais dar kaip nejudrios būsenos simbolis . Buvo surastas paaiškinimas, kodėl Patmos aiškiaregys, evangelistas Jonas, apibūdino Šventąją Dvasią kaip iš dangaus nusileidusį balandį. Tačiau krikščionių bažnyčios mokslininkai ir Biblijos vertėjai nežinojo šios gilios paslapties ir iš tiesų tikėjo stebuklingu balandžiu, kurio atvaizdą dar galima rasti krikščionių bažnyčiose. Taigi, šv. Jonas tada tegalėjo būti pasakęs: „Aš mačiau Šventąją Dvasią, nusileidžiančią iš dangaus ir savo pavidalu primenančią balandį“, o ne „Šventąją Dvasią lyg balandį“.

Kadangi šis simbolis nuo to laiko jau buvo regėtas ir daug aiškiau – besisukančios, judrios būsenos  – ir gali būti atskleistas, šv. Jono žodžius galime suprasti teisingai: Šventosios Dvasios šviesos manifestacija, kurią sudaro *Materia*



Matrix, iš tiesų savo pavidalu primena plevenantį balandį. Tačiau *Materia Matrix* nebepprasiskverbia į Žemės sferą ir todėl tegali būti matoma tik iš labai didelių atstumų arba dvasiškai, „trečiaja akimi“.

Šis simbolis yra nuostabi gyvybės paslaptis, o kartu ir besisukanti, biotechninė makrokosmoso ir mikrokosmoso struktūrinių elementų schema. Ją sudaro dvi viena į kitą judančios logaritminės kreivės, artėjančios prie jas traukiančio bendro judėjimo poliaus, tačiau negalinčios pasiekti šio išjudinančio ir traukiančio centro. Priešingai, judanti kreivė didžiausio priartėjimo stadijoje grįžta į savo išeities tašką. Šios dvi logaritminės kreivės, kartu simbolizuojančios ir dvipoliškumą arba į du principus padalintą Visatos vienovę, judėdamos sudaro tarsi du bumerangus, kurie, kaip žinia, jei yra tinkamai sukonstruoti ir teisingai paleidžiami, taip pat sugrįžta į pradinį tašką. Suartindamos ir sujungdamos abu principus (vyriškąjį ir moteriškąjį), kreivės apie jas traukiantį bendrą judėjimo polių suformuoja kosminę širdį arba skilčialapį. Šio proceso metu bendrame ekscentriniame judėjimo poliuje pati susiformuoja sėkla. Šis judėjimo polių nėra centre, ir būtent iš to kyla logaritminė gyvenimo dinamika, nes jei judėjimas vyktų ratu aplink abosoliutų centrą, nebūtų įmanomas nei tolesnis vystymasis, nei judėjimas aukštyn. Taigi, Dievybė arba visaesanti kosmoso Jėga siunčia savo judėjimo impulsą ne iš visiško Niekio, o iš niekaip nepasiekiamų centrų, ir tai liudija, kad kosmose nėra absoliutaus centro, o karaliauja beribiškumas. Šiek tiek atidžiau išsiūrėjus, ši judėjimo principą arba Šventosios Dvasios simbolį galima sutikti daugelyje svarbių struktūros elementų ne tik mikrokosmose bei makrokosmose, bet ir gyvų organizmų sandaroje. Pavyzdžiui, padarius skersinį žmogaus kūno pjūvį per stuburą ir šonkaulius, galime pastebėti tą patį principą, jau nekalbant apie tai, kad paukščių karalijoje viskas atitinka šį kosminį struktūrinį modelį.

11. UNIVERALO – naujoji, universalioji Dievo sąvoka

Leobrandas, 1964 m. vasaris

UNIVERALO – tai nauja sąvoka beasmenei, visaesančiai ir trivienei beribės Visatos Dievybei apibūdinti.

Artėjančios pasaulio vienybės ir žmoniją apjungiančios, dvasinės evoliucijos akivaizdoje turi būti suformuota gerokai gilesnė ir patobulinta Dievo samprata, kadangi su ligšiol egzistavusia sąvoka, vakarų žmogui reiškiančia Dievą-asmenį, atsakingą už visą Visatą, šiais kosminių kelionių ir šiuolaikinių gamtos mokslų laikais niekaip neišsiversime. Tai suprantą ir mąstantys krikščionių teologai, tačiau išeities rasti nesugeba.

Šiandien su kuo nors diskutuojant apie Dievo sąvoką, pirmiausia iškyla klausimas: „Apie kokį Dievą Jūs kalbate?“ Egzistuoja įvairių senų ir naujų išivaizdavimų, kas yra Dievas, kuriuos būtina paaiškinti, idant suprastume, kas turima omenyje, kai kalbame apie „Dievą“.

Dėl neaiškių teologinių konstrukcijų krikščionis yra iš pat pradžių pasmerktas kapantįs prieštarse. Viena vertus, jis tiki vienu Dievu-asmeniu, kuris yra Dangaus ir Žemės, taigi ir visos Visatos, kūrėjas. Tačiau kita vertus, jį moko, kad Dievas – tai Trejybė, kurią sudaro trys asmenys: Dievas-Tėvas, Dievas-Sūnus ir Šventoji Dvasia. Čia Dievas-Tėvas staiga suskyla į tris asmenis. Šis mokymas ne tik nelogiškas, bet ir prieštarauja faktams. Pirma, nėra jokio visagalio Dievo-Tėvo, kuris tam tikrą akimirka „x“ savo tobula galybe iš nieko sukūrė visą Visatą, kaip kad mokė Aristotelis, o po jo ta pati dvasia ir Tomo Akviniečio asmenyje. Antra, toks visagalis Dievas negali staiga suskilti į tris asmenis, o trečiosios dalies – Šventosios Dvasios – apskritai negalima suasmeninti, nes ji neturi lyties ir joje latentiskai glūdi tiek moteriškasis, tiek vyriškasis principai. Krikščioniškoje Trejybėje trūksta moteriškojo arba motiniškojo principo, be kurio negali būti gyvybės. Viešpataujant radikaliai patriarchatui, jis iš Dievo sampratos buvo tiesiog pašalintas ir taip atsirado tikrovės neatitinkanti, visiškai iškraipyta Trejybė.

Todėl religinio atsinaujinimo Vandens epochoje užduotis – priderinti Dievo sampratą prie šiuolaikinio dvasinių bei gamtos mokslų lygio ir paaiškinti primityvias, atgyvenusias krikščionybės sąvokas, kurių nemokė nei pats Kristus Jėzus. Jis kalbėjo tik apie Savo Tėvą arba Tėvą danguje, jokių būdu neturėdamas omenyje Dievo trijuose asmenyse.

Krikščioniška Dievo samprata taip ir pasiliko prie senojo ptolemėjiškojo pasaulėvaizdžio, pagal kurį Žemė buvo laikoma plokščia ir visos Visatos centru. Ši samprata niekaip nesugebėjo pasivyti sparčios pažangos astronomijos srityje, prasidėjusios su Koperniku. Dėl šios priežasties ji visiškai prieštarauja moderniam, gamtamoksliniam pasaulio supratimui, o skirtumas tarp senosios ir naujosios universaliosios Dievo sampratos yra toks didžiulis, kad prilygsta perėjimui nuo pasaulėvaizdžio, vyravusio Senovės Egipte Ptolemėjaus laikais, iki šiuolaikinio mokslinio, anot kurio Visata yra beribė, pilna ribotų ir mūsų jauslams prieinamų, tačiau paprastais žmogiškais masteliais neišsivaizduojamų, gigantiškų kosmosų – apreikštųjų pasaulių.

Taigi išmušė valanda, kai dvasinio atnaujinimo vardan tenka pakeisti savo seną, atgyvenusią Dievo sampratą į iš esmės papildytą ir pagilintą, tuo pat metu pastebint, jog visos ligšiol žmonijos minties istorijoje egzistavusios Dievo sampratos, išskyrus nebent ateizmą ir antropomorfinį monoteizmą, turi pagrindą egzistuoti. Monoteizmas pateisinamas tik tuo atveju, jei suvokiamas beasmeniškai. O tada mes randame teisingą universaliosios Trejybės idėją apie Dievybę, kuri yra viskas ir talpina savyje viską, ir vis dėlto nėra paskutinioji tikrovė, nebesuvokiama mūsų žmogiškomis sąvokomis. Panteistinė pasaulėžiūra, lygiai kaip ir politeistinė, yra tiek tiek sąlyginai, tiek absoliučiai teisingos. Paskutinioji ir aukščiausioji tikrovė negali būti suasmeninta, kadangi kiekvienas bandymas sužmoginti ją taptų kone absurdiška tikrosios realybės, t. y. to, kas amžina ir nepažinu, karikatūra.

Lyginamoji religijotyra yra būtina ir todėl visos pasaulio konfesijos bei religinės grupės turi palyginti bei pripažinti vienos kitų Dievo sampratas, nes knygoje „Nušvitimas“ rašoma:

„Pasakysiu labai svarbų dalyką. Pakylėjantis kanonas „Tavuoju Viešpačiu“ – Naujojo pasaulio pagrindas. Anksčiau skaitėte: „Manoji dvasia neprieštarauja, kad tave išganys tavasis Viešpats“. Tačiau dabar sakykite: „Manoji dvasia džiaugiasi, kad tave išganys tavasis Viešpats.“ Iškilmingai Sakau: „Gyvuok tavasis Viešpatie!“, ir čia glūdi išganymas. Taip sakykite kiekvienam; turite pripažinti vienas kito dievus – tik tokiu būdu galite pasiekti Visaesantį. ...“ (NUŠVITIMAS, § 211. 1924-VIII-2)

Kiekviena Dievo samprata atitinka ją propaguojančios žmonių grupės sąmonės lygį. Ir šie skirtumai sąlygoja atitinkamos Dievo sampratos formavimąsi. Ir kol žmonija, pagal Ptolemėjaus mokymą, manė esanti Visatos centras, tol visagalio Dievo, vienintelio Dangaus ir Žemės Sutvėrėjo, idėja buvo tam tikra prasme pateisinama. Tačiau dabar mes esame akistatoje su beribe Visata ir galime stebėti joje egzistuojantį gigantišką apreikštąjį kosmosą (į absurdišką tuščiavidurės Žemės teoriją, visiškai apribojančią pasaulį, vėliau iš viso nekreipti dėmesio), todėl išlaikyti minėtąjį supratimą šiais laikais tapo neįmanoma, kadangi jis bet kurią mąstantį žmogų tegali pastūmėti ateizmo, bedievystės, link.

Naujoji Dievo samprata, pirmiausia, turi atitikti šiuolaikinį gamtamokslinį pasaulėvaizdį ir būti ezoteriškai pagrįsta – t. y. remtis slaptesiomis Didžiųjų Išminties Mokytojų žiniomis. Tačiau kadangi su slaptais mokymais supažindinti neįmanoma nei plačiųjų masių, nei inteligentijos, reikia suformuoti pasaulėvaizdį, priimtina visiems. Šiam tikslui reikia rasti naują sąvoką, pakeisiančią Dievo-Kūrėjo kaip asmens, atsakingo už visą kosmoso gyvenimą, sąvoką. Ji turi būti universali ir vaizduoti tikrąją Trejybę – ne kaip tris asmenis, o kaip tris apreikštuosius kosminius principus.

Todėl aš ieškojau sąvokos, pagrįstos skaičių kabala ir galinčios perteikti vienos, visa apimančios, visur ir visada esančios, trivenės, beasmenės dievybės idėją. Ši nauja sąvoka, dėl savo suprantamų šaknies skiemenų priimtina visoms pasaulio kalboms, yra *UNIVERALO*.

Šis žodis susideda iš trijų sąvokų: *unitas* (lot. vienybė), *veritas* (lot. tiesa), *logos* (gr. prasmė arba išmintis). Gauname devynių raidžių žodį, kurį sudaro penkios pamatinės balsės ir keturios priebalsės. Skaitmuo 9, anot kabalos, reiškia išmintį ir protą ir tuo pat metu yra aukščiausias skaitmuo matematinėje eilutėje nuo 1 iki 9. Šioje naujoje sąvokoje randame ir daug kitų matematinių sąryšių, kuriuos verta žinoti, nes pagal juos, naudojantis kabala, taip pat galima atpažinti didžią šio žodžio reikšmę. Balsių eilės tvarka taip pat turi ypatingą prasmę.

Pradžioje – „U“. „U“ – tai pirmoji žodžio „Ur“ raidė, reiškiančio šviesą arba pradžią, kylančią iš šviesos. Pradžioje buvo šviesa, nes visa gyvybė kyla iš dvasinės šviesos – dvasios ugnies arba, kitaip tariant, iš Šventosios Dvasios. Ne veltui raidės „U“ forma yra tokia ypatinga: jos

gilesnė prasmė buvo žinoma ir pašvestajam, išradusiam lotyniškąjį raidyną. Visos lotyniškos raidės buvo suformuotos iš linijų. Raidėje „U“ matome liniją, sulenktą į taurės formą (∪).

Taigi „U“ yra indas, į kurį nusileidžia dovanos arba gyvybė, gaunamos iš aukščiau. Jei gyvybė tokiam inde, gėlės taurelėje arba motinos iščiose yra apvaisinama, indas užsiveria ir suformuoja sėklalizdį arba kiaušinėį. Kiaušinio forma – tai uždara, lenkta linija, sudaranti asimetrišką formą su asimptotiniu vidurio tašku, simbolizuojančiu kosminio kiaušinio¹ gemalą. Šią uždara liniją galima traktuoti ir kaip elipsę arba uždara planetos ar saulės orbitą. Tokia uždara orbita – tai ir „O“ (gr. omikron), ir nulis (0). Todėl balsių eilėje „O“ yra pabaigoje (omikron ir omega susijungimas). Omega, paskutinė graikų alfabeto raidė, turi apverstos taurės formą (∩).

Remiantis kabala, teisinga balsių eilės tvarka turėtų būti ne AEIOU, o UIEAO. Pradžioje visada turi būti „U“, o pabaigoje – „O“. Tai vienareikšmiškai paaiškėja žiūrint į tai, kokią skaičiaus vertę pagal kabalą atitinka šios balsės. Kabalistinė raidės „U“ vertė yra šeši. Skaičius 6 atitinka logaritminę involiucijos kreivę, (6), t. y. dvasios įriedėjimą iš beribiškumo į materijos mikrokosmosą. Mokslininkas, perdavęs žmonijai arabiškus skaitmenis, taip pat buvo didis pašvestasis, žinojęs apie logaritminių involiucijos ir evoliucijos kreivių reikšmę. Devyni arba atvirkščias šešetas reiškia logaritminę evoliucijos kreivę (9), pagal kurią materiją nužengusi dvasia, transformavusi energijas erdvėje, t. y. dvasiškai jas sutaurinusi, vėl sugrįžta į beribiškumą, į Absoliutą. Padauginus devynis iš dešimt, t. y. išstobulinius ir sutaurinus iki aukščiausio laipsnio, gauname skaičių 90: tai – evoliucijos užbaigimas aukštesniajame lygmenyje. Čia matome, kad po devyneto stovi nulis arba „O“ (omikron). Kabalistinė „O“ (omikron) vertė – 16. Tai reiškia perkeitimą arba transformaciją, t. y. mirtį žemutiniame lygmenyje. Tačiau kadangi visiška mirtis ir absoliuti pabaiga neegzistuoja, o kiekviena mirtis tėra atitarnavusios formos arba lukšto nusimetimas, taip ir mes čia (nelyginant bundanti gyvybė kiaušinio viduje suskaldo lukštą), turime skaičių šešiolika suskaidyti į atskirus skaitmenis, kurių suma yra $1 + 6 = 7$. Anot kabalos, tai reiškia pergalę naujame lygmenyje – pergalę gyvybės, kuri, saugumo sumetimais, prieš tai buvo užsisiklindusi.

Naujosios sąvokos „UNIVERSALO“ kabalistinės atskirų raidžių reikšmės yra tokios: U = 6, N = 14, I = 10, V = 6, E = 5, R = 20, A = 1, L = 12, O = 16, ($6 + 14 + 10 + 6 + 5 + 20 + 1 + 12 + 16 = 90$). 90 reiškia evoliucijos išpildymą, užbaigimą aukštesniajame lygmenyje. Tai – aukščiausias „TAT“ – apreikštosios Visatos, prieinamos mūsų suvokimui – išsipildymo laipsnis. Kabalistai atima atskirų skaitmenų sumą iš bendros sumos, šiuo atveju 9 iš 90, ir taip gauna skaičių 81 ($9 \times 9 = 81$), t. y. devyni kvadratu. Padalinus šį skaičių iš 9, gauname 9. Devyni, anot kabalos pagal Reichsteina, reiškia išmintį ir protą, taigi $9 \times 9 = 81$ – tai devynis išmintingesnė arba didžiausia įmanoma išmintis. Pridėjus prie devynių vieneta, t. y. asmenybės skaičių ($9 + 1$), gauname dešimt – visišką vienovę arba perėjimą į aukštesnį lygmenį. Kad ir kiek nulių beprirašytume prie vieneto, absoliuti vienovė išlieka, kadangi net milijardai nulių be vieneto priekyje tereikštų nieką. Taigi, didžiausia vertė, kurią galima pasiekti apreikštajame pasaulyje, lieka 9.

Devyneto ritmas turi ypatingą reikšmę taip pat ir kosminiams procesams. Tai – nuolatinis impulsas dinamiškai gyvenimo tėkmei, ateinantis iš kosminės sferos, kuris amžinai teikia statiškajam pasauliui (t. y. nepažiniajam Parabrahmanui) naujos energijos ir taip duoda ne tik postūmį, bet ir taktą evoliucijai, nukreiptai į pažangą, transformaciją ir laikų atsinaujinimą. Šis devyneto ritmas, kiekvienąsyk pasirodydamas, iššaukia ištisą ritmų puokštę, susidedančią iš visų skaitmenų nuo 1 iki 8 ritmų, kurie atitinkamai veikia su jais susijusių sferų skaičių ritmus bei daro toms gyvenimo sritims energetinę įtaką. Deja, ši sritis dar per mažai ištirta. Devyneto seką galima sutikti daugelyje gyvenimo sferų, pradedant devynis mėnesius trunkančiu nėštumu ir baigiant Saulės žybsniais, besikartojančiais devyneto ritmu, kuriuos galima tam tikra prasme traktuoti ir kaip gyvybės išsiliejimą.

UNIVERSALO, kaip apreikštosios, visur esančios trejybės simbolis, aprėpia visą Visatos gyvybę, involiuciją ir evoliuciją bei amžinąjį kosminės dienos ir kosminės nak-

¹ **Kosminis kiaušinis** – kosminis grūdas – jo dygimo pradžia šiandien vadinama Didžiuoju Sprogimu. Žr. 25-ą paskaitą, 10 skirsnį.

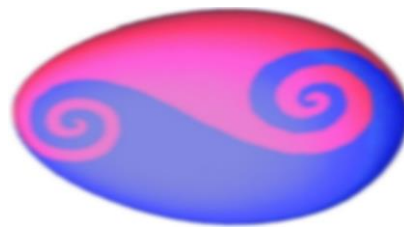
ties kaitos ritmą (manvantarą ir pralają). Taigi UNIVERALO – tai gyvybės simbolis: amžinos, visaesančios gyvybės, kuri neturi absoliučios pabaigos, tačiau reiškiasi periodiškai, reguliariomis manifestacijomis. Tarp šių periodų karaliauja tamsi nesamybės paslaptis. UNIVERALO – tai absoliuti sąmonė, tikrovė, esanti pati iš savęs, tai – didysis kvėpavimas, amžinas, nesustojantis judėjimas, gimdantis visą gyvybę. Platonas jį vadino žodžiu „theos“ (Θεός), kylančiu iš žodžio „thein“ (θεειν), kuris reiškia „judėti“. Todėl „theos“ reiškia „viską judinantis“, o judančios planetos = „theoi“ (Θεοί) = dievai (theos daugiskaita). Visa tai – sąvokos, kurios vėliau nebuvo teisingai suprastos.

Universalusis judėjimas yra amžinas ir nepaliaujamas. Kosminis judėjimas (kitais tariant, judėjimas, kurį galime suvokti), priešingai, yra baigtinis ir periodiškasis. Universalusis judėjimas kaip abstrakcija – tai amžinas, visur esantis jėgos laukas, nešamas Šventosios Dvasios sparnų: šie sparnai, kaip logaritminės kreivės vaizduojantys involiuciją ir evoliuciją, visiškai užskliausti suformuoja amžinai gyvą daigą, iš kurio kyla visa gyvybė periodiškai besireiškiančiuose kosmosuose. Tokiu būdu UNIVERALO galima pavaizduoti ir simboliškai, kadangi kosminiuose kiaušiniuose glūdi ekscentrinėje pozicijoje esanti, snaudžianti energija, reikalinga kosminių gyvybės formų atsiradimui. Tai – amžinoji Ląja arba vidurio taškas, kurį iš biotechninės pusės galime traktuoti kaip veleną, skirtą perduoti kosminei elektrai, atsiradusiai iš judėjimo ir tuo pačiu esančiai kuriančiai bei varomajai jėgai naujiems pasauliams. Sparnai susiformuoja iš šešeto (6) ir devyneto (9) pavidalo logaritminių kreivių. Jie – tai tuo pačiu metu ir amžina involiucija, ir evoliucija, tiesiogiai ir netiesiogiai. Kaip veidrodinis atspindys jie vaizduoja mają arba laikino, materialaus pasaulio iliuziją, todėl čia matome dvigubą kilpą , kurios dar nėra Šventosios Dvasios judėjimo principu, nes Šventoji Dvasia – tai amžinas objektyvus faktas, o apreikštasis, materialus pasaulis – tik iliuzinis atspindys, laikina amžino dvasios pasaulio forma. „...Visata atsispindi kiekvienos akies vyzdyje. Ir Dievas gyvena kiekvienoje širdyje. ...“ (Šauksmas § 182, 1922 – III – 12)

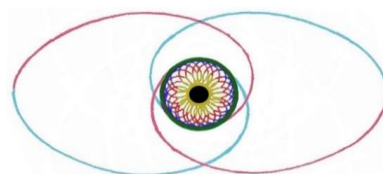
Taigi UNIVERALO sparnai tuo pačiu apima ir kiekvieną visų vienas kitą sekančių pasaulių periodų pradžią bei pabaigą. Iš jų atsiranda apreikštieji kosmosai (žr. 25-ą paskaitą) ir, kaip evoliucijos rezultatas, ir žmonės bei dievai – iškiliusios dvasinės galios asmenų pavidalu. Iš šio dievų įvaizdžio atsirado antropomorfinė, sužmoginto visagalio Dievo samprata, apibendrinta krikščionių Bažnyčios Tėvų vaizduotės.

Slaptieji visų pasaulio religijų pamatai arba slaptieji jų mokymai, pradedant taoizmu, budizmu, brahmanizmu ir baigiant žydų kabala, mokė apie tai, kad nuo amžių amžinųjų egzistuoja begalinė ir nepažini, belytė ir beasmenė būtybė (ne asmuo), kurios veikla – arba pasyvi, arba aktyvi – remiasi reguliaria ir harmoninga seka. Šios būsenos „Slaptojoje doktrinoje“ vadinamos kosminės dienos (manvantaros) ir kosminės nakties (pralajos) periodais, o indų poezijoje – *Brahmos diena ir naktimi*. Taigi Brahma būna arba būdraujantis, arba miegantis. *Svabhāvikai* – seniausios budizmo mokyklos filosofai – gilina tik į aktyvią „aukščiausios Būtybės“ būseną, kurią vadina *svabhavat*, ir laiko nederama kelti teorijas apie abstrakčią būti² (vok. Entität) arba būtybę, esančią neveiklumo būsenoje. Dėl šios priežasties tiek krikščionių teologai, tiek vakarų mokslininkai juos neteisingai pavadino ateistais.

Kaip žinia, krikščionių teologai pripažįsta tik vieną Dievą-asmenį. Tačiau jis, kaip evoliucijos rezultatas, tegali būti antraeilė personifikuota galia kosmose, kurių skaičius visoje Visatoje – begalinis, lygiai kaip ir saulių bei planetų. Šie evoliucijos „produktai“ buvo antropomorfizuoti jau žydų ir virto vieninteliu vyriškos lyties Dievu Jehova, besišvaistančiu žaibais,



Kosminis kiaušinis
(judėjimo principas)



UNIVERALO judėjimo principas

² **Būtis** – šiame kontekste: tam tikra kiekvieno esančiojo buvimo būseną.

kerštingu ir baudžiančiu. Iš pradžių toks dievas Mozei buvo reikalingas tam, kad per keturiasdešimt metų klajonių po dykumą suvienytų laukines izraelitų gentis į vieną. Tačiau, deja, šią idėjinę chimera vėliau perėmė ir krikščionių teologai.

Budizmo filosofija teigia, kad Sutvėrėjas kaip asmuo neegzistuoja. Vietoje jo – tik begalybė kūrybinių galių, kurių visuma sudaro vieną „amžiną substanciją“, kurios esmės neišmanoma iširti ir kuri dėl šios priežasties negali būti filosofinių spekuliacijų objektas.

Ir Sokratas, Platono pirmtakas, vengė kalbėti apie Universaliosios Būtybės paslaptį, tačiau niekam dėl to ir į galvą nebūtų šovę kaltinti jį ateizmu – išskyrus, žinoma, tuos, kurie vėliau nusižiūrėjo jį kaip auką ir privertė išgerti nuodingosios nuokanos taurę.

Anot naujojo mokymo apie UNIVERALO, aktyvaus periodo pradžioje pagal amžiną ir nemirtingą dėsni vyksta šios dieviškos būtybės arba energijos plėtimasis , o po to – susitraukimas . Abu kartu  jie sudaro Šventosios Dvasios judėjimo principą, iš kurio atsiranda gyvybė. Čia vienas paskui kitą Šventojoje Dvasioje apsireiškia vyriškasis ir moteriškasis principai, fenomenalioji (regimoji) Visata arba, tiksliau, veiklos periode manifestavęsis kosmosas arba paskutinė ilgos kosminių galių, kurios tokiu būdu buvo palaipsniui vis labiau išjudintos, grandinės pasekmė.

Prasidedant neveiklumo būsenai, tokiu pat būdu vyksta dieviškosios būtybės susitraukimas, ir prieš tai egzistavęs kūrinys ima pamažu ir vis labiau nykti, t. y. transformuotis. Regimoji Visata arba apreikštasis kosmosas suyra, panašiai kaip suyra ir mirusio žmogaus kūnas. Jo materija sunaikinama, o vieniša tamsa vėl užvaldo kosminės erdvės gelmes.

Kad šis procesas taptų dar aiškesnis, galima pateikti dar vieną pavyzdį apie „*nepažįstamos būtybės*“ kvėpavimą, kuri iškvepdama iššaukia kosmosą kaip sustingstančius garus ir vėl jį įkvėpia. Šis kvėpavimas neturi nei absoliučios pradžios, nei absoliučios pabaigos, o mūsų kosmosas, kuriame dabar gyvename ir kuris jau apie 8 milijardus metų plečiasi, tėra vienas iš nesuskaičiuojamų kosminių pasaulių. Todėl pati Visata iš esmės neturi nei absoliučios pradžios, nei absoliučios pabaigos. Ir tik už jos glūdi bepraežastinė tikrovės priežastis, kurios mes, žmonės, savo protu suvokti negalime.

Bepraežastinė priežastis arba amžinoji šviesa simboliškai vaizduojama kaip ratas arba skritulys  – uždaro vienovės simbolis. Tai – abstrakčioji erdvė, kurioje diferenciacijos (dalijimosi) būdu periodiškose amžinos, belytės gamtos (begalinės *Aditi*) apraiškose vystosi potencialioji erdvė. Taigi, iš pradžių rate atsiranda taškas  (astrologijoje tai – saulės simbolis): šviesa apsireiškia erdvėje. Kai potencialioji erdvė pradeda suktis abstrakčiojoje erdvėje (čia Šventosios Dvasios galia tarnauja kaip variklis, todėl vaizduojama su sparnais: ( – nejudanti,  – judanti), tuomet erdvėje iš dvasios ir materijos sąjungos atsiranda gyvybė, ir pradeda kurtis įvairiausios formos.

Kai taškas rate virsta skersmeniu , šiuo simboliu pasireiškia tyra ir dieviška motinagamta, esanti visaapimančioje absoliučioje begalybėje. Skersmenį padalinus vertikaliai per pusę , gauname Pasaulio Kryžiu, kuris tuo pačiu simbolizuoja ir žmogaus gyvybės pradžią arba padalinimą į vyrišką ir moterišką lytis. Pats kryžius (+) simbolizuoja galutinį žmogaus nuopolį ir nusileidimą į materiją. Pentagrama arba penkiakampė žvaigždė su smaigaliu, nukreiptu į viršų , simbolizuoja tobulybę pasiekusį dvasios žmogų, o pentagrama su smaigaliu, nukreiptu į apačią , – puolusį žmogų arba juodąją magą. Graikų abėcėlės raidė *tau* (T), apibrėžta ratu  – tai germanų dievo Toro kūjo simbolis, o anot „Slaptosios doktrinos“ – taip pat ir lyčių atidalinimo simbolis, vykstant natūraliai evoliucijai trečiojoje pagrindinėje (šakninėje) rasėje, arba, kitaip tariant, atsisveikinimas su pradine rojus būseną ir žmogiškąją vaikystę, susijęs su įžengimu į gyvenimą. Džainistų kryžius arba svastika, pažįstama ir senovės indams, simbolizuoja saulės ratą . Tokiu būdu atsirado daug simbolių, turinčių gilią ezoterinę prasmę, kuri, deja, yra beveik visiškai pamiršta.

Virš arba už Brahmano egzistuoja kai kas dar aukštesnio – absoliutusias Principas, slaptosios bevardės Dievybės reprezentacija, kurią indų filosofai pavadino *Parabrahmanu*. Tai – nei dievas, nei dievybė. Tai – vienu metu ir tai, kas aukščiausia, ir tai, kas ne aukščiausia (*paravara*) – t. y. tuo pačiu viršus ir apačia. Kaip tai, kas aukščiausia jis – priežastis, kaip tai, kas ne aukščiausia, jis – pasekmė.

Parabrahmanas³ – tai tiesiog absoliučioji realybė, ir todėl – vienintelė tikra ir nesibaigianti tikrovė (antros tokios nėra), visiška vienovė, dvasine prasme – absoliuti, beribė ir visaapimanti Visata, neapsakoma ir nepažini.

Tuo tarpu *Brahmanas*⁴ – tai nekintamos, tyros, laisvos ir nesunaikinamos, pirmosios ir aukščiausiosios šaknys, tikroji būtis, atpažįstama kaip kūrybinės ugnies dvasia (bet ne pati ugnis), tampanti *Brahma*⁵, dievu-kūrėju, kurį reikia suvokti ne tik kaip tėvą, bet ir kaip motiną vienu metu.

Parabrahmanas – „esantysis virš *Brahmano*“ – yra begalinis ir amžinas kolektyvinis Visatos agregatas, „SAT“ arba neapreikštoji Visata. Egzistuoja tik šis vienintelis Absoliutas, o ne du, tik vienas beribiškumas, o ne du. Kadangi Visatą turime suvokti kaip beribę visumą, neįmanoma šios belaikės būties vienu metu traktuoti ir kaip asmens-kūrėjo, kurių kosmose yra daugybė. Jie atsiranda kosminei energijai diferencijuojantis (dalijantis) ir yra evoliucijos rezultatas.

Parabrahmanas yra identiškas Vakarų filosofijos Absoliutui, todėl jam turime skirti daugiau dėmesio, idant galėtume paaiškinti ir apibrėžti UNIVERALO sąvoką. *Parabrahmanas* kaip Visatos visuma, kaip tai, kas aukščiausia, kaip „paskutinė Visatos instancija“ tegali būti neregima ir nemari dvasia, „gamtos siela“. Pati Absoliuto esmė eliminuoja bet kokią sąsają su kuo nors į Jį panašiu arba sąlygotu. *Parabrahmanas* identiškas ir žydų kabalos „Ein Sof“ – absoliučiam, begaliniui „nedaiktui“, vieninteliui, kuris egzistuoja pats iš savęs, apie kurį žino ir žydų slaptieji mokymai.

Parabrahmane slypi jo lygiai taip pat amžina, bendraamžė (jei šiuo atveju apskritai dera kalbėti apie amžių) emanacija – nuo Jo neatskiriamas, periodiškai išspinduliavimas – *Brahma*, vyriška ir moteriška galia arba gyvybinė energija, išsiplečianti iki apreikštosios Visatos (kitais tariant, ji ir yra apreikštoji Visata) ir esanti esmine UNIVERALO dalimi. UNIVERALO apima visus gyvybinius bei transformacinius principus, tokius kaip hinduistų „Višnus“ ir „Šyva“, bei visą hinduistų filosofijos trejybę apskritai: *Brahmą* – dieviškąjį kūrėją, *Višną* – saugotoją, ir *Šyvą* – naikintoją ir gyvybės formų transformatorių. Transformuoti reikia ne tik tai, kas jau pasiekė savo santykinai aukščiausią tašką: tai, kas netobula, nereikalinga taip pat turi būti perkeista, nukenksmintą – lygiai kaip ir žemiškame plane, kai gyva ugnis ir tekantis vanduo pašalina arba sunaikina kenksmingas medžiagas.

Be to, iš vandens (moteriškojo principo) ir ugnies (vyriškojo principo), veikiant aukštesnėms šviesos energijoms (Šventajai Dvasiai), atsiranda gyvybė – pradedant žemiausiomis apraiškomis mikrokosmose ir baigiant aukščiausiomis gyvybės formomis. Ši gyvybė tampa konkrečia substancija ir ilgame raidos kelyje auga bei pereina įvairias vystymosi stadijas: nuo atomo iki žmogaus, dar toliau iki „antžmogio“ arba dievažmogio ir dar toliau iki planetos bei saulės Logosų. Taip pat ir hinduizme daugelis religinių paslapčių arba mitų buvo visiškai iškreipti ir sumenkinti.

Beje, žodis „*Brahma*“ kilęs iš sanskrito žodžio šaknies „*brih*“, reiškiančios „augti“ arba „plėstis“. Žodis „*Višnu*“ kilęs iš šaknies „*viṣ*“, reiškiančios „pripildyti, pasklisti, įsismelkti“ arba „įžengti į gyvavimo prigimtį“. Anot pradinės idėjos, *Brahma-Višnu* kartu simbolizuoja ir begalinę erdvę, kurioje dievai, „*Riṣiai*“ (dievų sūnūs) ir „*Manu*“ (dgs.) – visi atstovaujantys skirtingas galias ir raidos pakopas Visatoje – yra nuolatos transformuojami Šyvos jėga, nes antraip evoliucija sustotų.

„Erdvės“ sąvoką taip pat derėtų aptarti. „Erdvė“ – tai ne vien tik bekraštė tuštuma arba sąlyginai ribota „pilnuma“. Absoliučių abstrakcijų plane ji – tai amžinai nepažini dievybė, tuščia ir pilna vienu metu, absoliutusias Visetas.

Ezoterinėje simbolikoje erdvė dar vadinama „*septyniaode amžinąją tėvamotę*“. Erdvė – tai tai, kas yra, buvo ir bus amžinai. Būtent iš erdvės dėl UNIVERALO – trivienės dievybės – įtakos kyla gyvybė: taip nepaliaujamai randasi pirminiai žmonės, vėliau virstantys dievažmogiais, o kalbant ezoterine terminologija, išsivystantys į *Dhjanicochanus* arba *Dhjanibudas*, į *Riṣius* ir *Pradžapačius* (pagal hinduizmą) arba *Elohimus* (pagal judaizmą. Hebr. dgs. *elohim*),

³ *Parabrahmanas* (sansk.) – SAT – anapus TAT, anapus visų apreikštųjų pasaulių.

⁴ *Brahmanas* (sansk.) – Šventoji Dvasia – tai ta šventa jėga, kuri yra Brahmos atsiradimo ir augimo priežastis.

⁵ *Brahma* (sansk.) – TAT – individualizuotos dievybės, apreikštoji Visata.

į planetų dvasias ir visų Žemės tautų bei rasių vedlius, į planetų LOGOSUS (pagal Platoną) arba, kitaip tariant, į dievus. Taip pat ir Kristus Jėzus yra vienas iš daugybės *Dhjaničohanų*, besidarbuojančių pasaulio mokytojais visose planetose, šiuo metu esančiose raidos periode. Todėl jo niekaip negalima vadinti vieninteliu Dievo Sūnumi Visatoje. Lygiai taip pat ir mūsų Planetos LOGOSO, kuris yra Jėzaus ir visos Žemės žmonijos Dievas-Tėvas, negalima traktuoti kaip visos Visatos sutvėrėjo.

Visų slaptųjų mokymų apie vadovavimą Visatai ir jos sąrangą dar jokiais būdais negalima iš viršaus perduoti žmonėms, kadangi net ir pačios protingiausios mūsų eros asmenybės nesugebėtų suvokti šių sąsajų, todėl kol kas bet kokia tolimesnė spekuliacija neturi prasmės. Jei žmonija sugebėtų priimti bent svarbiausią ligšiol apreikštų slaptų žinių dalį, tai jau reikštų milžinišką pažangą.

Tai, ko žmonėms šiandien būtina, – tai bendras aukštesnis pasaulėvaizdis, leidžiantis išsiveržti iš riboto vienintelio visagalio Dievo-Tėvo kaip asmens ir vienintelio visos Visatos sutvėrėjo suvokimo. Šis įvaizdis besiplečiančiai maistančio šiuolaikinio ir ateities žmogaus sąmonei yra ne tik visiškai atgyvenęs, bet jau ir tapęs atavizmu. Todėl mums reikia visiems suprantamos ir priimtinos sąvokos aukštesnės, Visatai vadovaujančioms jėgoms apibūdinti, kurias apibendrina „UNIVERALO“ – beasmenės Trejybės vienybėje – samprata.

Šis naujasis pasaulėvaizdis, kurio Dievo samprata yra monoteizmo, panteizmo ir politeizmo sintezė, toli gražu nėra galutinis atradimas, kuris žmogaus dvasiai bus prieinamas dabartinio kosminio ciklo pabaigoje. Tai tėra dar viena sąmonės išvalga, kurią būtina pasiekti Vandenio epochos pradžioje, kol žmonija vėl pribręs gilesnėms Visatos paslaptims, vėl ir vėl susidurdama su savo ribotomis suvokimo galimybėmis. Pakeliui į beribiškumą mes kol kas esame suvokę tik dalelę visų žinių apie pasaulį, ir ne be reikalo „Slaptojoje doktrinoje“ rašoma, kad net *Dhjaničohanai*, didieji Pasaulio mokytojai, dar galutinai neperprato visų mįslių, kurias slepia milijardai saulės sistemų ir galaktikų. Beribiškumo vaizduote aprėpti neįmanoma. Visa, ką Visatoje galime šiandien išvysti ir galbūt erdviškai apskaičiuoti, teegzistuoja kosmose, kuriame mes gyvename. Tad ką gi mums nutuokti apie kaimyninių pasaulių sistemų, esančių už mūsų kosmoso ribų, paslaptis!

Tikram ezoterikui turi būti aišku štai kas: egzistuoja visaesantis, amžinas, bekraštis ir nekintamas principas, apie kurį nebeįmanomos jokios spekuliacijos, kadangi tai peržengia žmogaus vaizduotės ribas, ir bet kokie bandymai jį apibūdinti ar su kuo nors palyginti žmogiškais terminais tegali jį sumenkinti. Jis egzistuoja anapus erdvės ir laiko ir yra neprieinamas žmogaus mąstymo kategorijoms, todėl mums neišivaizduojamas ir neapsakomas.

Ši begalinė ir amžina viso vyksmo ir tapsmo priežastis pati neturi priežasties: tai reiškia, kad ji iš niekur neatsirado, o egzistavo visada, ir yra bešaknė šaknis visko, kas yra, buvo ir bus. Ji neturi jokių požymių, tokių kaip visagalybė, begalinis gerumas, begalinis gailestingumas, visuotinis teisingumas ir pan., kadangi tai tėra aukščiausios žmogiškų savybių išraiškos, prieštaraujančios viena kitai. Neįmanoma vienu metu būti ir visagaliu, ir visažiniu, ir be galo gailestingu, ir visiems teisingu.

Šios be priežastinės priežasties pobūdžio neįmanoma palyginti su niekuo apreikštojoje, ribotoje esatyje. Ji yra „esamybė“ arba absoliučioji būtis, sanskrito kalba vadinama „SAT“, ir, priešingai nei „TAT“ (apreikštoji Visata), glūdi anapus visų filosofinių spekuliacijų.

„... AUM, TAT, SAT, AUM. Aš – jūs, jūs – Aš – dalelytės Dieviškojo AŠ. (...) Visuma – tai Šventovė. Visa yra viena. Šiuose Dievo namuose – daugybė pasaulių ir visur skrajoja Šventoji Dvasia. (...)“ („Šauksmas“, § 1, 1920 m. kovo 24)

Kad šios sąvokos dvasios mokiniui būtų suprantamesnės, „Slaptojoje doktrinoje“ aprašomi du ESAMYBĖS aspektai: pirma, „esamybė“ kaip abstrakti erdvė grynojo subjektyvumo (subjektų sferos) reprezentacijai, kaip vienatinis „daiktas“, neišivaizduojamas žmogaus protui; ir antra, kaip abstraktus judėjimas niekieno nesąlygojamos sąmonės reprezentacijai.

Nėra tokios sąmonės, kuri nekistų ir nesimainytų – kurios, kitaip tariant, negalima būtų ugdyti ir plėsti. Sąmonė užsimezga jau vykstant raidos procesams subatominiame lygmenyje. Tuo tarpu judėjimas – tai kaitos simbolis ir esminis jos bruožas.

12. Trejybė

Leobrandas, 1964 m. vasaris

Trumpai tariant, UNIVERALO yra metafizinis simbolis VIENOS ABSOLIUCIOS ESAMYBĖS, kurią mūsų ribotas intelektas suvokia kaip teologinę Trejybę trijuose principuose: Šventosios Dvasios (vartų į gyvenimą) ir moteriškojo bei vyriškojo gyvybinių principų. Tačiau egzistuoja ir kitų Trejybės versijų: pavyzdžiui, dvasia, jėga ir medžiaga; dvasia, siela ir kūnas; žmogaus konstitucijos (sandaros) triada: *manas*, *buddhi* ir *atma*.

Metafizinę UNIVERALO Trejybę trijų gyvybinių principų pavidalu galima traktuoti kaip šaknis, iš kurių kyla visos gyvybės apraiškos. UNIVERALO taip pat yra ir šaltinis bei jėga, formuojanti individualią gyvybę ir protą, bei didžiulio kosminio evoliucijos plano aukščiausias vedantysis Protas. Kosminė idėja, kosminė energija ir kosminė substancija – tai vienybė ir Trejybė tuo pat metu. Galima tai pavadinti ir SAT, FOHATU ir TAT.

SAT – tai absoliutus neapreikštasis pasaulis, TAT – apreikštoji Visata, o FOHATAS – tai dinamiška energija, iš kurios randasi kosminės idėjos ir judėjimas, kitaip tariant, protinga, vedanti jėga, slypinti kiekvienoje apraiškoje ir šia prasme identiška *Šventajai Dvasiai* – aukščiausiam Protui – bei kosminei energijai. Šias energijas, idėjas ir mintis į regimąjį pasaulį iš aukštesniojo pasaulio perduoda ir atskleidžia dievai – *Dhjanibudos* arba *Dhjanichohanai*.

Pirmiausia reikia pažymėti, kad krikščioniškosios trijų asmenų Trejybės (Dievas-Tėvas, Dievas-Sūnus ir Šventoji Dvasia) vietą turi užimti nauja Trejybė, susidedanti iš trijų principų. Šventoji Dvasia, aukščiausia Šviesos apraiška, yra androginiška, t. y. moteriška ir vyriška vienu metu, kaip ir pati sėkla. Šventoji Dvasia – vartai, pro kuriuos žengiama į gyvenimą, – apvaisina nekaltąjį prasidėjimą arba erdvę, vaizduojamą religiniu laivo (lot. *navis*) simboliu, atpažįstamu ir mėnulio pjautuvo pavidale, ant kurio stovi Marija (nekaltasis prasidėjimas). Kadaise tai žinantys menininkai vaizduodavo Mariją, stovinčią ant mėnulio pjautuvo (gulsčio Veneros pjautuvo). Tai tas gyvybės laivas, kurį regime ir Nojaus arkoje, hinduistų *joni* ir izraeliečių Sandoros skrynioje. *Navis* (gyvybės laivas) – tai moteriškasis universaliosios „Dievų Motinos“ simbolis, iki šių laikų išlikęs krikščioniškoje simbolikoje kaip bažnyčios nava arba arka („bažnyčia“ vokiškai – *Kirche*: kyrie-arche = Dievo namai). *Navis* arba žvaigždžių indas apvaisinamas Gyvybės Dvasios – vyriškojo dievo, aktyvaus vyriškojo principo, kylančio iš Šventosios Dvasios.

Erdvė yra tyra, mieganti mergelė, antrasis (moteriškasis) principas, pasakos Miegančioji Gražuolė, kurią po „šimtą metų“ trukusio miego (pralaja) pažadina ir veda (apvaisina) princas (Šventoji Dvasia). Mistinis žodis alm, kuriuo, pavyzdžiui, Mahometas pradeda daugelį skirsnių Korane, taip pat reiškia skaisčią mergelę danguje. Iš žodžio alm kyla žodis almeh, reiškiantis skaisčią mergelę-šventyklos šokėją, bei alma mater, reiškiantis „garbingoji Motina“.

Trečiasis principas UNIVERALO Trejybėje – tai vyriškas, dominuojantis mąstymo principas, prasidedantis *manas* lygmenyje ir iš intelekto virstantis dvasia. Jis, kūrybinio veiksmo galia transformuodamas formas, veda erdvės energijas atgal prie aukščiausių dvasios apraiškų, o galiausiai per TAT į SAT, neapreikštąją Visatą. Taip vėl užsiveria gyvybės apytakos ratas laiko begalybėje ir erdvės beribiškume.

13. UNIVERALO – visų širdžių Širdis ir visų soulių Saulė

Leobrandas, 1964 m. balandis

Pirmajame Senojo Testamento paskojime apie kūrimą, Pradžios knygoje 1/27 rašoma: **„Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal Dievo paveikslą sukūrė Jis jį; kaip vyrą ir moterį sukūrė juos.“** Šis sakinyš vienareikšmiškai teigia, kad Dieve susilieja vyras ir moteris, kad Dievas tikrai nėra vien Tėvas (vyras), o kad jame ne mažiau kaip vyriškasis egzistuoja ir moteriškasis principas. Šį svarbų sakinį žydų pasakojime apie pasaulio sukūrimą krikščionių teologai ligšiol tyčiomis apeina, kadangi patriarchato laikais buvo leidžiamas vien tik Dievo-vyro įvaizdis, dėl ko moterims ir buvo uždrausta tapti dvasininkėmis. Vis dėlto krikščionybei, lygiai taip pat kaip ir likusioms pasaulio religijoms, lemta paklusti nepaliaujamos

dvasinės evoliucijos būtinybei ir skubiai pakoreguoti savo Dievo sampratą bent tiek, kad joje atsispindėtų ne tik vyriškasis sutvėrėjas, bet ir moteriškasis. Todėl vyro bei moters lygiateisiškumo principą reikia perkelti ir į dvasinę, dieviškąją sferą. Jau vien toks žingsnis reiškia būtina lūžį Dievo įvaizdyje: juk evoliucijos procese abu principai – tiek vyriškasis, tiek moteriškasis – turi vienodas galimybes saviugdai ir tobulėjimui – žinoma, su sąlyga, kad evoliucija nesibaigia vieno gyvenimo pabaigoje. Bet juk ši nuomonė tokia trumparegiška, kad jos ilgai išlaikyti vis tiek nepavyks.

Visgi, anot Mozės, Visadiėvybę arba visuotinį Kūrėją dera traktuoti kaip androginišką Dievą-asmenį, kuriame vyras ir moteris susilieja į vieną. Nors tokia būseną, pasak „Slaptosios doktrinos“, ir buvo būdinga pirmųjų pirmosios ir antrosios pagrindinių (šakninių) rasių žmonėms, vis dėlto dieviškajame (sanskrit. *adī*) lygmenyje ji nebūtina: nors sąmonių susijungimas ir reiškia susiliejamą, tačiau šis susiliejimas nebūtinai turi atsispindėti viename, bendrame kūne, kadangi jau net ir daug žemesniuose lygmenyse yra įmanomas dvasios dalumas.

Tad būtų iš esmės neteisinga universaliąją beribės Visatos Visadiėvybę traktuoti kaip antropomorfišką ir androginišką būtybę, panašią į milžinišką žmogų: juk ir žmogų sutvėrė ir tveria ne pati universalioji Visadiėvybė, o aukštesniosios būtybės, pačios perėjusios žmogiškosios raidos liniją – taip vadinamieji *pitriai*, vyresnieji žmonių broliai ir seserys, kuriuos taip pat galima pavadinti „iškilusiais dievais“, buvusiais žmonėmis kitose planetose daug eonų prieš dabartinių žmonių raidos ciklą ir ten pabaigusiais savo žemiškąją evoliuciją. Šiandien šią sampratą suvokti gali ir neezoterikai, susipažinę su jėzuitų vienuolio Teilhardo de Chardin evoliucijos teorija. Jam pavyko išvengti, kad Dievas savo kūrimo proceso dar nėra baigęs, o ir toliau jį nesustojamai tęsia.

Šiandien mes turime žengti daug toliau nei Mozė ir galime teigti, kad ne tik žmogus yra Dievo, kuriame glūdi tiek vyriškasis, tiek ir moteriškasis principai, atvaizdas, bet ir viskas, kas egzistuoja ir yra apreiškta, yra Dievo paveikslas – Dievo kaip universaliosios Visadiėvybės, kurią ką tik apibrėžėme „UNIVERALO“ terminu. Dėl šios priežasties UNIVERALO judėjimo ir sandaros principą atpažįstame visame kame: kaip formuojantis elementas ir dėsnis jis sutinkamas tiek mineralų karalystėje, tiek ir augalų, gyvūnų bei žmonių karalystėse.



Taigi Dievas arba UNIVERALO egzistuoja ne tik žmoguje, bet jau ir atome: tikras atomo modelis, atspindintis atomo judėjimo principus, tegali būti Visadiėvybės atvaizdas – nors ir visai paprastas, tačiau žmogui vis dėlto sudėtingas.

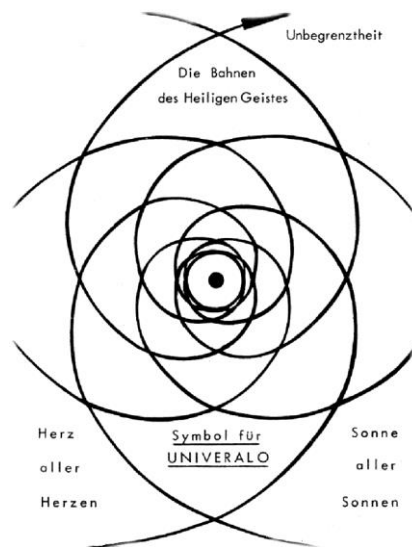
Kadaise žmonės, idant galėtų įsivaizduoti Dievą-Tėvą, kaldavo Jo skulptūras. Tuo tarpu šiuolaikiniai žmogus, kad susidarytų apytikslį UNIVERALO vaizdą ir galėtų į jį medituoti, gali susikonstruoti paprastą, spalvotą, judantį ir šviečiantį modelį, vaizduojantį visos Visatos judėjimo ir sandaros principą šviesos judesiais, išnyrančiais iš begalybės ir vėl joje pradingstančiais. Tokiu būdu randasi visos gyvybės formos, kurių variacijos remiasi šiuo pamatiniu judėjimo principu.

Tad šiuolaikinė Dievo samprata turės ne antropomorfinę, personifikuotą, o fizikinę techninę išraišką. Vis dėlto iliustruoti šį įvaizdį galime tik dviejuose arba trijuose matmenyse, kadangi kuklios žemiškos sąlygos neleidžia pademonstruoti to tiksliau – dėl to šis atvaizdas tebus blyški tikrovės užuomina. Bet iš beribiškumo išnyrančių bei atgal į jį subėgančių logaritminių spiralių ir kreivių spalvų įvairovė ir jų judėjimo principai yra tinkamas vaizdinys, atitinkantis techniką suvokiančio šiuolaikinio žmogaus samonę. **Tokiu būdu UNIVERALO mes galime išvysti beribį visoje Visatoje egzistuojančių ir įmanomų širdžių – visų gyvų individualių būtybių – skaičių, o taip pat ir evoliucijos bei involiucijos judėjimą (devyneto bei šešeto formas arba kosminį kvėpavimą), aiškiai sudarantį širdies formą, kuri savo ruožtu veda į parengiamąją stadiją gimimui – kiaušinio formos gyvybės saugyklą. Šias širdiško lapo, lašo ir kiaušinio pavidalo kreives, suspaustas į devyneto bei šešeto formas,**

simbolizuojančias dvasios principo involiuciją ir evoliuciją, mes kasdien galime stebėti gamtoje: gėlių ir medžių lapų bei žmogaus ir gyvūno organų formose. **O galiausiai tai – užskliausti sparnai Šventosios Dvasios, tokiu būdu persmelkiančios visą gamtą ir suformuojančios Visatos judėjimo prototipą.**

Taigi galime teigti, kad **Dievas arba UNIVERALO yra Visata, o Visata – t. y. sukurtasis (apreikštasis) ir neapreikštasis pasauliai – yra identiška UNIVERALO.** Taip žmogus gali susidaryti išpūdį apie kosmosą, kuriuos formuoja darnūs judėjimo principai, sąrangą bei atpažinti save kaip UNIVERALO atvaizdą. Dar daugiau: taip jis suvokia, jog visur viešpatauja vienodos sąlygos vystymuisi – formų, tarnaujančių tam, kad dvasia galėtų gyventi, tapsmui ir nyksmui.

Šis paveikslėlis simboliškai vaizduoja UNIVERALO kaip visų kosmoso širdžių Širdį ir saulių Saulę bei Šventosios Dvasios – pirmapradės Šviesos – veržimąsi iš dar visiškai neištirtos aukštesnės antimaterijos centro, esančio dvasinėje sferoje (noosferoje), gubiančioje UNIVERALO akį. Šventoji Dvasia viešpatauja visame UNIVERALO, taigi ir visame kosmose, o jos šviesos trajektorijos beribėje erdvėje persmelkia ir formuoja materiją bei suteikia jai gyvybę. Visos šios trajektorijos sukasi aplink niekaip iki galo nepasiekiamą centrą ir kiekviename kosmose suformuoja uždara vienovę. Minėtąją antimateriją taip pat galima būtų pavadinti absoliučiu vakuumu, kas vis dėlto reiškia ne visišką tuštumą arba nieko nebuvimą, o nepažiniją ir nesuvokiama, traukiančią energijos koncentraciją. Jos centras – tai asimptotinis (neribotai artėjantis) visų judėjimo trajektorijų arba visų kosmoso širdžių vidurio taškas. Jis yra viso ko centras, tačiau, žiūrint iš kiekvienos širdies arba iš kiekvienos judėjimo trajektorijos perspektyvos, užima ekscentrinę poziciją. Tai – variklis, judinantis visas širdimis tapusias ekscentrines plokšteles bei kitas apreikštojo kosmoso formas. Todėl ir kiekvienas žmogus yra UNIVERALO Širdies dalis arba UNIVERALO atvaizdas. Žmogus taip pat sukasi aplink šį centrą, kad ir nutolęs nuo jo dideliu atstumu, tačiau vis labiau ir labiau jo traukiamas.



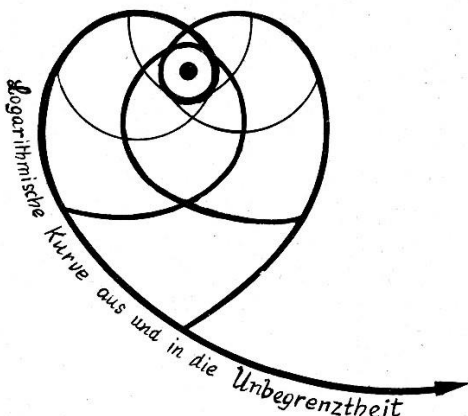
Paveikslėlis simbolizuoja taip pat ir kosmosą kaip gigantišką universalųjį atomą, besiplečiantį begalinėje erdvėje. Dėl šio plėtimosi mokslininkai ir laikosi nuomonės, kad mūsų kosmosas nepaliaujamai didėja jau milijardus metų (eksplzija). Tai galima pavadinti makrokosminiu iškėpimu, po kurio vėl seks įkėpimas arba implozija. Ši implozija – tai į centrą nukreiptas materijos sutankėjimas ir atvėsimas bei virtimas nebesprogia antimaterija, kuriai gyvybės įkvepia ir kurią įdvasina nepaprastai didelė dvasinė energija, daug tūkstančių kartų pranokstanti atomų sprogstamąją jėgą. Ši dvasinė energija identiška kosmoso noosferai (dvasinei sferai), kuri taip pat yra ir dievų gyvenamoji erdvė (biosfera) aukščiausiuose lygmenyse.

Didžiausia šios antimaterijos koncentracija ir sudaro Dievo arba UNIVERALO Akį

– centrinės galios kosmose buveinė: taip ir žmogaus akyse atsispindi jo valia ir galia, o akies centras, vyzdys, atrodo tamsus ir neperregimas, išoriniam pasauliui nepasiekiamas, tačiau puikiai jį regintis ir per tinklainę perduodantis vaizdus į sąmonę.

Paveikslėlyje kairėje matome **UNIVERALO**, kaip besisukančios, ekscentrinės, širdies formos plokštelės, schema: tai ribotas, beribiškumo link besiplečiantis kosmosas. (Plokščią dalinį pjūvį čia reikia išivaizduoti kaip trimatį.)

Kosmoso atsiradimo procesą (žr. 25-ą paskaitą) galima išivaizduoti taip: amžina, nemari, niekada neatsiradusi ir neišnyksianti Visadievybės



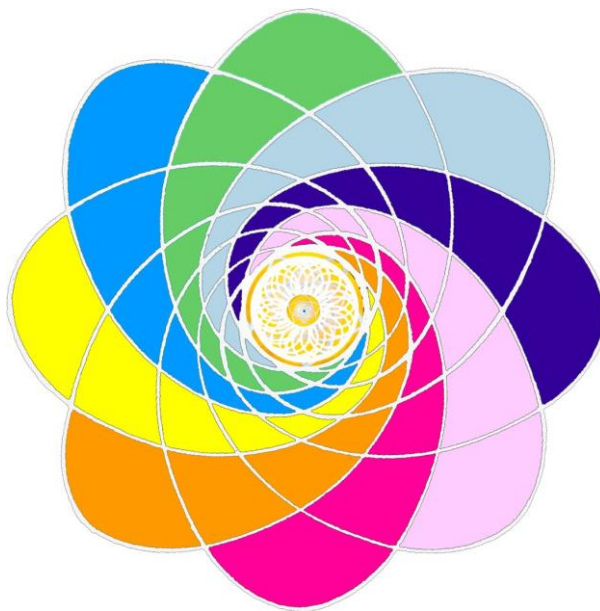
arba UNIVERALO valia pritraukia beformę, chaotišką materiją iš beribės erdvės (ši materija amžinos transformacijos proceso metu randasi vėl ir vėl iš naujo) ir ją įsuka. Tokiu būdu automatiškai atsiranda daugybė ekscentrinių plokštelių, kadangi kiekvieną besisukančią materiją veikia išcentrinė jėga. Tačiau šią jėgą prilaiko įcentrinė antimaterijos jėga, nes antraip materijos dalelės būtų išplėtos ir išsviestos iš savo junginio, ir jas pritrauktų kita masė. Be to, kiekvienoje masėje jau veikia antimaterijos užuomazgos. Masei sukantis, lengvesnė jos dalis dėl išcentrinės jėgos veržiasi išorėn, kadangi ne visos kosminės masės dalys yra vienodos: jos gali būti skirtingų agregatinių būsenų ir sudarytos iš skirtingų atomų. Taip automatiškai susiformuoja mažesnės ir didesnės ekscentrinės plokštelės, kartu sudarančios UNIVERALO pirmavaizdį. Šių ekscentrinių plokštelių trajektorijos randasi visur kaip logaritminės kreivės maždaug pagal tokią schemą:

Pirmoji fazė: UNIVERALO valia įsuka kokią nors masę, kuri iškart susiformuoja į ekscentrinę plokštelę, kadangi išcentrinė jėga išstumia iš pradinės trajektorijos tą masės dalį, kuri nėra homogeniška šio molekulinio junginio atžvilgiu. Lengvesnės besisukančios masės dalys dėl išcentrinės jėgos pradeda staigiai plėstis logaritmine trajektorija, ir tokiu būdu tolimesnio dalijimosi bei traukos dėka atsiranda lašo ar širdies forma, kurią ir matome paveikslėlyje.

Antroji fazė: masei sukantis atsiranda naujas magnetinis ir elektrinis jėgų arba įtampos laukas. Pirminė *dao* vienovė suskyla į dvi bipolines jėgas: į teigiamą ir neigiamą magnetinius poliūs. *In* ir *jan* – susivieniję moteriškasis ir vyriškasis principai – subręsta ir atsiskiria. Formuojasi vis daugiau ekscentrinių plokštelių, kurios vienas kitą persmelkia ir apvaisina Šviesos trajektorijų (t. y. judančioje šviesoje glūdinčios kosminės meilės) dėka. Atsiranda gyvybė. Evoliucija įsisiūbuoja. Iš santykinio netobulumo išsivysto santykinis tobulumas – kartu jie sudaro visumą ir yra persipynę. Netobulume viešpatauja santykinis tobulumas. Gėris ir blogis lytėja vienas kitą, persipina ir suformuoja tą būtiną evoliucijos įtampos lauką, kuriame telpa sąvokos „tinkama ir netinkama“, „palanku ir nepalanku“. Šis gėrio ir blogio įtampos laukas didžiausias ten, kur stipriausiai veikia išcentrinė jėga, – t. y. ten, kur materija labiausiai nutolusi nuo Šviesos ir Dievo Akies.

Paveikslėlis dešinėje vaizduoja planetų judėjimą aplink energijos arba judėjimo polių, esantį ekscentrinėje-centrinėje padėtyje. Visų centras – tai ekscentrinėje padėtyje esantis (asimptotinis) visų susijusių planetų orbitų vidurio taškas ir judėjimo poliūs. Kiekviena ovalo formos planetos arba saulės orbita – tai atskira ekscentrinė plokštelė. Visos orbitos kartu sudaro subalansuotą visumą. Kalbant biotechnikos terminais, radialinės jėgos ant turbinos veleno arba ašies išsilygina, nesukeldamos smūgio – velenas išlieka stabilus.

Skirtingos ekscentrinės plokštelės arba kosminės širdys – tai vienu metu ir draugai, ir priešai: jie sąlygoja vienas kitą, padeda vienas kitam išlaikyti pusiausvyrą ir išsaugoti gyvybę nepaliaujamai kovojant už išlikimą, o pačiam kosmosui suteikia virpesių pusiausvyrą, kuri fizikine prasme yra būtina. Jei pusiausvyra tarp to, kas teigiama ir to, kas neigiama, bei tarp vyriškojo ir moteriškojo pradų, yra sutrikdyta, kyla dvasinės, psichinės ir fizinės katastrofos, kurias kaip tik patiriame dabartinės epochos metu. Todėl dabar pats metas atstatyti sutrikusią pusiausvyrą tiek dvasinėje, tiek techninėje srityje, pasinaudojant santykinai palankiu *in* ir *jang* principų santykiu ir jų harmonija. Plėtimosi bei susitraukimo jėgos turi būti proporcingos, kad būtų užtikrintas tolydus vystymasis (palanki evoliucijos eiga).



Trečioji vystymosi fazė: materija kosmose ir toliau dalinasi begalybės kryptimi. Chaosas pritraukiamas iš erdvės ir įtraukiamas į sferą, kurioje vyksta tobulinimo procesas. Kosmosas plečiasi ir auga, kol beribiškume pasiekia savo ribas.

Paveikslėliuosi aiškiai matome, kad UNIVERALO yra išraižytas Šventosios Dvasios šviesos trajektorijų, kad visos jos susijusios viena su kita ir persunkia savo pulsavimu kosmosą bei palaiko jo judėjimą savo Šviesos galia, kurią spinduliuoja UNIVERALO Akis. Taigi jos sudaro visuotinę vienovę. Todėl ir Šventosios Dvasios ugninės šviesos manifestacijos pasirodymas (ugninis balandis) nėra visa Visatos Šventoji Dvasia, o tik viena šios visaapimančios, begaliniai dalios Šviesos energijos apraiška. **Tačiau dėl tarpusavyje susijusių Šviesos trajektorijų Visata yra nedali vienovė: tad Šventoji Dvasia yra visa apjungianti ir įgyvinanti jėga UNIVERALO ir tuo pačiu visoje Visatoje.**

Visos Šventosios Dvasios trajektorijos – tai logaritminės kreivės, automatiškai susiformuojančios veikiant sukimosi ir judėjimo principams. Todėl jos ir yra tas kosminis judėjimo principas, apsprendžiantis visos kosmoso gyvybės sąrangą. Daugybėje gyvybės formų šios kreivės atsispindi netgi vizualiai. Visos Šventosios Dvasios judėjimo trajektorijų logaritminės kreivės artėja prie UNIVERALO Akies – ši traukia jas, tačiau jos Akies, kaip absoliutaus centro, pasiekti negali – toks yra logaritminės spiralės dėsnis. Visos gyvybės formos, besivystančios pagal tokią trajektoriją, priartėjusios prie centro ir virtusios tyra dvasios meile atiduoda jam savo potencialią energiją kaip meilės auką. Ši energija atiduodama taip, kaip kad turbinos velenas perduoda energiją generatoriui, paverčiančiam ją kinetine energija arba elektros srove. Mūsų atveju „generatorius“ įgalina naujos gyvybės ir naujos vystymosi pakopos atsiradimą kitame lygmenyje. Tai reiškia, kad kiekvienas kosmosas, kaip santykinį tobulumą pasiekusi individualybė (pvz. kiekvienas dievas-asmuo, vystęsis daugybę eonų, po tam tikro laiko iš meilės atiduoda savo jėgas vienatinės, visaesančios Dievybės arba UNIVERALO išeities taškui.

Taip užsiveria amžinas apytakos ratas ir paaiškėja gyvenimo prasmė. Kilusi iš meilės ugnies, gyvybė vėl virsta meilės ugnimi; kilusi iš aukos ir atsižadėjimo, gyvybė vėl tampa auka ir atsižadėjimu; gimusi iš gyvenimo džiaugsmo, gyvybė virsta aukščiausiu gyvenimo džiaugsmu. Pasaulius gimdo amžinai viešpataujanti Šventosios Dvasios galia, tačiau ir jiems lemta vėl pranykti, nes chaosas taip pat begalinis – juk jis tarnauja tam, kad tai, kad nereikalinga ir skirta perdirbimui arba transformacijai, būtų pašalinta: tokiu būdu užtikrinamas amžinas transformacijos procesas UNIVERALO, neturintis nei visiškos pradžios, nei pabaigos. Taip ir žmogus kartu su visomis savo dvasinėmis, sielos bei kūno funkcijomis yra Dievo arba UNIVERALO paveikslas.

14. Universalioji Dievo samprata

Leobrandas, 1964 m. gegužė

Nuo tada, kai atsirado mąstančių žmonių, vis keliamas klausimas apie pasaulio sukūrimą ir vadovavimą jam. Į šį klausimą, savaime suprantama, galima visad atsakyti tik santykinai – priklausomai nuo žmogaus sąmonės lygio arba dvasinio imlumo.

Religijų ir žmonijos kultūros istorija liudija, kad Dievo samprata keičiasi kartu su kultūrinėmis epochomis, ir šie pokyčiai neretai būna labai gilūs ir apimlūs. Todėl visi bandymai sukurti ar, grasinant pragaro kančiomis, primesti žmogui visais laikais absoliučiai galiojančią Dievo sampratą yra bergždi, o kraštutiniu atveju tepriveda iki visiško bet kokios Dievo sampratos atmetimo, ką vėlgi galima įrodyti esant nemoksliska.

Nei pati materija, nei jokia gyvybės forma, jau nekalbant apie visą kosmosą, negalėjo būti sukurti tokios galios ir tokio proto, kurie savo išsivystymu būtų dar nepasiekę žmogiškojo. Tenka konstatuoti, kad žmogus – visos žemiškosios kūrinijos vainikas – gyvybės paslapties dar nežino. Visi mokslininkai kartu paėmus nesugebėtų sukurti net augalo ar kirminėlio, jau nekalbant apie sudėtingus gyvūnus. Šiuo metu gebame nebent naikinti ir niokoti tai, kas gyva. Nors mūsų gamtos mokslai ir yra atskleidę jau daug materijos ir gyvybės paslaptį, mes vis dar nežinome, kaip gyvybė perduodama iš subtiliosios materijos srities (t. y. iš idėjų sferos) į materialųjį planą. Mes temokame tiksliai pamėgdžioti žmogaus atvaizdą statulos pavidalu, galime atvaizduoti ir jo organus, tačiau nesugebame įkvėpti statulai gyvybės. Tad kur

gi ta energija, jėga ir išmintis, įkvėpusi gyvybę visai gamtos karalių įvairovei, pradedant nuo paprasčiausių ląstelių ir baigiant žmonėmis?

Joks ateistas ar dialekcinio materializmo atstovas negali į šį klausimą duoti bent kiek įtikinamo atsakymo. Tuo tarpu teistų (krikščionių, islamo, induistų, budistų ir kitų teologų) aiškinimai, kurie remiasi arba žydiškąją pasaulio sukūrimo istoriją, arba kitais kosmogenezės variantais, šiandien nebepatenkina gamtos mokslus išmanančių žmonių, kadangi šios teorijos remiasi vien geocentrinio (ptolemėjišku) antikos pasaulėvaizdžiu ir nebeatitinka šiuolaikinių astronomijos žinių. Kol žmonija įsivaizdavo, kad Žemė – plokščia, rutulio formos ar tuščiavidurio rutulio formos – yra absoliutus visos Visatos centras, tol ligšiolinė Pradžios knygoje aprašyta pasaulio sukūrimo teorija ir Dievo samprata dar galėjo patenkinti mases. Tačiau nuo Torno kanauninko Mikalojaus Koperniko laikų, t. y. nuo jo vos prieš keletą šimtmečių parašyto garsaus veikalo „De revolutionibus orbium coelestium“ („Apie dangaus sferų sukimą“), kurį jis žmonijai perdavė savo mirties metais 1543 m., Žemė iš savo centrinės padėties buvo nublokšta į „nepažįstamo X poziciją“, kaip taikliai yra pasakęs Nyčė. Nuo to laiko Visatos krašto ar pertūkio dar niekas nerado: nors visi pasaulio teologai ir karštligiškai bando išlaikyti senąsias Dievo sampratas, pasaulėvaizdžio sienojai smarkiai traška – mokslinis ateizmas jau tikraja šio žodžio prasme užkariavo pusę planetos, o argumentai, kuriais krikščionių teologai Vakaruose bando jam pasipriešinti, yra netvirti ir neįtikinami, kadangi remiasi tik daline tiesa.

Tikrai neabejotina, kad Visatoje egzistuoja dievai-asmenys ir Kūrėjai-asmenys: ne vienas vienintelis visagalis Dievas visai Visatai, o nesuskaičiuojama jų daugybė – daugiau, nei galime įsivaizduoti esant mūsų apreiškstajame kosmose – be to, ne tik vyriškos, bet ir moteriškos lyties. Šie dievai arba Logosai (pastarasis pavadinimas turbūt apibūdina juos geriau) patys išgyvena nepaliaujamą, amžiną mirties ir tapimo procesą ir dėl to taip pat yra kūriniai, nuolatinės evoliucijos „vaisiai“, bėgant eonams iš atomų išsivystę į žmones, o iš žmonių – į dievus. Tačiau net ir jie nemoka „iš nieko“ sutverti planetų ar saulės sistemos, jau nekalbant apie galaktiką ar tūkstančius jų, o geba tik nelyginant menininkai formuoti materiją. Tačiau savo nepaprasta galia ir išmintimi jie gali materijai įkvėpti gyvybės, kadangi, pažindami amžinus gamtos dėsnius ir mokėdami jais teisingai naudotis, jie sugeba prisiimti atsakomybę už savo kūrinius – o žmogus šito dar jokiais būdais negali.

Mes, žmonės, tegalime iš biologinės pusės perduoti savo genetinę konstituciją, tačiau niekaip negalime „pagimdyti“ žmogaus dvasios ar suteikti dvasios kvantui individualios gyvybės kibirkštį. Todėl ir vaikai tėra biologinis savo tėvų „kūrinys“, o ne dvasinis. Kai kuriais atvejais matomas akivaizdus dvasinis vaikų ir tėvų panašumas – tai karminio magnetizmo padarinys. Atsakomybę už žmogaus dvasios sukūrimą gali prisiimti nebent dievai – dieviškos būtybės, apie kurias žinojo ir kurias įvairiais pavidalais kaip planetų viešpačius, dievų Olimpo gyventojus, kaip įvairius dieviškomis savybėmis pasižyminčius vyresniusius ar kosminių spindulių valdovus prieš tūkstančius metų garbino ir mūsų protėviai. Tačiau šiandien jie mums yra pavirtę mitais, kadangi tiksliai žinias apie šias sąsajas esame praradę.

Panašiu mitu netolimu metu lemta tapti ir šiandien dar vyraujančiam krikščionių tikėjimui į vienatinį Dievą-Tėvą, krikščioniškame tikėjimo išpažinime vis dar klaidingai šlovinamą kaip visagalį Danguis ir Žemės Sutvėrėją. Pastaraisiais dešimtmečiais tai suvokė ne tik ateistai, bet ir tiesos ieškantys krikščionių teologai, tokie kaip Bonhoefferis ir Tillichas. Taip pat ir anglikonų vyskupas Robinsonas priėjo nuoširdžią išvadą, kad „Dievas yra kitoks“. Tačiau koks „kitoks“, jis pasakyti, deja, negalėjo. Jo 1963 m. išleista ir visame pasaulyje jau išgarsėjusi knyga „Honest to God“ mane be galo nuvylė – tai pats liūdniausias ir beviltiškiausias teologinis veikalas, kurį man teko skaityti.

Taigi, ar visagalis vienatinis Dievas iš tiesų yra moksliskai nepagrindžiama fikcija? Taip, bet tik dėlto, kad mes jį traktuojame kaip vienintelį Dievą-asmenį visoje Visatoje ir jos visagalį kūrėją. Toks įsivaizdavimas yra iš tiesų nemoksliskas, net jei krikščionių teologai to dar nepripažįsta: didžioji kova už gilesnį ir platesnį Dievo suvokimą tik prasideda. O tai, kad ši kova už naują, geresnę Dievo sampratą yra viena iš sunkiausių žmonijos užduočių jos mokymosi ir saviauklos kelyje, jau ankstesniuose gyvenimuose skaudžiai pajuto ne vienas dvasios pionierius. Jokioje kitoje sferoje nesutinkame didesnio neišmanymo, o tuo pat metu ir didesnio pasipriešinimo, išsigimstančio netgi į nuožnius religinius karus. Panašu, kad nėra gyvenime sunkesnio dalyko, kaip atsisveikinti su atgyvenusia pasaulėžiūra.

Begalybė

Aiškinant ir stengiantis suprasti naują, platesnį pasaulėvaizdį ir Dievo sampratą, reikia atkreipti dėmesį į du svarbius aspektus, į kuriuos teologijos ir filosofijos moksluose lig šiol visad buvo žiūrima labai kontroversiškai: **pirma, klausimas apie laiko begalybę, ir antra, klausimas apie Visatos beribiškumą.**

Dėl laiko begalybės klausimo krikščionių teologai pernelyg sau galvos nesuka. Lig šiol, remiantis Senuoju Testamentu, o tiksliau – Aristoteliu ir Tomu Akviniečiu, buvo manoma, kad visagalis Dievas-asmuo, būdamas tobulas, iš nieko sukūrė visą Visatą prieš maždaug 6000 metų. Ši pasaulio atsiradimo data buvo mokslininkų aiškiai paneigta jau prieš keletą šimtmečių. Nuo to laiko Žemės amžius vertinamas kaip vis ilgesnis, o šiuo metu (1964 m.) manoma, kad jis siekia apie 4 milijardus metų. Tuo tarpu Saulės ir viso kosmoso amžius, manoma, yra 8-10 milijardai metų. Keletu milijardų metų daugiau ar mažiau – tokiam milžiniškam laikotarpyje tai jau nebe taip svarbu. Šiuolaikiniai teologai į tai atsako: „Gerai, juk pasaulio sukūrimo istorijos pagal Mozę nereikia suvokti pažodžiui – mes pripažįstame mokslininkų paskaičiuotą kosmoso amžių, tačiau tai nekeičia materialistų neigiamo fakto, kad tuomet Dievas vis tiek, kad ir ne vienu ypu, o per keletą milijardų metų savo visagalybe, dėka milžiniško sprogimo, kuris dar nesibaigė, iš nieko sukūrė Visatą.“ Taigi, milijardus metų trunkančio sprogimo idėja, kurią atstovavo Teilhardas de Chardinas (nepaisant to, kad jo jau seniai žinomos evoliucijos teorijos Vatikane bei konservatyvių bažnytininkų aplinkoje vis dar griežtai užginčytos) yra pripažįstama. Ir vis dėlto nuomonių prieštaravimas lieka, nes neįmanoma įrodyti nei materialistinės teorijos apie iš savęs pačios, spontaniškai atsiradusią materiją, nei to, kad pasaulį sukūrė vienas visagalis Dievas.

Kad surastume tiesą, glūdinčią gerokai giliau nei šios dvi paviršutiniškos nuomonės, turime atsižvelgti į daugelį kitų svarbių aspektų. Ką gi pasaulio įvykių eigoje reiškia 8 ar 10 milijardų metų, jei mes, remdamiesi laiko begalybės idėja, prie šitų 10 milijardų galime prirašyti vieną nulį po kito. Šiuo požiūriu brahmanai – hinduistų dvasininkai ir mokslininkai – savo filosofinėmis pažiūromis yra natūraliai gerokai pranašesni, nei krikščionių teologai, kadangi dar prieš atsirandant krikščionybei jiems jau buvo žinomi nepalyginamai didesni laikotarpiai, nei minimi Senajame Testamente. Pavyzdžiui, jie kalba apie Kali jugą (tamsųjį laikotarpį) ir Satją jugą (aukso amžių). Be to, jiems žinomos ir įvairios kitos jugos, kurių samprata perimta iš vedų. Dešimt jugų paprastai laikoma viena mahajuga. Tūkstantis mahajugų sudaro vieną kalpą arba Brahmos (hinduistų dievo-kūrėjo) dieną, kuri trunka 4,32 milijardus metų – ir tai maždaug atitinka šiandieninį mūsų Žemės amžių. Po Brahmos dienos ateina tokio pat ilgio naktis, o kartu jos trunka 8,64 milijardus Žemės metų. Toliau – Brahmos metai, trunkantys 360 Brahmos dienų, t. y. 3,11 bilijonų Žemės metų. Ir galiausiai brahmanams žinoma mahakalpa, trunkanti 100 Brahmos metų arba 311 bilijonų 40 milijardų Žemės metų.

Matome, kad brahmanai jau tūkstančius metų laiką skaičiuoja palyginti gigantiškais laikotarpiais, nesuvokiamais istoriniu žmogaus mąstymu. Vis dėlto jie dar toli gražu nepriartėja prie amžinybės. Nes ką gi reiškia „amžina“? „Amžinu“ krikščionys laiko visagalį Dievą. „Amžina“ yra tai, kas egzistuoja neturėdamas absoliučios pradžios. Taigi ir Dievas negalėjo „atsirasti“ prieš 6000 metų ar prieš 311 bilijonų, trilijonų, kvadrilijonų, kvintilijonų, sekstilijonų ir t. t. metų – laiko pradžios mes čia rasti negalime. **„Amžina“ reiškia, kad Dievas iš viso neturi pradžios.** Tad kaip gi Dievas, būdamas Kūrėjas, prieš sutverdamas pasaulį galėjo visą amžinybę sėdinti, gulinti ar skraidžioti po tuščią erdvę, jei net ir menkas žmogelis, turintis bent šią tokią polinkį į kūrybinę veiklą, negali išbūti nieko neveikdamas mėnesį, jau nekalbant apie metus. Dievas-Kūrėjas tokioje neveiklumo būsenoje egzistuoti tikrai negalėjo. Tad gal Jis „trilijonus trilijonų“ metų miegojo, kol teikėsi pradėti savo darbą prieš 8-10 milijardų metų ir, palyginus šiuos laiko tarpus (t. y. mūsų kosmoso amžių su viena brahmanų mahakalpa), lig šiol buvo veiklus tik keletą sekundžių? O iš kur tuomet šis vienatinis Dievas-asmuo atsirado? Ir jeigu Jis dar ir visagalis, tai būtų turėjęs sukurti ir save patį. Tačiau tai – neįmanomas dalykas.

Žvelgiant iš natūrfilosofijos bei gamtos mokslų perspektyvos, įsivaizduoti, kad Dievas-asmuo arba individuali būtybė, kad ir kokia galinga ji bebūtų, galėtų būti amžina (t. y. neturinti pradžios laike), yra neįmanoma nei teoriškai, nei praktiškai. Tokiais pramanais galima

įtikinti nebent neišmanančius žmones, kurie nesugeba įsivaizduoti laiko begalybės arba aukštesnio, nei trečiasis, išmatavimo.

Galimybė ir net absoliuti būtinybė kaupti asmeninę patirtį ir žinias yra, tiek iš natūrfilosofinio, tiek iš teologinio požiūrio taško, Dievo-asmens egzistencijos bei apskritai tokios idėjos sąlyga. **Tad kiekvienas Dievas-asmuo – tai nenutrūkstamos, amžinos Visatos evoliucijos ir involiucijos rezultatas.** Kaip kad nebūna kūrybingų žmonių, kurie nieko neveiktų, taip nėra ir neveiklaus Dievo. Todėl jei kosmoso, kuriame gyvename, amžius, mokslininkų duomenimis, yra 8-10 milijardų metų, kuomet ir prasidėjo nepaliaujamas jo plėtimasis (taip vadinamasis „sprogimas“), trunkantis iki šiol, tai persasi išvada, kurią padarė ir brahmanai, kad prieš dabartinę mahakalpą buvo dar viena, o prieš ją – dar viena, ir taip iki begalybės.

Be to, reikia manyti, kad mūsų kosmosas – ne pirmasis Dievo sukurtas, ne pirmasis jo kūrybinės galios „kūdikis“, o greičiausiai jau antras, dešimtas, šimtas, tūkstantasis, milijoninis – iš tiesų, žvelgiant iš amžinybės ir beribiškumo perspektyvos, jų skaičiaus neįmanoma apriboti ir įvardinti. Tokios sampratos, kad ir toli pranokstančios trečiosios dimensijos ribas, Dievui-asmeniui taikyti neįmanoma. Kartos egzistuoja ne tik žmogiškoje, bet ir kosminėje plotmėje.

Taip prieiname dar vieną išvadą: **nuo amžių amžinųjų, t. y. be absoliučios pradžios ir pabaigos, gali gyvuoti tik beasmenė visuotinė Dievybė ir pati Visata (t. y. suma visų Visatoje egzistuojančių energijų, galių ir protų), pati save išlaikanti ir leidžianti nepaliaujamai rasti, augti ir vėl išnykti gyvybėms ir individams** – visai kaip ir žemiškame gyvenime, nes juk viskas aplink mus yra kosminių procesų atspindys. Energijos ir protai, kuriantys savarankiškai, veikia pagal amžinus ir visuotinai galiojančius gamtos dėsnius – kartais su išimtimis ar šuoliais, kurie tik patvirtina taisyklę. **Gamtos dėsniai (o visų pirma – priežasties ir pasekmės dėsnis) nebuvo sukurti jokio Dievo-asmens, o egzistuoja savarankiškai kaip Visatos energijos – amžini, be pradžios ir be pabaigos.** Kiekvienas Dievas-asmuo arba Logosas, kad ir koks galingas bebūtų, turi paklusti šiems dėsniams. Kuo didesnė jo galia ir išmintis, tuo geriau jis suvoks šiuos dėsnius ir jais naudosis – o ypač kosminio magnetizmo dėsniu, nes žmogaus gyvenimo prasmė ir yra kuo daugiau pažinti, siekti vis didesnių išvalgų ir išmokyti vis geriau naudotis amžinais ir nekintamais kosminiais dėsniais.

Taip mes neišvengiamai aptinkame, kad Dievas tegali būti beasmenis ir visuotinis, apimantis visą Visatą. Tokią universalią Dievo sampratą gali pripažinti ne tik mokslininkai, bet ir ateistai, kadangi jie, jei tik yra rimti mokslo žmonės, o ne piktavaliai Dievo neigėjai ir bet kokios etikos priešai, atmeta tik Dievo-Tėvo, kaip visagalio asmens ir visos Visatos Kūrėjo, sampratą. Nes juk prieštaros tarp Dievo visagalybės, jo teisingumo bei begalinio gerumo yra užkliuvusios jau ne vienam. Tačiau kas negeba mąstyti logiškai, niekada nepastebės šių prieštarų ir toliau mėslungiškai kabinsis į visagalio Dievo-asmens sampratą.

Beribiškumas

Čia prieiname kitą svarbų klausimą, kuris galbūt pasirodys banalus. Kokio dydžio turėtų būti šis visagalis Dievas, vaizduojamas kaip žmogaus pavidalo Tėvas – nesvarbu, su barzda ar be jos? Ar neatsiliko jis nuo sparčiai besiplečiančio astronomijos pasaulėvaizdžio nuo Ptolemėjaus laikų? Jo dydis dabar turėtų būti matuojamas ne metrais ir net ne šviesmečiais. Jeigu jau tariame, kad jis turi žmogišką pavidalą, tuomet šį klausimą reikia iškelti tam, kad galėtume Jį palyginti ir susieti su gigantiško kosmoso vaizdiniu. Juo labiau, kad krikščionių teologai teigia, jog jų Dievas-asmuo yra visaesantis, t. y. gali vienu metu būti kiekviename kosmoso kampelyje. Šioje vietoje reiktų susimąstyti apie tai, kad ligšiol ištirtos kosmoso dalies skersmuo siekia 2 milijardus šviesmečių ir tai dar nėra riba. Jau vien šviesai, skriejančiai milžinišku greičiu, prireikia 2 milijardų metų, kad kirstų šią erdvę, o koku greičiu tuomet turėtų Visatoje lakioti Dievas, kad sugebėtų būti visur vienu metu? **Vadinasi, kaip visaesančią galima įsivaizduoti tik beasmenę Dievybę, identišką pačiai Visatai.**

Kol žmonija Visatą regėjo tik kaip visa ko centre esančią apvalią plokštumą, gaubiamą netolimo dangaus skliauto, ant kurio, anot mūsų protėvių (arba mūsų pačių, kadangi šie protėviai mes patys ir buvome), kaip musės būriavosi žvaigždės, arba kol žmonės dar tiki arba bando įtikinti kitus, kad mes sau jaukia gyvename tuščiavidurio rutulio viduje, kurio išorinių ribų vaizdinys teatspindi žmogaus fantazijos ribotumą, tol buvo ir yra įmanoma prielaida, jog Dievas, it koks galingas generalinis direktorius ar firmos įkūrėjas, savo malonumui sukūrė šį

pasaulį, prisuko jį kaip laikrodį ir neleidžia jam sustoti. Tačiau nuo to laiko, kai žmogus buvo „išsviestas“ iš Visatos centro į nepažįstamą periferinę sritį, toks išsivaizdavimas tapo atgyvena – net ir paties didžiausio Super-Dievo, turinčio žmogaus pavidalą, visaesamybė yra nebeįtikinama, turint omenyje gigantiškus mūsų kosmoso atstumus ir matmenis, kuriuos šiandien gali pateikti astronomijos duomenys. Tačiau teiginys, kad beasmenė Dievybė yra visaesanti, atitinka tikrovę, kadangi joks pasaulis, ir netgi, regisi, negyva planeta, negali egzistuoti be energinio ryšio su beasmene Dievybe.

Net jei išsivaizduojamas, už visus galingesnis Dievas būtų dešimt kartų didesnis už mūsų gigantišką galaktiką, jis vis tiek negalėtų kontroliuoti milijardus kartų didesnio kosmoso, į kurį per savo galaktikos „langą“ galime pažvelgti per vis dar sąlyginai mažus veidrodinius reflektorius, o ką jau kalbėti apie tai, kad Dievas sugebėtų būti visur vienu metu. Logosas-asmuo savo aura tegali apimti savo planetą arba savo saulės sistemą, priklausomai nuo išventinimo lygmens ir galios.

Kad visi šie išvedžiojimai taptų geriau suvokiami, būtina paminėti svarbiausius šiuolaikinių astronominių tyrimų duomenis. Kadangi atstumų kosmose nebeįmanoma išreikšti kilometrais, jie, kaip žinia, matuojami šviesmečiais. Yra teigiama ir įrodyta, jog šviesa per sekundę nukeliauja apie 300 000 kilometrų (mokslo gėdai reikia paminėti, kad Paryžiaus mokslų akademija šio kosminio fakto atradėją, danų astronomą Olausą Rōmerį, apšaukė utopistu ir pamišėliu). Kad susidarytume išpūdį apie šviesos greitį, pabandykime išsivaizduoti, kad šviesos spindulys per sekundę septynis su puse kartų apskriėtų Žemę, kurios perimetras – 40 000 kilometrų. Kaip žinia, šviesmetis, astronomijos matas, reikalingas kilometrais nebeišmatuojamiems atstumams matuoti, – tai atstumas, kurį šviesa nusukria per metus.

Astronomai teigia, kad Žemė tėra nedidelė Saulės sistemos planeta, o mūsų Saulė – tai tik mažytė šešto dydžio žvaigždė milžiniško lėšio formos spiralinio ūko pakraštyje, vadinamo Paukščių Taku arba tiesiog mūsų Galaktika. Tuo abejoti tikrai nereikia, kadangi mokslo tyrimai paprastai būna patikimi, net jei daugelis atradimų padaromi aplinkiniais keliais per hipotezes, kurias reikia įrodyti daugybe matavimų ir pakartotinių eksperimentų. Šios galaktikos skersmuo siekia neįsivaizduojamus 60 000-100 000 šviesmečių (labai tiksliai išmatuoti kol kas dar nepavyko), o storis – apie 10 000-15 000 šviesmečių. Įsivaizduokime, kad šviesai, net ir skriejančiai milžinišku greičiu, prireikia 100 000 metų, kad perskristų visą Galaktiką.

Mūsų Saulės sistema yra apie 30 000 šviesmečių nutolusi nuo Galaktikos centro ir yra vidurio linijos pakraštyje. Be to, manoma, kad mūsų Galaktikoje egzistuoja daugiau kaip milijardas žvaigždžių (t. y. ir saulės sistemų) – jų galutinis skaičius kol kas nenustatytas ir, remiantis kai kuriais skaičiavimais, gali siekti ir 10 milijardų. Nors atstumai tarp žvaigždžių mūsų Galaktikoje – milžiniški ir paprastai siekia keletą šviesmečių, jos atrodo taip arti viena kitos, kad per jas beveik nieko nesimato. Per žvaigždėmis nepadengtus tarpus galima išvysti kitas greitai besisukančias galaktikas, atrodančias kaip spiralės formos salos. Jos nutolusios viena nuo kitos vidutiniškai per 1-1,5 milijonų šviesmečių, išeina iš vieno centro ir primena gigantišką žvaigždžių spiečių sprogimą.

Lig šiol (1964 m.) buvo pastebėtas dar milijardas tokių galaktikų: darant prielaidą, kad kiekvienoje iš jų egzistuoja bent milijardas saulės sistemų, gauname, kad lig šiol sąlyginai ištyrinėtoje kosmoso dalyje yra kvintilijonas saulės sistemų – tai devyniolikos skaitmenų skaičius, kurį gauname milijardą padauginę iš milijardo! Didžiausias atstumas, kurį kol kas galima stebėti per šiuolaikinius teleskopus-milžinus, yra 2 milijardai šviesmečių – tai žmogaus protui nesuvokiamas dydis, tačiau net ir jis nereiškia kosmoso, kuriame mes gyvename, galutinio taško.

Visata ir kosmosai

Prie viso šito prisideda dar vienas pasvarstymas: **iš natūrfilosofinio ir ezoterinio požiūrio taško reikia skirti Visatą⁶ nuo kosmosų⁷**. Kosmosas – tai iki galo neištirta, tačiau pažini įvairių daugiau ar mažiau žinomų ir ištirtų galaktikų suma, kurios jau tam tikrą laiką

⁶ **Visata** (lat. *universum*; *universus* – visas, visuotinis) – visuma daiktų, visetas, apima viską, todėl žodis neturi daugiskaitos.

⁷ **Kosmosas** (gr. *kósmos* – tvarka, chaoso priešingybė) – mikrokosmosas – tvarkinga, harmoninga visuma, vienetas, todėl žodis turi daugiskaitą – **kosmosai**. Makrokosmosas – šiandien regima dalis dar nepažinto, harmoningo vieneto Visatoje.

plečiasi, o vėliau vėl susitrauks. Šie procesai vadinami sprogitu (eksplozija) ir susitraukimu (implozija) ir yra taip vadinamasis kosminis kvėpavimas. Kiekvienas kūnas ir organizmas, kuris plečiasi ir auga, yra ribotas erdvėje ir jį galima išmatuoti. **Todėl teisingas teiginys, jog mūsų kosmosas yra ribotas, o Visata – beribė** (žr. 25-ą paskaitą).

Šioje vietoje reikia apsvarstyti dar vieną klausimą, apie kurį nepagalvojo gamtos mokslų atstovai, neigiantys Visatos beribiškumą: jei kosmosas plečiasi, jam reikalinga beribė erdvė, kurioje jis gali plėstis. Jei tokios erdvės nėra, tai kokią erdvę jam reiktų užimti augant? Anksčiau ar vėliau jam tektų atsitrenkti į sieną ar neperžengiamą ribą. Tačiau kurgi ši galutinė riba Visatoje, neleidžianti kosmosui toliau plėstis?

Tokia galimybė leidžia manyti, kad egzistuoja ne vienas, bet ir daugiau kosmosų, ji yra jų egzistencijos sąlyga, o tai reiškia, jog Visata – beribė. Argumentas, kad du skirtingi kosmosai negali egzistuoti kartu dėl fizikinių priežasčių, susijusių su abipuse jų spinduliuotės priklausomybe arba jų tarpusavio ryšiais, yra nepagrįstas: juk natūralu, kad tarp kosmosų turi egzistuoti kartų ryšiai, o vienas kosmosas gali perduoti gyvybę kitam lygiai taip pat, kaip viena planetų sistema kitai. Juk senelis, tėvas ir sūnus nebūtinai turi vienas kitam trukdyti ir kenkti.

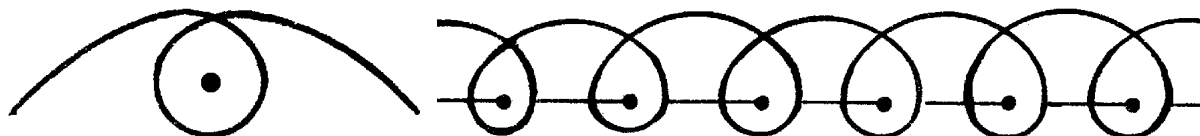
Išvalga, kad visa **Visata yra neribota erdvėje, o laiko prasme – begalinis kontinuumas**, yra pamatinė išventinimo į visas misterijas ir išminties mokyklas paslaptis ir buvo perduodama visais laikais. Juk aukštesnieji slaptieji mokymai egzistuoja ne nuo J. P. Blavatskajos „Slaptosios doktrinos“ išleidimo, o nuo amžių amžinųjų (t. y. be pradžios ir pabaigos) ir buvo perduodami tiems žmonėms, kurių sąmonė buvo pasiruošusi priimti šias žinias.

Tai, kad šiuolaikinė universalioji Dievo sąvoka turi būti pagrįsta gamtamoksliskai ir net techniškai, mūsų techninės eros žmogui – savaime suprantamas dalykas, kadangi mums reikia tokios Dievo sampratos, kuri atitiktų gamtos mokslų bei technikos atradimais paremtą pasaulėžiūrą. Todėl šią užduotį reikia išspręsti tam, kad šiuolaikiniai žmonės, savo Dievą regintys tik materijoje ir kosminėse energijose, atrastų galimybę tikram santykiui su Dievu, ir jiems taptų suprantama platesnė Dievo samprata, kuri tegali būti universali (visuotinė) ir kuriai tinka matematiniais dėsniais paremta, visiems žmonėms, tautoms, rasėms ir konfesijoms suprantama sąvoka „UNIVERALO“, kaip jau buvo aiškinta 12-oje bei 19-oje paskaitose.

15. Šventoji Dvasia = kosminė elektra

Leobrandas, 1964 m. birželis

Grįžkime prie Šventosios Dvasios judėjimo principo, kuris, kaip jau žinome, panašus į du balandžio sparnus su širdies arba lašo formos kūnu tarp jų bei ekscentrinu (periferiniu, nesančiu viduryje) judesio polių jame. Jei šiuos sparnus prailginsime iki begalybės, pamatysime, kad ištęsti jie panašūs į paprastą spiralę, o judėjimo polių (ne vidurio taškas) ištįsta į ilgą tiesią arba kaip lenkta logaritminę kreivę ir tampa panašus į elektros laidą, ištemptą iš pradinio centrinio taško. Kaip žinome iš fizikos, žemiškoji elektros srovė, nešanti elektronus, it žaibas keliauja laidininku, sukdamasi spiraliniais judesiais. Taip galime įsivaizduoti, kad ir Šventoji Dvasia yra ne kas kitas, kaip kosminė elektra, pagal tą patį principą spiralės forma besiliejanči į erdvę ir grįžtanti atgal – tik jai nereikia jokių laidų, kaip žemiškajai elektros formai, kuri tėra žemiausia kosminės elektros apraiška. Kosminė elektra judėjimo poliaus brėžiamomis kreivėmis laisvai ir į visas puses teka į beribę erdvę, o jos amžinas išeities taškas – tai Dievo arba UNIVERALO Akis, iš kurio atskirų centrinių branduolių amžinai liejasi ir į kuriuos vėl suteka kosminė elektra arba Šventoji Dvasia.

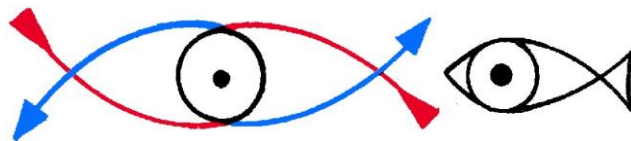


Taip galime suvokti, kad Šventoji Dvasia yra identiška kosminei elektrai, t. y. fohatui, parafohatui ir panfohatui. Kad geriau suprastume šiuos samprotavimus, primygtinai rekomenduojama idėmiai perskaityti pirmojo knygos „Psichinė energija“ tomo skirsnį „Psichinė energija ir Šventoji Dvasia“, kuris turėtų daug ką paaiškinti.

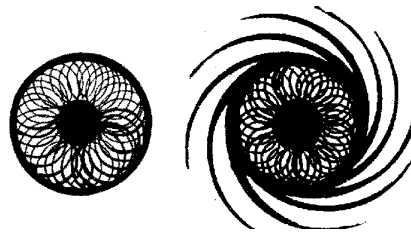
Šventoji Dvasia – tai ne balandis, ir juo labiau ne trečiasis Dievo asmuo, kaip klaidingai postringauja krikščionių teologai, – su asmeniu ji išvis nieko bendro neturi. Taip pat ir šviesos apraiška, panaši į balandį, toli gražu nėra visa Šventoji Dvasia, o tik dalinis jos apsireiškimas – viena iš nesuskaičiuojamų miriadų tokių mentalinio pasaulio šviesos apraiškų.

Taigi, galima teigti, jog Šventoji Dvasia yra visuotinė Visatos šviesos energija, apdovanota aukščiausiu protu ir besiliejanči iš Dievo arba UNIVERALO Akies, nušviečianti ir suteikianti erdvei gyvybę, evoliucijos logaritminių kreivių trajektorijomis transformuojanti materiją, kylantią iš beribės erdvės, ir vėl ją gražinanti į Dievo Akį – tai amžinas „apytakos ratas“, neturintis absoliučios pradžios ir niekada galutinai nesibaigiantis. Tad Šventoji Dvasia – tai vartai į gyvenimą, nes be šviesos nėra gyvybės.

Taip pat ir Šventosios Dvasios išsiliesimą iš centrinio taško – Dievo Akies – bei jos išsiliesimą atgal į jį galima šiek tiek vaizdingai pailustruoti, nors tikrovė, žinoma, milijardus kartų gražesnė ir sudėtingesnė, nei matyti plokščiame paveikslėlyje.



Taigi, jei suspausime ir suglausime elektronų spiralę taip, kad ekscentriniai smaigaliai (atrodantys kaip kiaušinio arba lapo smaigaliai) tiek kairėje, tiek dešinėje susirikiuotų, vis labiau priartėdami vienas prie kito, gausime paprastą plokščią atvaizdą Dievo arba UNIVERALO Akies, esančios pralajos arba kosminės nakties būsenoje, kai visa kosmoso gyvybė iš erdvės yra sutankėjusi, pasiekusi didžiausią koncentraciją, virtusi absoliučia magnetine energija ir pasitraukusi „miegui“ Parabrahmane – nepažiniame, neperregimame taške (tamsiame akies vyzdyme). Ši būseną tęsis tol, kol ji savo jėgomis vėl pabus naujam gyvenimui (manvantaros arba kosminės dienos periodui) ir išsilies į erdvę, o Šventoji Dvasia, kosminė elektra, magnetiniams laukams **Dievo Akyje** kryžiuojantis, bus vėl pažadinta ir liesis į erdvę.



Ramybės būsenoje ir bepradedant sukis

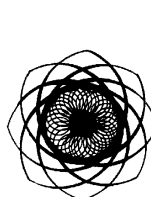
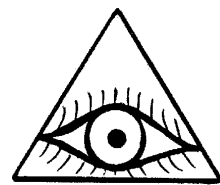
Mokslininkai šiandien jau yra beveik atradę aukštesnio lygmens žemiškąją elektra, vedančią prie mėlynosios arba magnetinės šviesos, kuriai taip pat nebereikia laidų ir kurią galima it spindulių pluoštą pasiųsti iš poliaus į elektros lemputę. Tokiu būdu bus galima priartėti ir prie kosminės elektros sąvokos. Viena gražią dieną ir Žemėje mes išsiversime be elektros laidų – tai įvyks, kai žmonės pažins Šventosios Dvasios judėjimo principą, nes galų gale šie atradimai eina ranka rankon.

16. Dievo arba UNIVERALO Akis

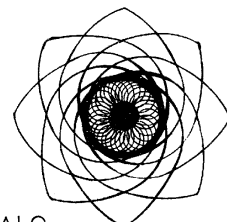
Leobrandas, 1964 m. birželis

Sąvoka „Dievo Akis“ buvo žinoma jau senovės mistikams. Žinoma, tai jiems nebuvo vienaakio Dievo ar „dieviškojo ciklopo“ akis, o simbolizavo Dievo visurbuvią Visatoje. Dievo Akis buvo vaizduojama kaip žmogaus akis, įrėminta lygiašonio trikampio, simbolizuojančio dieviškąją trivenybę.

Vandens epochoje žmonija, o pirmiausia – vedančioji grupė ezoterijos srityje, išeina iš misticizmo stadijos ir pereina prie realaus, fizikinio-techninio okultizmo. Todėl ir sąvoką „Dievo Akis“ reikia paaiškinti iš naujo, ir šis naujas aiškinimas, be abejo, turi būti suderintas su naująja universaliąja Dievo sąvoka: tokiu būdu Dievo visurbuvių samprata ne tik lieka, bet ir galiausiai tampa iš tiesų suvokiama. Fizikinis-techninis magnetinis Visatos centras, identiškas tik-



1. Evolutionsphase
(Kristallaufbau)



2. Evolutionsphase
(Pflanzenaufbau)

UNIVERALO

rajai Dievo Akiai, – tai pirminė Visatos jėga ir pirminė šviesa („šviesos mašina“) bei absoliuti magnetinių ir elektrinių Visatos jėgų sanakaupa – jėgų, kurios yra visų dvasinių bei organinių gyvybės centrų modelis arba atspindys. Tai suvokę, galime iš tikrųjų suprasti, kad žmogus (taip pat ir gyvūnas, augalas, mineralas ir taip toliau iki pat atomo) yra Dievo arba UNIVERALO atvaizdas.

Dievo arba UNIVERALO Akis – tai vienintelis ir amžinas pirminis Visatos *perpetuum mobile*, absoliutus visų organizmų ir kosmosų centras, asimptotinis (t. y. niekada galutinai nepasiekiamas) visų logaritminių Visatos gyvybės orbitų arba evoliucijos kreičių vidurio taškas; pasiekama gali būti tik jo periferija – t. y. noosfera, kuri yra dvasinė aukštai iškilusių žmonių, tapusių dievažmogiais ir dievais, biosfera arba, kitaip tariant, jų gyvybinė aplinka.

Rainelės periferijoje visa šviesa, išsiliejusi iš Dievo Akies, grįžta į Ją ir yra surenkama. Dievo Akies, kaip ir žmogaus akies, vyzdys yra tamsus ir neišvelgiamas tarsi gilus šulinys, į kurį liejasi šviesa, tik sufokusuotas į vieną vienintelį tašką.

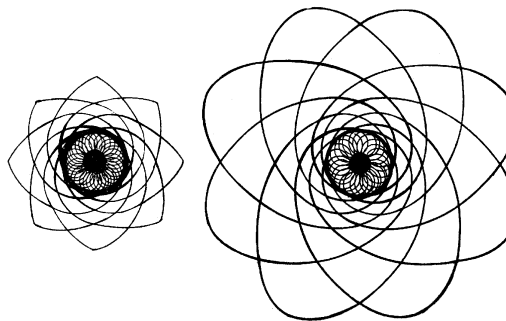
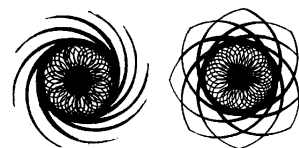
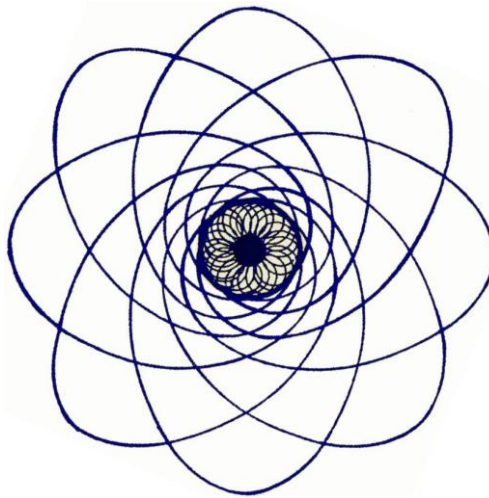
Ši Akis – tai absoliuti visų Visatos magnetinių ir elektros jėgų sanakaupa, neišivaizduojama energijos koncentracija, kurią mokslininkai spėja esant antimaterija. Jos pėdsakai kaip atspindžiai savo ruožtu yra pasklidę po visą Visatą, tačiau koks galėtų būti tokio pasklidimo mastas erdvėje ir jo potencialas, mes nežinome.

Absoliutus šios Akies centras yra tamsus, neišvelgiamas, nepažinus, ir todėl identiškas SAT, neapreikštajai Visatai arba PARABRAHMANUI, tačiau apie tai daugiau nieko pasakyti negalima. Tai – amžinos gyvybinės valios centras Visatoje, iš kurio kartu liejasi ir visa galia bei meilė.

Žmogaus ir gyvūno akis – tai mažutis Dievo Akies atspindys, tik tolimas Jos aidas; ji taip pat turi tamsų vyzdį, iš kurios kaip iš šviesos šulinio skverbiasi žmogaus valia, jo meilė ir gerumas bei visos kitos jo savybės, taip pat ir neigiamos – visas jas galima perskaityti iš akių. Žmogaus akies rainelė yra dar vienas Dievo Akies atspindžio elementas, skirtas priimti ir išspinduliuoti energijoms mentališkai (mintimis) ir psichiškai per širdį. **Tačiau kosminė širdis atsiranda tik tada, kai absoliučiam centre glūdinti valia įsuka Dievo Akies rainelę, o kosminės nakties arba pralajos būseną baigiasi ir ją pakeičia kosminė diena arba manvantara.**

Taigi, Dievo Akis ima suktis ir, šio sukimosi dėka, Akyje esantiems magnetiniams laukams kryžiuojantis, gaminasi kosminė elektra – Šventoji Dvasia sklinda į erdvę. Taip susiformuoja pirmosios kosminės širdys, turinčios ekscentrinių plokštelių formą.

Palaipsniui, etapas po etapo, Dievo Akiai sukanantis, vyksta tam tikras jos plėtimasis į beribę erdvę, kuri astronomai šiandien gali įrodyti esant mūsų kosmoso sprogimui, kylančiam iš spėjamo centro. Iš centro į erdvę auga naujas kosmosas. Pagal šią universalią schemą vystosi visos gyvybės formos visose savo fazėse, o logaritminės judėjimo trajektorijos sudaro bazinį tokio vystymosi struktūrinį modelį. Aukštai išsivysčiusios individualios būtybės, kad ir toliau kūrybiškai tobulėtų, turi galimybę kurti vis naujas formas augalų ir gyvūnų karalystėse: tačiau čia materialią formą reikia suteikti ir žemųjų minčių formoms – būtent dėl šios priežasties egzistuoja ir „negatyvūs“ gyvūnai.



Dievo Akis yra ir bus amžinas ir absoliutus Visatos principas bei, iš visų kosmosų perspektyvos, centre esantis visos gyvybės judėjimo polius. Tačiau jei žiūrėsime iš kiekvieno organizmo ir kosmoso perspektyvos atskirai, jis vis dėlto atrodo esantis ne centre – tai įrodo paveikslėliai 15-ame bei šiame skirsniuose. Taip atsiranda tokia galimybė ir net būtinybė: pirma, visa gyvybė ir visos energijos turi sklisti iš Dievo Akies ir, antra, visa gyvybė ir visos energijos po baigtų involiucijos ir evoliucijos fazių vėl turi sugražinti savo „turtus“, jėgas ir pasiekimus į Visaesančiojo pradinį tašką – taip amžinai gali būti varomas vienintelis ir absoliutus Visatos *perpetuum mobile* – UNIVERALO.

17. Žmogaus evoliucija išilgai logaritminės spiralės

Leobrandas, 1964 m. birželis

Visa gyvybė nepaliaujamai vystosi, sąstingis neegzistuoja niekur. Ligšiolinė samprata, teigianti, kad individuali žmogaus dvasia negyvena nei prieš gimimą, nei po fizinės mirties, ilgalaikėje perspektyvoje yra visiškai nepagrįsta ir nepateisinama. Visos energijos, sukūrusios gyvybę, taip pat nepertraukiamai vystosi. Prieveiksmis „nepertraukiamai“ čia ypatingai svarbus, kadangi ir po fizinio kūno mirties žmogaus dvasios evoliucija nesustoja (kaip kad ir žmogui gyvenant – augant ir senstant – jo vystymasis nenutrūksta), o tik, priklausomai nuo asmenybės, gali būti greitesnė ar lėtesnė.

Visa gyvybė kyla iš UNIVERALO ir į ją sugrįžta. Todėl vyksta gyvybės involiucija ir evoliucija, t. y. išspinduliuotų dvasinių energijų nugrimzdimas į materiją bei jų grįžimas sudvasintoje būsenoje, kitaip tariant, kosminės elektros iškvėpimas arba išliejimas į erdvę ir jos grįžimas sudvasintos gyvybinės energijos pavidalu. Kosminės elektros susisaistymas su materija – tai involiucija, o šios energijos grįžimas, transmutavus materiją į dvasinę energiją, pasiekusią aukščiausios individualizacijos ir sudvasinimo pakopą, – tai evoliucija.

Abu šie procesai, involiucija ir evoliucija, vyksta išilgai logaritminės spiralės, išeinančios iš Dievo arba UNIVERALO Akies ir, pasiekus aukščiausią tobulumą, į ją sugrįžtančios.

Nagrinėdami evoliucijos logaritminę spiralę (žr. paveikslėlį 16-ame skirsnyje), iš beribės erdvės sugrįžtančios į Dievo Akį, matome, kad iš pradžių plokščia kreive dar judame lėtai. Lemiamas momentas vyksta kiekviename evoliucijos ir involiucijos kreivių sandūros taške, kuriame kyla pavojus, kad kylanti dvasia vėl bus pasiglemžta atgal į erdvę, t. y. kad liks supančiota materijos ir nesugebės išsivaduoti iš šios būsenos privalumų ir malonumų majos (iliuzijos). Šioje stadijoje vyksta ir prisirišimas prie visų galimybių, kurias tik gali suteikti materija ir gyvenimas, tarp kurių taip pat ir „susiporavimas“ su kita lytimi, kas iš principo visai nėra neigiamas dalykas, jei šis ryšys užmezgamas ne vien žemiškos naudos vardan ir neapsiriboja žemiškais reikalais, o skatina bendrą dvasinę evoliuciją, kuri tampa įmanoma gyvenant kartu ir taip „šlifuojant“ savo charakterius. Toks ryšys žemiška prasme netgi būtinas, nes šiame dviejų logaritminių kreivių sandūros taške vyksta „susiporavimas“ ir atsiranda širdies formos elementas, kuris suteikia galimybę atsirasti žemiškiems palikuonims tam, kad šiame plane būtų galima perduoti biologinę gyvybę, kuri savo ruožtu taip pat evoliucionuoja.

Tačiau kol tęsiasi tokie stiprūs žemiški ryšiai, dvasinė evoliucija tegali vykti lėtai, nes žmogus dar pernelyg užsiėmęs kasdienybės problemomis ir per mažai randa laiko vidiniam dvasiniam tobulėjimui. Tik susiliejęs su atskirtąja siela-dvyne, dvasinė evoliucija vis greitės ir greitės: didėjant kampiniam į vidų lenktos logaritminės kreivės greičiui, prie dvasinio centro bus artėjama vis sparčiau.

Taigi žmogaus evoliucijoje taip pat ir sąmonės vystymuisi galioja tokia logaritminės kreivės savybė: iš pradžių ji vystosi labai lėtai, beveik nepastebimai, o vėliau vis sparčiau ir sparčiau, kaip kad kampinis į vidų lenktos logaritminės kreivės greitis, pagal fizikinius dėsnius, vis didėja, kuo labiau mes artėjame prie centro arba, kitaip tariant, patenkame į jo dvasinės traukos lauką. Sąlyginis išorinės planetos judėjimo greitis nėra mažesnis už vidinės planetos judėjimo greitį, tik išorėje greitis, kuriuo artėjama prie centro, dar yra beveik nepastebimas. Be to, esant dideliame atstumui nuo centro ir jo trauka yra dar gerokai silpnesnė, taigi žmogus, turėdamas valios laisvę, vis dar gali pasirinkti priešingą kryptį – involiucijos į

materiją link. Tačiau jam peržengus tam tikrą absoliutaus magnetinio centro traukos ribą tai tampa nebeįmanoma. Iš dvasinės perspektyvos tai reiškia, kad žmogus, pasiekęs tam tikrą pažinimo ir sąmoningumo lygį, negali grįžti į materiją, o, klausydamas išminties balso ir paklusdamas savo vidinio tobulėjimo dėsniui, neišvengiamai privalo pasirinkti greičiausią kelią, vedantį į Dievo Akį. Mes net negalime kitaip, kaip tik skubėti paskui mumyse glūdintį Kristų arba dvasinę monadą, kuri mus sugrąžina į Dievo namus – į absoliutų magnetinį UNIVERALO centrą, iš kurio kilo mūsų šviesos energija. Mums suteiktą talentą kaip auką iš meilės mes gražiname dešimteriopai, šimteriopai, tūkstanteriopai, net milijoneriopai. Ir tarsi žvalus upelis, kurio srovė suka turbinos rotorius, sujungtą su generatoriaus („šviesos mašinos“) vėlu, ir, kryžiuojantis magnetiniams laukams, gamina elektrą, kuri savo ruožtu vėl skuba į pasaulį, kad jį nušviestų ir vartytų naujus variklius, taip ir mes atiduodame savo energiją, sukaupytą judant logaritmine evoliucijos kreive, Dievo arba UNIVERALO Akiai – vieninteliam ir amžinam visos Visatos *perpetuum mobile* – tam, kad jis veiktų nesustojamai.

Bet šis savo energijų atidavimas dar nereiškia jų mirties (nes niekas Visatoje visiškai neišnyksta), o tik jų transmutaciją ir kitokią panaudojimą amžiname apytakos rate, kad galėtų rasti naują gyvybę, o Visata amžinai gyvuotų ir amžinai gimdytų naujus kosmosus.

Toks energijos atidavimas arba savo individualybės atsisąjūdimas visai nėra skausmingas procesas, kankinanti mirtis, o, priešingai, aukščiausia meilės ekstazė, didžiausia išivaizduojama palaima. Prieš tam įvykstant, mes kaip dievai-kūrėjai arba LOGOSAI dar ilgesnį laiką buvome praleidę ant Dievo Akies krašto paskutinėje dvasinėje sferoje (noosferoje – iškilusių dievų biosferoje), kur tesimėgavom didžiausios imanomos kūrybinės veiklos džiaugsmu ir palaima. O po to – paskutinė didi meilės naktis – ĮSILIEJIMAS Į DIEVĄ.

Šis ilgas raidos procesas trunka, anot slaptų šaltinių, ne daugiau kaip 311 bilijonų metų. Kai kurie gali užbaigti jį ir anksčiau – tai priklauso nuo jų pačių pastangų. Būtų neteisinga manyti, kad po šių 311 bilijonų metų, užgimus naujam kosmosui, senoji individualybė atgimsta tokia, kokia ji paliko žemę baigusi vieną gyvenimą, nes naujame kosmose vėl atsitiktinai susidarytų tokia pati planetų konsteliacija. Tai visiškai prieštarauja involiucijos ir evoliucijos procesui: jei nevyktų nuolatinė ir nepertraukiama individuali gyvybės evoliucija ir po mirties, ir jei neegzistotuotų galimybė pasiekti didžiausią kūrybinę realizaciją, judant išilgai logaritminių spiralės, tai būtų didžiausia neteisybė.

Karmos dėsnis (kitais tariant, priežasties ir pasekmės dėsnis; žr. 4-ą paskaitą) neleidžia atsirasti neteisybei ir rūpinasi, kad egzistotuotų absoliutus išlyginantis teisingumas: taip gyvenimui būtino individų bei individualių gyvybės formų skirtingumo dėsnis įgauna savo gilią prasmę. Nėra beprasmiškos gyvybės, bet prasmingą gyvenimą gali garantuoti tik išlyginantis teisingumas, kadangi kiekvienas individas turi turėti galimybę kilti tomis pačiomis tobulėjimo pakopomis, kaip ir šalia jo gyvenančios būtybės. Tačiau negali būti gyvenimo, kuriame viskas vienoda, – juk jei, pavyzdžiui, visi žmonės turėtų tą pačią profesiją, gyventi būtų neįmanoma. Todėl kiekvienas žmogus per daugybę persikūnijimų evoliucijos eigoje turi turėti galimybę sukaupiti visą patirtį bei įgauti vis aukštesnių sugebėjimų.

Būtų visiškai neteisybė, jei žmogus po 311 bilijonų metų turėtų pabusti toks, koks paliko gyvenimą mirdamas: jei luošys turėtų likti luošiu, o idiotas – idiotu, kadangi būtų neišvengiamai susietas su tam tikra planetų konsteliacija ir neturėtų galimybės toliau individualiai vystytis. Tačiau tokią klaidingą ir neįmanomą idėją šiandien, deja, platina mąstantys žmonės. Lygiai toks pat siaubingas yra ir statiškasis krikščionių bažnyčių pasaulėvaizdis, pagal kurį žmogus po mirties turi arba amžinai sėdinti danguje prie Dievo-Tėvo sosto, arba yra priverstas per amžius pragare, nebijodamas nusideginti, šildyti šalančias nelabojo kojas.

Gyvenimas gali būti prasmingas ir teisingas tik tuomet, jei jis paklūsta nuolatinės evoliucijos dėsniui, kuri po fizinės mirties nesustoja, o gali būti prasmingai tęsiama, kad visi žmonės turėtų tokias pačias individualaus tobulėjimo galimybes ir patys galėtų įkopti į dievų Olimpą. Todėl kiekvienas žmogus ir nešiojasi savyje savo monadą arba savo Kristų, o patyręs ugninį krikštą, t. y. pasiekęs tokią sąmonės stadiją, kurioje sąmoningai leidžiasi evoliucijos keliu, vedančiu atgal į Dievo Akį, jis tuo pačiu visiškai sąmoningai pasirenka tobulo užbaigimo

ir Kristaus mokinytės kelią. Galiausiai jis pats tampa tobulu Kristumi arba „gyvenimo varikliu“, kurį ateityje biotechniškai vaizduosime kaip biorotorių – vienintelę simbolinę figūrą, kuri numatyta ir būsimai Trejybės šventyklai.

18. Viršelio iliustracijos paaiškinimas

Leobrandas, 1965 m. vasaris

Ne tik žmogus, bet ir visa, kad gyva ir egzistuoja, yra universalių Visadiėybės arba UNIVERALO judėjimo orbitų ir gyvybės principų atvaizdas. **UNIVERALO yra naujas terminas, skirtas beasmenei, beribei, visaesančiai Visatos jėgai ir išminčiai apibūdinti**, kurią žmonės vadina Dievu. Aukščiausiasis Dievas krikščionybėje, deja, buvo sužmogintas, nors šios beribės Visadiėybės antropomorfizuoti jokiais būdais nedera. Viršelio iliustracija – tai schematinis beribių judėjimo orbitų Visatoje ir UNIVERALO – aukščiausios dievybės bei vienintelio, savo paties jėgomis gyvuojančio Visatos jėgos lauko – judėjimo principų simbolis.

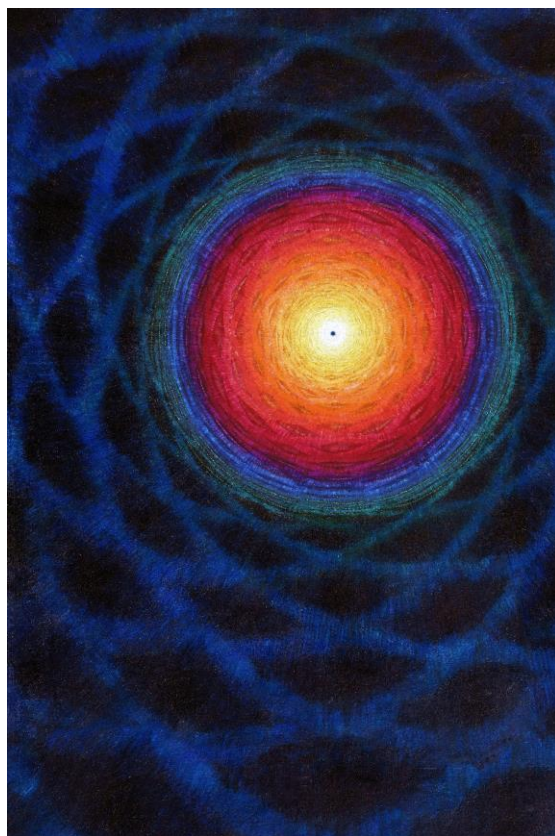
„... Mums universalusis sąrangos principas yra pagrindinis Visatos dėsnis, kuris tikrai iš dalies gali būti ištirtas. Jį pažinti, žinoma, sunku, bet galimybių tą padaryti yra. Daugelis Mūsų jį yra suvokę, bet to neįmanoma išreikšti bendra technine formule, kol dar yra neištirtų ciklų. ...“ (NUŠVITIMAS, § 248. 1924-XI-2)

Pagal šiuos judėjimo principus sudaryti kosmosai, kosmosuose – galaktikos, galaktikose – saulės sistemos, o saulės sistemose – planetos. Planetos ir visa jų gyvybė, pradedant pačiais smulkiausiais elementais atomuose, ir baigiant sėklomis, ląstelėmis, augalais, gyvūnais, žmonėmis, taip pat ir žmonių organais – širdimi, akimis, ausimis ir t.t. – trumpai tariant, visos gyvybės formos yra sukurtos ir struktūruotos pagal šią pirminę judėjimo sistemą. Tai – pirminis judėjimo principas, kuriuo naudojasi ir Šventoji Dvasia, kad galėtų apsireikšti erdvėje ir tokiu būdu kurti gyvybę. *„... Nuostabus jausmas yra jausti širdį kaip Visatos saulį Saulę ...“ (ŠIRDIS, § 2)*

„Pasaulio Širdis reiškiasi per ryšį su viskuo, kas egzistuoja. Kiekvienas pasaulis, kiekvienas atomas turi širdį ir dėl traukos jėgos išpildo savo paskirtį. Dvasinį mūsų planetos centrą galima laikyti Pasaulio Širdies atspindžiu. Kiekviename iš Pasaulio Širdies sklindančiame spindulyje glūdi kiti pasauliai. Tad Pasaulio Širdies sklindžiamiesiems spinduliams viską persmelkiant yra maitinama gyvybė. Būtent šis ugninių energijų junginys kūrimo proceso eigoje veikia abipusiškai. Šiuo ugninių spiralių dėsniu reiškiasi Pasaulio Širdis. Suprasdami ugninę Pasaulio Širdį galime leistis keliu į Ugninį Pasaulį.“ (UGNINIS PASAULIS III, § 286)

UNIVERALO arba beasmenę Visadiėybę galime išvysti visur aplinkui kasdien, jei tik neiname per gyvenimą akiai. Tačiau Dievo-Tėvo kaip asmens nėra matęs joks mirtingasis, nors toks ir egzistuoja – netgi mirijadai dievų-tėvų ir deivių-motinų, kurie, žvelgiant į hierarchines kopėčias iš apačios, yra planetų Logosai, saulių Logosai, galaktikų Logosai ir kosminiai Logosai.

Tačiau visų aukščiausia dievybė, paskutinis beasmenis Visatos jėgos laukas, manifestuojasi ne tik visuose dievuose (Logosuose), bet ir pačiame žmoguje, netgi kiekviename sėkloje, gėlėje, grūde, o širdies forma – tai jos pirminė judėjimo forma. Tai – misterijų misterija, schematiškai pavaizduota naujoje viršelio iliustracijoje. Taip žmogui pirma



kartą buvo suteikta prieiga prie didžiausių kosminių paslapčių. Kiekviename žingsnyje mes iš gamtos gauname Dievo įrodymų ir mokomės suprasti, kad amžinas gyvybės ciklas Visatoje vyksta pagal amžinus dėsnius ir judėjimo principus, kuriuos regime gamtoje ir kuriuos netgi galime imituoti technikoje.

19. Ar Dievas turi vardą?

Leobrandas, 1965 m. gegužė

Pirma, Dievas jau turi vardą, nes argi žodis „Dievas“ nėra vardas? Visose žmonių kalbose jis apibūdinamas vis kitu žodžiu. Antra, kalbant apie sudurtinius vardus, norėčiau priminti sąvoką „Jehova“. Šis Dievo vardas kitados atsirado panašiu būdu, kaip ir UNIVERALO: prieš tūkstančius metų vienas pašvęstasis izraelitų vadovas šį vardą, skirtą neapsakomai visaesančiai dievybei apibūdinti, suformavo iš 5 balsių: I, E, O, U, A, iš kurių, kad lengviau būtų ištarti, atsirado žodis „Jehova“. Taigi pašvęstieji rabinai jau prieš tūkstančius metų žinojo, kad Dievas yra ne asmuo, o aukščiausia beasmenė energija ir aukščiausias protas, kuriuos aš šiandien matau universaliojo jėgos lauko pavidalu. Net ir žydų Pradžios knygoje, iš kurios didžioji dalis slaptos informacijos buvo pašalinta, dar ir šiandien skaitome: **„Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą (...) kaip vyrą ir moterį sukūrė juos“**. Iš šios citatos matome, kad ir Mozė Dievą regėjo ne kaip Dievą-Tėvą, o kaip būtybę, kurioje vienu metu turi glūdėti ir vyriškasis, ir moteriškasis principai.

Galbūt jums jau yra kritę į akis, kad ir žydai bei Jehovos liudytojai Dievą (t. y. Jahvę – Dievą, kuriame vienu metu yra ir vyriškasis (Jah-) , ir moteriškasis (Eve) principai) apibūdina atskiru žodžiu ir vadina jį Jehova? Ši sąvoka šiandien jau prigijusi, bet kai Mozė savo žydų gentis, kaip teigiama, apie keturiasdešimt metų varinėjo po dykumą ir įvairiomis priemonėmis kalė į galvą, kas yra Jehova, dėl naujojo Dievo tarp žydų kilo tikras sujudimas ir netgi didelis sukilimas. Žinau, kad naujoji, keturis išmatavimus apimanti Dievo sąvoka, kuriai vardan žmonių tarpusavio supratimo, be abejo, reikalingas naujas žodis, ateityje visame pasaulyje sukels dar daugiau triukšmo ir susijaudinimo, nes žmonių masės dažniausiai nelinkusios priimti didelių naujovių humanitarinių mokslų srityje ir neretai mieliau renkasi prievartą, o ne taikų aukštesnių žinių įsisavinimą.

Nuo dabar šiems laikams siūlau kitą penkių pagrindinių balsių seką neapsakomai visaesančiai dievybei apibūdinti: mano nuomone, I-E-O-U-A reikia surikiuoti kaip U – I – E – A – O, o šį teiginį pagrindžiu lotyniškų raidžių kilme.

„U“ – tai dubuo arba taurė, į kurią šviesos spindulio pavidalu (vaizduojamu kaip „I“), kad ją apvaisintų, išiskverbia kosminė Elektra arba veiklusis Dievo protas, bažnyčios terminologija vadinamas Šventąja Dvasia. Šviesos spinduliui pasiekus „U“ dugną, jį pradeda suktis į dešinę, nes be sukimosi, t. y. be judėjimo, gyvybė atsirasti negali (mažų mažiausiai turi suktis Žemė). „U“ formos taurė, jai pasisukus 90 laipsnių į dešinę, trečioje stadijoje virsta „E“, o šviesos spindulys joje taip pat sulinksta. Taurė sukasi toliau ir pasiekia 180 laipsnių – jai apsisvertus, gauname „A“, kuri iš pradžių buvo rašoma ne kampučiais, o suapvalintais. Toliau sukdamasi, „A“ formos taurė užsiveria ir taip atsiranda kiaušinis. Šviesos spindulys jos viduryje virto geltonu tryniu. Kodėl gi jis geltonas – šviesos spalvos? Raidė „O“ jau baigta, tik ją reiktų rašyti su tašku viduryje, kaip kad astrologijoje simbolizuojama saulė, tačiau, kad būtų paprasčiau, jo buvo atsisakyta.

Šis dieviškas gyvybės procesas vaizduojamas taip:



Jis iliustruoja dieviškąjį kūrybinį principą, todėl visaesančiai, neapsakomai dievybei apibūdinti buvo pasirinkta sąvoka **UIEAO**, o kad būtų lengviau ją ištarti bei pagrįsti pagal Kabałą, penkios balsės buvo sujungtos „tiltais“ – keturiomis priebalsėmis. Taip atsirado sąvoka **UNIVERALO**, susidedanti iš trijų skiemenų, kurie yra šių žodžių santarumpos: **unitas** = vienybė, **veritas** = tiesa, **logos** = prasmė arba išmintis. Tokiu būdu ši naujoji

savoka tampa visiems žmonėms suprantamu, tarptautiniu sinonimu naujajai, keturis išmatavimus apimančiai Dievo sąvokai apibrėžti.

Tai, kad universaliojai Dievo sampratai reikalinga tarptautinė, visiems suprantama bei priimtina sąvoka arba terminas, kurį vartodamas kiekvienas bus suprastas visų tautų ir visomis kalbomis, turėtų būti savaime suprantama. Juk galiausiai žodis „Dievas“, kurį žmonės paprastai suvokia kaip „tėvą“, nėra tarptautinė sąvoka – ji reikia versti. Jis turi daugiau nei tūkstantį sinonimų. Be to, „Dievą“ žmonės suprantą ne taip, kaip turėtų – ne kaip aukščiausią dievybę, aukščiausią šviesos ir energijos šaltinį, kurio negalima personifikuoti. Žodžio UNIVERALO nereikia versti į kitas kalbas, kaip ir „Jehovos“ sąvokos, – jis tarptautinis ir kiekvienas tuo besidomintis netolimu metu žinos, ką jis reiškia.

Kiekvienas žmogus – tai jėgos laukas, skleidžiantis tiek teigiamas, tiek neigiamas magnetines ir elektrines vibracijas. Tai galima įrodyti tam tikrais instrumentais. Žinoma, kiekvienas Logosas, dievas-tėvas arba deivė-motina, planetos architektas ar architektė, yra dar didesnis jėgos laukas. Taip pat ir Žemė yra atskiras jėgos laukas, kiekviena saulė, galaktika, kiekvienas kosmosas – tai jėgos laukai, o pats aukščiausias jėgos laukas yra visa Visata – UNIVERALO, kuriame esti viskas, kas tik egzistuoja. Kas gi nemylė Žemės, Saulės, nuostabių galaktikos žvaigždžių, kosmoso ir beribės Visatos, nors tai ir nėra asmenys?

„... Visuma – tai Šventovė. **Visa yra viena.** Šiuose Dievo namuose – pasaulių pasauliai ir visur skrajoja Šventoji Dvasia. (ŠAUKSMAS, § 1. 1920-III-24)

„... Visa Visatoje galima laikyti Dievo šešėliu...“ (ŠAUKSMAS, § 84. 1921-X-27)

„... Galima stebėtis, kaip, atrodytų, išsilavinę žmonės diskutuoja apie Dievo didybę, tačiau tuo pačiu menkina jo kūrinį. Jei prieš du šimtus metų mokslininkai būtų išdrįsę parodyti, kokia sena mūsų planeta, arba spėti, kad ir kituose pasauliuose egzistuoja gyvybė, jų amžininkai tikriausiai būtų griebęsi patikrinto sudeginimo ant laužo metodo. Ir viena yra aišku: net ir dabar pakeista teorija, nors ir paremta eksperimentais, bus užginčijama kaip apgavystė. ...“ (UGNINIS PASAULIS I, § 616)

„... **Dievo sąvoka turi visu savo mastu būti paaiškinta, remiantis hierarchijos principu. Tik tokiu būdu Aukščiausioji Sąvoka gali išsilaisvinti nuo abstraktumo ir susilieti su visa Būtimi. Vadovai ir valdžia privalo sugebėti perduoti aukštesniųjų dalykų suvokimą. Mokyklose būtina patraukliai vaizduoti Būtį visu jos mastu.**“ (UGNINIS PASAULIS II, § 188)



Šaltiniai:MAITRĖJOS MORIJOS kūrinių apžvalga ⁸:Morijos sodo lapai:

Šauksmas	§§ 387
Nušvitimas	§§ 358

Naujasis amžius:

Bendruomenė	§§ 275
--------------------	--------

Gyvosios Etikos Mokymas, septynios temos:

Agni Joga	§§ 670
Beribiškumas (2 dalys)	§§ 918
Hierarchija	§§ 460
Širdis	§§ 600
Ugninis Pasaulis I	§§ 666
Ugninis Pasaulis II	§§ 470
Ugninis Pasaulis III	§§ 618
AUM	§§ 600
Brolija I	§§ 610
Brolija II (2 dalys)	§§ 955

Jelenos Ivanovnos Rerich laiškai

2 tomai: **JIR I, JIR II**

„Slaptoji doktrina“, 3 tomai, J. P. Blavatskaja	
Kosmogenezė	SD I
Antropogenezė	SD II
Ezoterika	SD III

Apibrėžimas enciklopedijoms:

UNIVERSALO, daiktavardis, neturi daugiskaitos,

Trumpinys: **UIEAO**

Simboliai:

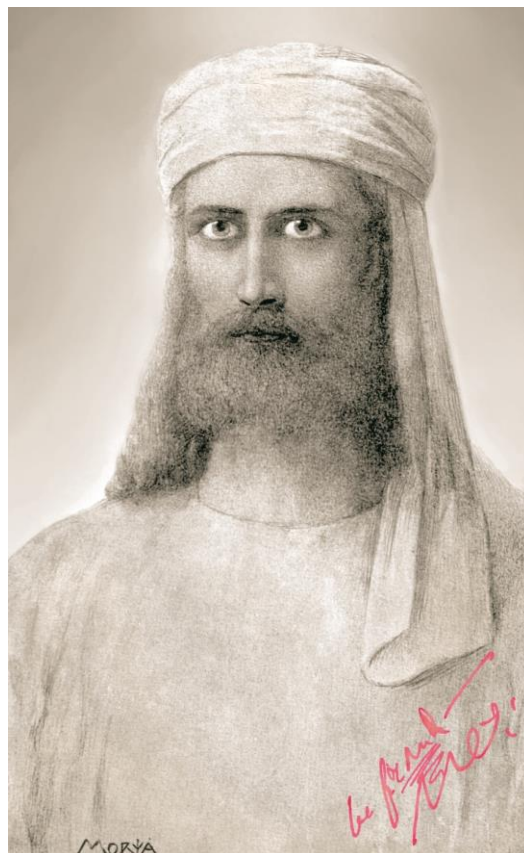


UNIVERSALO – tai absoliuti ir nekintanti visų Visatos energijų ir visos materijos suma, laiko prasme amžina, erdviškai neribota ir visaesanti. **UNIVERSALO** yra beasmenis, jame glūdi visa gyvybė bei visos kiekvieno Visatos įvykio priežastys ir pasekmės, tiek erdvėje ir laike, tiek už jų ribų. **UNIVERSALO** reiškiasi kiekvienoje būtybėje savo pamatiniu širdies formos judėjimo ir struktūros principu. **UNIVERSALO** sąvoka kildinama iš lotynų kalbos žodžių „unitas“ (vienybė), „veritas“ (tiesa) ir iš graikų „logos“ (prasmė/išmintis).

UNIVERSALO sąvoka, iškilus būtinybei, buvo sukurta ir skirta vartojimui humanitariniuose moksluose bei lyginamojoje religijotyroje, nes egzistuoja daugiau nei tūkstantis žodžio „Dievas“ sinonimų, kurie aiškinami skirtingai.

Daugiau literatūros apie **UNIVERSALO**:

- „Visatos ir kosmosų sąranga“, Leobrandas, leidykla „Leopold-Brandstätter-Verlag“, Lincas, Austrija, 1959 m. **(PDF)**
- „Prisikėlęs Dievas“, Leobrandas, leidykla „Spirale-Verlag“, Lincas, Austrija, 1976 m.
- „Dievo realumo suvokimas ateityje“, inž. Reinhold-Maria Stangl, Kalkuta, Indija, 2001 m. Anglų k. **(PDF)**
- „UNIVERSALO: Dievo samprata, remiantis šiandieniniais dvasios ir gamtos mokslų tyrimų rezultatais“, inž. Reinhold-Maria Stangl, Astana, Kazachstanas, 2010 m. Rusų k. **(PDF)**

Gyvoji Etika rodo išmintingos saviauklos kelią, kurio pagrindas – taikomoji etika.

MORIJA – Indijos radžputų princas, kurio dvasia buvo visiškai susilieję su didžiąja MAITRĖJOS dvasia ir jos nušviesta. Šis portretas, 1884 m. pagal užsakymą sukurtas dailininko Hermanno Schmiecheno, buvo daug kartų kopijuotas, tačiau kopijos „Mokytojo veidą“ atspindi ne visai tiksliai, todėl meditacijos į šio portreto kopiją gali būti nesėkmingos!

⁸ Nurodytas knygų ir §§ skaičius atitinka pirmąjį rusiškąjį leidimą, išspausdintą Paryžiuje. Vėlesni leidimai ir vertimai nuo jo šiek tiek skiriasi.

Formuokite pagalbos minčių žvaigždes

Daugybė atsakomybė ir susirūpinimą dėl situacijos pasaulyje jaučiančių žmonių ieško kuo didesnę sėkmę žadančio būdo, kaip be didelio triukšmo ir politinės rizikos bei nestojant į jokias draugijas pagelbėti pasauliui. Egzistuoja galimybė, kurią galima įgyvendinti patylomis, kuri nieko nekainuoja ir kuria pasinaudoti gali kiekvienas atsakomybę noriai prisiimantis žmogus, kad ir koks kuklus, nežymus ar neturtingas jis būtų. Nuo dabar pat pradėk siųsti teigiamas ir kuriančias, konstruktyvias mintis į Visatą. Gera mintis saugo tave ir padeda tavo sielai stiebtis į Šviesą, be to, ji yra visiškai reali jėga, turinti platų poveikį. Niekada nebandyk mintyse sunaikinti savo priešininkų ar kitų nemėgiamų žmonių, nes piktos mintys sugrįžta atgal pas savo šeimininką kaip bumerangas. Tik troškimo pagelbėti, artimo meilės ir taikos kupinomis mintimis mes patys pagerinsime savo bei žmonijos, atrodytų, bejėgišką padėtį. Šios galingos ir prasmingos mintys yra geriausia pagalba žmonijai bei pasaulio taikai. Tad išnaudokime savo gerų minčių jėgą pagalbai ir siųskime keletą kartų per dieną į Visatą tokią invokaciją:



„U – I – E – A – O“

*Šviesos Šaltini Visatoje,
nušvieskį žmonių protus –
te Šviesa Žemę apgaubia!*

*Meilės Šaltini Visatoje,
pripildykį žmonių širdis Meilės –
težydi Žemėje Meilė!*

*Išminties Šaltini Visatoje,
išliekį Žinias ir Išmintį –
lai Žemėje karaliauja Pažinimas!*

*Taikos Šaltini Visatoje,
stiprinkį Taiką ir Teisingumą –
tebūna Žemėje Laimė ir Džiaugsmas!*

*Galios Šaltini Visatoje,
užantspauduokį blogio buveinės duris –
kad Gėrio Planas išsipildytų.*

„Aum – Tat – Sat – Aum“

(Išsamesnį paaiškinimą apie minčių pagalbos žvaigždę rasite 6-oje paskaitoje.)



LEOBRANDAS – Leopoldas Brandšteteris, *1915 m. vasario 20 d. Valerne (Austrija), †1968 m. vasario 26 d. Lince, austrų natūrfilosofas bei humanitarinių mokslų atstovas. Savo darbuose nagrinėja etikos, humanitarinių mokslų, psichologijos, filosofijos, politikos, pasaulėžiūros ir architektūros sritis. XX a. 6-ame dešimtmetyje jis kartu su Pabaltijo vokiečių grupe iš rusų kalbos išvertė Gyvosios Etikos Mokymą ir taip paklojo pamatus šiai filosofijai vokiečiakalbėse valstybėse. LEOBRANDAS įkūrė (ne viešą) **Gyvosios Etikos mokyklą**, keliais dešimtmečiais anksčiau nei valstybinėse mokyklose buvo įdiegta etikos disciplina parašė **36 paskaitas apie Gyvąją Etiką** – pirmąją konfesijų rėmus peržengiančią mokymo priemonę etikos pagrindams, skaitė daugybę pranešimų ir vedė seminarų. Yra išlikę LEOBRANDO pranešimų garso įrašai. Šie istoriniai garso dokumentai suteikia galimybę suprasti ir suvokti didžiojo mąstytojo LEOBRANDO filosofinės analizės mintį ir atveria klausytojui naujas dvasinės gyvenimo plotmės perspektyvas. LEOBRANDO darbai pasižymi filosofinės minties taiklumu ir formuluočių aiškumu.

Ypač svarbus jo naujasis Dievo sąvokos aiškinimas. Šiai naujai ir visiškai savarankiškai Dievo sampratai sukurtas naujas terminas – „**UNIVERALO**“. LEOBRANDAS Dievo sąvoką aiškina remdamasis hierarchijos principu ir gamtos dėsnių stebėjimais, taip ją tarsi suliedamas su visa Būtimi. Šis aiškinimas aprėpia daugybę filosofinių ir istorinių idėjų, taip pat moderniausių išvalgų apie santykinai nemirtingus dvasinius jėgos laukus. Tokiu būdu LEOBRANDAS suformulavo pirmąjį bei kol kas vienintelį mokslinį Dievo apibrėžimą ir suformavo naują pasaulėžiūrą, taip išmušdamas pagrindą iš po kojų ateizmo filosofijai. Naujoji Dievo samprata yra dinamiška kaip ir pati gamta ir todėl rodo kryptį tolesniems humanitarinių mokslų tyrimams. Kiti svarbūs jo veiklos momentai buvo jo darbai, skirti suvienytai Europai ir ateities panacionalinei pasaulio sąjungai. Daugybė tais laikais dar fantastiškai skambančių LEOBRANDO idėjų šiandien jau yra tapusios savaime suprantama realybe.

Darbai:

- 1955–1961: **36 paskaitos, „Laiškai apie Gyvąją Etiką“**
- 1957: „**Psichinė energija**“ (humanitariniai mokslai ir psichologija)
- 1958: „**Gydymas psichine energija**“ (humanitariniai mokslai ir sveikata)
- 1966: „**Džiaugsmas**“ (filosofija)
- 1967: „**Išeitis**“ (politika)
- 1968: „**Naujoji Europa ir pasaulio ABC**“ (politika)
- 1968: „**Naujasis universalusis pasaulėvaizdis**“ (pasaulėžiūra)
- 1968: „**Spiralika**“ (ateities architektūra)
- 1953–1968: **specialieji spaudiniai, straipsniai žurnaluose**, manuskriptai
- 1976: „**Prisikėlęs Dievas**“ (humanitariniai mokslai; sudaryta iš viršuje išvardintų darbų)
- 1962–1967: **paskaitos** ir seminarai visomis jo darbų temomis (muzikinių kasečių įrašai)

Veikla:

- 1949: „**Taikos lygos**“ įkūrimas
- 1953: ne viešosios „**Gyvosios Etikos mokyklos**“ bei žurnalo tokiu pačiu pavadinimu įkūrimas
- 1960: žurnalo „**Spiralė ir žalioji sargyba**“ leidyba (gamtos apsauga ir biotechniką)
- 1961: žurnalo „**Pasaulio viešpatijos spiralė**“ leidyba
- 1962: „**Pasaulio spiralės, etinės bendruomenės, skirtos pažangai ir pasaulio atnaujinimui**“, bei žurnalo tokiu pačiu pavadinimu įkūrimas

© 1959, 1963, 1964, 1965 m. LEOBRANDAS. Pirmąjį leidimą publikavo „Gyvosios Etikos“ leidykla (Lincas, Austrija) kaip „Gyvosios Etikos mokyklos“ mokymo medžiagą. PDF failas internete www.welt-spirale.com „Pasaulio spiralė“, etinė bendrija, skirta pažangai ir pasaulio atnaujinimui (Lincas, Austrija). Leidžiama naudoti mokymams, susieti nuoroda, naudoti citatas, nurodant šaltinį, platinti kaip spaudinius bei kopijuoti.

Džiaugsmas – Taika – Laisvė

Tarnauki taikai ir pasaulio labui!

LEOBRANDO „Laiškų apie Gyvąją Etiką: Įvado į Agni Jogą“ apžvalga:

Etikos pagrindai

1. Tiesa apie jogą
2. Dvasinio atsinaujinimo problemos
3. Gyvenimo prasmė
4. Karma ir likimo valdymas
5. Minčių galia ir reikšmė
6. Teisingas mąstymas – pagalba sau
7. Persikūnijimas – taip ar ne?
8. Kančios prasmė
9. Nuodėmių atleidimas
ar asmeninė atsakomybė?
10. Dharma ir gyvenimo uždavinys
11. Mirtis ir persikūnijimas
12. Malda ir auka
13. Lyčių santykiai
14. Santuokos problemos
15. Gyvoji Etika ir auklėjimas
16. Gyvoji Etika ir kasdienybė
17. Gyvoji Etika ir mityba
18. Gyvoji Etika ir menas

Dvasios lavinimas

19. Gyvoji Etika – gyvenimo Mokymas
20. Čakros arba aukštesniosios
sąmonės centrai
21. Dvasinė širdies reikšmė
22. Sąmonės plėtimas
23. Subtilioji žmogaus sandara
24. Monada arba Dvasios Grūdas
25. Visatos ir kosmosų sąranga
26. Subtilusis pasaulis
27. Ugninis Pasaulis
28. Brolija
- 29. Universalioji Dievo samprata
30. Pasaulio Motina
31. Okultizmas – taip ar ne?
32. Okultizmo klystkeliai ir pavojai
33. Gėris ir blogis
34. Ateinantis pasaulis
35. Beribiškumas
36. Kelias Mokytojo link

UNIVERSALO – tai nauja sąvoka beasmenei, visaesančiai ir trivienei beribės Visatos Dievybei apibūdinti. Šiandien turime žengti daug toliau nei Mozė ir galime teigti, kad ne tik žmogus yra Dievo, kuriame glūdi ir vyriškasis, ir moteriškasis principai, atvaizdas, bet ir viskas, kas egzistuoja ir yra apreikšta, yra Dievo paveikslas – Dievo kaip universaliosios Visadievybės, kurią ką tik apibrėžėme „UNIVERSALO“ terminu. Šis žodis susideda iš trijų sąvokų: *unitas* (lot. vienybė), *veritas* (lot. tiesa), *logos* (gr. prasmė arba išmintis). UNIVERSALO, kaip apreikštosios, visur esančios trejybės simbolis, aprėpia visą Visatos gyvybę. Trumpai tariant, UNIVERSALO yra metafizinis simbolis VIENINTELĖS ABSOLIUČIOS ESAMYBĖS, kurią mes savo ribotu intelektu suvokiame kaip teologinę Trejybę trijuose principuose: Šventosios Dvasios (vartų į gyvenimą) ir moteriškojo bei vyriškojo gyvybinių principų.

„Welt-Spirale“
www.welt-spirale.com

Etinė bendrija, skirta pažangai ir pasaulio atnaujinimui